

NGUYỄN
THUY
LONG

Bà chúa Bên ngọc

**BÀ CHÚA
8 CỬA NGỰC**

Nguyễn Thụy Long

ĐỒNG NAI
xuất bản 1968

bà chúa 8 cửa ngục

Nguyễn Thụy Long

Bìa: NXB Đồng Nai

Nguồn: Internet

Trình bày: Muôn Phương

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

bà chúa
8 cửa ngục

NGUYỄN THỤY LONG

1.

CHIẾC XE BÍT BÙNG ĐI TỪ
TRONG sân tòa án ra. Trên xe
kể cả hai người giám thị là 18 nhân mạng.
Ba cô gái mãi dâm, một mục chủ chùa và
12 can nhân đàn ông. Số can nhân đàn
ông gồm đủ thành phần xấu xa trong xã
hội. Trộm cắp, lường gạt, hiếp dâm. San
ở trong số người đó. Hai người bị còng
chung làm một. Chiếc khóa đồng đúc
hình số 8 khít rịt. Trong số can nhân đàn
ông có người vừa bị xử xong, có người ra

dự thẩm hỏi cung, có người từ Công An đưa lên và bị biện lý tổng giam luôn.

Nắng chiều cuối năm chiếu qua cửa lưới sắt dài lên một vài khuôn mặt tù tội những đốm sáng vàng hình quả trám. Khi ra tới cửa tòa án, các tù nhân nhõm dậy, nhìn ra khung cửa lưới sắt giờ tay vẫy vẫy. Một vài thân nhân đứng dưới đường, phần đông là đàn bà, người bỗng con giò cao lên khỏi đầu để người trong xe nhìn thấy. Một can nhân đưa tay lên hôn gió. Hấn nói:

– Con tao đó!

Đứng bên lề đường, một bà già xách giỏ đồ thăm nuôi ngơ ngác nhìn theo chiếc xe. Có tiếng nói. phía bên phải sau:

– Tội nghiệp bà già tao từ dưới quê lên.

Khi đoàn người từ trên thêm tòa án bước xuống đám thân nhân bu lại đưa những món đồ tiếp tế thì bị hai người giám thị hết sức cản ngăn. Những bao thuốc lá, những ổ bánh mì, liệng đại vào đám can nhân. Bọn tử xô đẩy nhau tranh cướp như cảnh cướp cháo ngày rằm tháng Bảy. Hai người giám thị chưởi thể văng tục om xòm, kèm theo một vài cái thoi cái đập mới vãn hồi được trật tự, xô đẩy được bọn can nhân lên xe, khóa trái cửa lại.

Những cái vẩy tay, những giọt nước mắt không níu kéo nổi chiếc xe bít bùng lầm lì lăn bánh dưới hai hàng cây sao trong thành phố. Ánh nắng rọi đúng mặt gã phạm nhân bị xử án lưu xứ. Hai mắt gã đỏ hoe, mở thao láo, nhưng hình như không buồn nhìn ai. Thế là tàn một cuộc đời, sẽ chẳng bao giờ hắn được biết tự

do nữa. Hắn sẽ chết rục xương trong tù, hắn còn trẻ quá, hắn còn có thể sống ít ra là hai ba chục năm nữa. Nước mắt chỉ làm hoe đỏ làn mi, không một giọt nào chảy xuống má. Mọi người nhìn hắn, ái ngại. Chín Mái thương tình mỗi một điều thuốc gắn lên môi hắn.

– Hút đi mấy, còn nước còn tát, mấy nghe tao, ngay buổi tối hôm nay làm đơn chống án. Đồng thời làm tờ cam đoan không phạm tội nữa, may ra mấy ông tòa ông thương tình.

Gã phạm nhân án lưu lắc đầu chán nản:

– Vô ích, đời tao tàn rồi, dù có hối cũng không kịp nữa, mới bảy tuổi đầu tao đã ở tù, năm nay 24.

Mụ đàn bà bị còng chung với ả giang hồ ra điều thương xót.

– Tội nghiệp năm nay năm tuổi của chú nên xui xẻo vậy đó, chú thành tâm khẩn Trời khẩn Phật thế nào cũng tai qua nạn khỏi.

Có một tiếng cười gần ở cuối xe, kèm theo câu chửi thề:

– Dù má cái thứ đi tám từng như nhà chị cũng bày đặt nói Trời nói Phật.

Mụ đàn bà quắc mắt nhìn lão liên:

– Tổ cha thằng nào ra miệng đó, giời ra mặt coi, bà thì đập quần vào mặt cho coi.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng cười khúc khích. Người giám thị quay lại:

– Các người muốn gì đây?

Ả giang hồ bị còng chung với người

đàn bà ngồi ngay cạnh Chín Mái. Chín Mái lại cùng chung với người đàn ông lớn tuổi có hàng ria mép rậm rì. Gã đàn ông này được anh em bạn tù đặt tên cho là “Thầy Ký sự vụ”. Nghe đâu hẳn là công chức thụt két rồi bị tù. Hẳn ăn nói, giao thiệp rất khéo và tự xưng mình là người có học.

Riêng Chín Mái không phục, gã nghĩ rằng Thầy ký sự vụ chỉ là một tên lưu manh như gã, có chăng hẳn khéo léo hơn ở vấn đề làm tiền. Còn lòng dạ thì vẫn đầy cút như tất cả mọi người.

Thầy ký sự vụ đang len lét đút tay vào túi áo vét tông túm ra từ mớ thịt chà bông đút vào miệng. Thầy không dám nhai một cách đường hoàng. Chín Mái cười khẩy. Gã ghét cay ghét đắng hành động bần tiện của người bạn tù mang danh thầy chú.

Chín Mái quay lại háy mắt với ả gi-ang hồ, ả cười đáp. Hắc hất hàm hỏi:

– Bị bắt lâu chưa?

– Lần đầu.

– Thảo nào trông cô em buồn so, lần sau sẽ hết buồn.

Chín Mái nhìn bộ ngực căng phồng của ả hít hà:

– Anh tù lâu quá, nhìn cô em ngon lành thèm hết sức vậy đó.

Ả lườm xéo Chín Mái. Chín Mái bắt đầu giở giọng nham nhở trong khi tay hắc đã len lén để sau lưng ả:

– Ủng hộ người anh em đi!

– Kỳ hôn?

– Một đường lả lướt bọc vòng ngoài thôi mà, ở đây thì làm ăn mẹ gì được. Em cứ tin vào tài nghệ của anh.

Ả vùng vằng một lát rồi ngồi im, mặt ả nghếch ra, ả nhón mái móng lên.

Tất cả mọi người còn đang mãi nhìn xuống đường phố nên không ai để ý đến hành động của Chín Má. Ngày giáp Tết, chợ Saigon đông như hội, âm thanh ồn ào từ dưới đường vang lên làm nhiều người mủi lòng. Gã tù án lưu ngồi gục đầu trên đùi một người khác, như kẻ mất hồn.

Một người xốc nách hẳn:

– Đứng dậy, nhìn Saigon đi!

Nhưng gã tù án lưu lắc đầu:

– Thôi, chính nơi đó tao từng móc túi thiên hạ đẹp đẽ gì đâu.

Thầy ký sự vụ vừa ngắt đôi một điều thuốc lá, một nửa gắp lên miệng, nửa kia thầy bỏ vào túi. Trong khi ở chiếc giở tiếp tế của thầy để dưới chân có cả bịch thuốc Ruby. Chín Mái cau mặt chửi thầm con người bần tiện của thầy ký. Lúc trước, khi chưa có thuốc thì gạ gẫm, nịnh nọt hết đứa này đứa nọ, bây giờ mới “mát mặt” đã giở trò bần tiện. Chín Mái mím cười, hẳn đã nghĩ được cách chơi xỏ thầy ký. Hẳn tươi ngay nét mặt:

– Nè thầy ký, mũi thầy có cái gì kìa!

Thầy ký vội bỏ điều thuốc xuống số mũi, sờ hàng ria:

– Đâu, có gì đâu?

Chín Mái nhanh nhẩu:

– Thầy để em chùi cho.

Thầy ký sự vự ngựa mặt lên chờ:

– Ủa, em chùi giùm qua đi.

Chín Mái đưa ngón tay lên quệt đến loáng một cái vào cả mũi miệng và ria thầy ký.

– Đó được rồi!

Thầy ký nhăn mặt nháy nhồm lên, phun phì phì:

– Đồ khốn nạn, mấy quệt cái gì vào mũi tao đó?

Thầy đưa tay lên sờ bộ ria chửi:

– Tổ cha nhà bay!

Một người trong xe cười rộ lên khi nhìn thấy bộ ria thầy ký sự vự. Chín Mái làm ra vẻ vụng về:

– Chết cha, không có cái khăn nên mũi thầy hơi nhem ra vậy, để em lau lại vậy.

Dứt lời hắt lại giờ cái tay bấy nhẩy lên, thầy ký sự vự đẩy hắt ra, la lên:

– Tổ cho bây đồ lưu manh.

Hai người giám thị thấy lộn xộn liền quay lại:

– Chi đó các người?

Thầy ký sự vự kéo vạt áo lên lau râu, mặt thầy đỏ tía, thầy định mách giám thị, nhưng thầy chưa biết nói sao thì Chín Máí đã liến thoảng:

– Dạ thưa xếp, em thấy thầy ký số mũi nên lau giùm không ngờ bị lem ra bộ ria của ông, nè xếp coi tay em cũng bị dơ lây.

Nói xong hắn chải luôn tay vào cái áo vét của thầy ký. Thầy ký dấy nẩy lên:

– Thôi bây, xếp coi đó!

Ả giang hồ khúc khích cười. Chín Máí háy mắt với ả ra chiều đắc ý. Người giám thị lắc đầu cũng tùm tĩm cười:

– Mấy quá xá rồi Chín Máí à, còn hai mục này đổi chỗ ngồi ra nơi khác.

Những người trong xe cười ré lên. Mọi buồn phiền phút chốc biến đi mất, họ nhìn thầy ký lâu lâu lại cười khúc khích với nhau. Đến nỗi gã giám thị phải la lên:

– Các người có cầm cái miệng lại không nào, bộ vui sướng lắm sao?

Chín Máí mặt tỉnh khô, hắn thở dài nói phân bua:

– Đồi đen bạc thế đó, làm ơn mắc oán.

Chiếc xe đã chạy hết quãng đường dài, bắt đầu đi vào trong vòng thành của khám đường.

Xe đi qua những dãy nhà ngói thấp và vườn hoa.

Ở đó buổi chiều thật đẹp, nắng loang vàng óng thắm cỏ xanh rì, những đứa trẻ con chạy nháy, đùa nghịch xung quanh những bồn hoa,

Khi chiếc xe đi ngang, chúng giương mắt nhìn vào cửa xe. Những khuôn mặt u tối ở trong xe đang nhìn xuống, những bàn tay búa lấy cửa lưới. Hình như trong xe lại có người vừa bật khóc. Tiếng bánh xe thẳng gấp lê lét xệt trên con đường đất đỏ.

– Tới nơi rồi đó!

Người giám thị nói lớn.

Cửa xe bít bùng mở khóa, người giám thị nhảy xuống trước, thò đầu vào quát:

– Thôi ra chớ các cha các mẹ, bộ muốn ngồi hoài trong đó sao?

Đám phạm nhân lục đục đứng dậy, từng cặp, từng cặp ra cửa bước xuống xe. San nhìn thật nhanh những bộ mặt tù tội: giảo quyết, bần tiện, an phận náo nê. Những chiếc còng số 8 bắt dính từng cặp tay vào nhau. Hai mắt ả giang hồ lại đỏ hoe, chiếc khăn mùi xoa thêu cánh bướm, nhàu nát bị dằn vặt trong tay bằng những móng đỏ bóng nước sơn. Mụ đầu nậu miệng đầy răng vàng đóng ke xanh an ủi:

– Khóc hoài à, có vinh thời phải có nhục chớ mậy, ở trong này khoẻ ru, ngoài bọn đàn em nuôi tao đều đều mà...

Khi đặt chân xuống nền đất đỏ trong vòng thành khám đường. Bọn tù không ai bảo ai đều ngược mắt nhìn trời. Bầu trời cuối năm xanh, cao thăm thẳm, không khí lành mạnh. Tiếng động cơ xe cộ từ ngoài lộ vọng vào nghe xa xôi, mơ hồ.

Một người giám thị đi rảo, dọc theo bọn tù, đếm. Ngón tay hằn điểm vào từng cặp một:

– Hai... bốn... sáu... tám...

Một người giám thị khác, mập ú, da thất bì, đứng trên thềm. Hắn cầm một tờ giấy đánh máy, cau có:

– Đủ chưa?

Người giám thị đứng dưới vệt vàng trả lời:

– Dạ đủ!

– Cho vô đi!

Từng cặp bị đẩy qua khung cửa sắt, người giám thị mập đứng ngay lối ra vào, đọc tên:

– Nguyễn văn Hai, Bùi văn Thuận, Lê văn Xinh. Huỳnh thị Thắm, Châu thị Miến.

Bọn tù dạ đều đều, cúi đầu bước theo thứ tự như trong danh sách.

– Lê San, Nguyễn văn Tùng.

Khi tới trước người giám thị, San hơi khựng lại, chàng thở dài, ngoái đầu nhìn lại bầu trời xanh sau lưng. Người giám thị mập cau mày, nhanh như chớp, hắt

vung tay tung liên một cái đấm vào mặt San, San ngã chúi, lôi theo người bạn cùng chung. Mặt San bỗng rất như bị tạt nước sôi, cảnh vật như lộn ngược, xám xịt, tai ù và như có vật gì đang kêu lùng bùng trong màng nhĩ. Người giám thị găm lên, cay nghiệt:

– Đù má, mày dám kinh chống tao hả mậy?

Cặp San, Tùng bị té khiến đấm tù nổi đuôi lộn xộn hết trơn. Thêm một mũi giầy nữa móc ngược vào mạng sườn San làm chàng oằn người như một con sâu.

– Đứng dậy!

Nghe tiếng quát của người giám thị. San giật bắn người, nhin đau. San chống tay đứng dậy. Khuôn mặt xanh lợt, xương xẩu của chàng trông đến tội ng-

hiệp. Chàng than thầm, mẹ ời sao con khổ thế này. Mụ đầu nậu đi với ả giang hồ lên tiếng:

– Con xin lỗi thầy đi...

Đoạn mụ hướng về người giám thị nài nỉ giùm:

– Xin xếp tha cho nó tù “con so” nên không biết.

Người giám thị quắc mắt nhìn mụ:

– Bà con chị hả?

– Dạ không nhưng...

– Xía vô chi vậy, muốn ăn bạt tai hả?

Mụ le lưỡi, nín khe.

Chín Máí đứng sau lưng San, thúc cùi chỏ vào hông chàng:

– Xin lỗi đi!

Qua một phút ngơ ngác, chàng riu riu làm theo:

– Con lạy xếp, con trót đại.

Gã giám thị hừ một tiếng, hăm coi chừng đa, rồi lại lần lượt gọi tên, hai ba phút sau. đoàn tù lần lượt vào hết. Họ được một người tù công vụ, quần áo trắng hướng dẫn đến phòng đợi. Không khí khám đường ở đây âm u, những tiếng ồn ào không biết từ đâu vọng lại, nghe rì rào, âm âm như một buổi họp chợ sớm. Tiếng người công vụ lạnh lùng:

– Cấm không ai được mang vật dụng kim khí vào phòng giam, tất cả phải cởi ra ở đây để gửi vào phòng can nhân, khi ra khỏi khám sẽ lấy lại.

Nhiều người dừng dừng với lời rao đó, có kẻ lột vội chiếc cà rá lặn vào trong người. San cũng dừng dừng vì mình chẳng có gì ngoài bộ quần áo cũ và đôi dép cao su. Người tù công vụ không nhìn thấy ai giấu đồ, nhưng hắn cũng lên tiếng hăm dọa:

– Ai giấu đồ trong mình nếu khám thấy sẽ bị nằm khám tối và ăn cơm lạt. Hắn ta chỉ nói cho có lệ rồi giở sổ ra tiếp tục xem. Trong nét mặt hắn thản nhiên như đã quá quen với công việc này,

Chiếc đá hồi nãy bây giờ mới thấm thía, chàng đau tức ba sườn. Chàng ngồi dựa lưng vào tường đưa tay sờ rầm chỗ đau, mồ hôi nộ lên tiếng thương xót kẻ công:

– May đó có má xin cho, chớ không con còn đau đòn.

San đang hậm hực trong lòng, nghe nói chàng nổi nóng cau mặt nhìn mục:

– Ai má con với chị?

Mục đầu nậu không ngờ thằng nhỏ coi bộ hiền lành như vậy lại dám trả lời gây cấn với chị, chị vênh mặt lên nhìn San cười nhạt:

– Thiệt tao không ngờ mình làm ơn mắc oán, tao thấy hoàn cảnh mấy nên động từ tâm chỉ biểu.

Bỗng trong đám can nhân ngồi bó gối có tiếng cười hi hi, ha ha, Chín Mái nhỏ phệt một bãi nước miếng:

– Dù má nuôi điếm, chứa bạc mà bày đặt từ tâm, nghe mà bắt ngựa con ráy..,

Mục đầu nậu quay lại, cong cớn, chanh chua:

– Thằng nào ra lời đó, ló mặt coi?

Chín Mái vẫn ngồi bó gối cười ngặt nghèo. Một chị đàn bà ngồi cạnh kêu mụ đầu nậu:

– Anh Chín Mái đó chó ai?

Mụ đầu nậu đang định cất tiếng đối đáp, nghe thấy người nhắc nhở thì mụ thay đổi đột ngột. Mụ không lạ gì đại danh của tay anh chị Chín Mái. Nhưng lần này là lần đầu tiên mụ thấy mặt. Mụ ngoác miệng cười:

– Trời, anh Chín, chọc ghẹo em chi vậy, tội nghiệp quá mà.

Mụ nói ngọt xớt, dẻo queo, Chín Mái thôi cười, hấn ngẩng lên hất hàm làm oai:

– Nè có được (thuốc lá) không?

Mụ tươi tỉnh, nhanh nhẩu:

– Có chớ, đàn anh mà ra lệnh...

Mụ rút một điều Ruby định mời riêng Chín Mái nhưng hăn đã gạt lên:

– Đưa cả bao, người đầu mà bản tiện chi lạ,

Mụ tiếc rẻ, nhưng cũng đành đưa cả bao cho Chín Mái.

– Anh Chín, thiệt anh không thương đàn em chút nào.

Chín Mái rút một điều thuốc lạnh lùng gắn lên môi. Số thuốc còn lại hăn phân phát cho bọn người xung quanh, khoảnh khắc, căn phòng nhỏ ồn lên;

– Anh Chín cho em một điều.

– Em một điều đại ca.

Chỉ một loáng bao thuốc hết nhẵn. Mụ đầu nậu nhìn những làn khói cuộn cuộn mà tiếc rẻ, nhưng mụ đành nín khe. Mụ sợ oai Chín Má nên chỉ chửi thầm hấn ta, chửi thầm những tên bất lương mượn oai cọp hít được của mụ. Những mẩu thuốc thừa bị dập tắt một cách tàn nhẫn xuống sàn xi măng, góc tường.

San hít cố một hơi thuốc cuối, chàng ngậm lại trong miệng nhả khói rất ít. Bảy ngày hôm nay San mới được thưởng thức những hơi thuốc thơm tho. San nhìn sang bên cạnh, người bạn, tên Tùng bỗng nhiên toét miệng cười với anh:

– Vô đây lần đầu à?

San gật đầu, mỉm cười gạt tàn thuốc vào góc tường, Tùng tiếp:

– Tôi cũng vậy, tổ cha nó tét nhất đến nơi ai dè...

San bỗng nhiên muốn được tâm sự:

– Buồn thúi ruột, ai dè... ừ ai dè có ngày mình lại ở tù. Bạn bè chó má vậy đó, tôi coi ở đây ai cũng có vẻ quen cảnh này hết. Còn mình thì bỏ ngõ quá chừng.

Hình như Tùng đã hiểu phần nào tâm sự của người bạn mới, hẳn chắc lưỡi, buông xung một câu:

– Đòi!

San đảo mắt nhìn khắp mặt tù nhân, có những khuôn mặt dửng dưng, nhưng cũng có kẻ ngồi trầm ngâm một xó nước mắt lưng tròng. Chắc hẳn họ là những kẻ lần đầu tiên mắc vòng tù tội. Ông ký sự vụ ngồi bó gối, mắt ông nhìn lên hàng chấn song sắt trần nhà. Những ngón tay vẫn lén cho vào túi áo vét nhúm thịt chà bông nhét vô miệng. Bên cạnh ông, một

gã đàn ông đúng tuổi, mặt láu cá, ông nhìn hẩn găm găm:

– Tôi bảo chú ráng mà chịu đi, khai tôi chi vậy?

Gã đàn ông ném lại thầy ký sự một cái nhìn chẳng kém gay cấn:

– Mốc xì, nói vậy mà nghe được, bộ tôi ở tù thay ông sao? Có ăn thì có chịu chó, vô đây hết thầy hết trò rồi.

– Anh chịu tôi đâu có để cho vợ con anh đói.

– Hừ, không đói, tôi bị bắt cả tháng mà ông chỉ thí cho vợ con tôi mấy trăm bạc thì làm cái mẹ gì. Trong khi ông đớp cả triệu đồng.

Ông Ký cau có:

– Anh ngu lắm, tôi sẽ đưa cho vợ anh từ từ đâu có lộ chuyện.

Gã đàn ông lại bĩu môi:

– Phải chi ông cứ đưa cho vợ tôi năm chục ngàn đồng thì ông đâu có vô đây ngồi tù với tôi.

Ông ký sự vụ vặc một câu:

– Đồ phản bội.

Gã đàn ông cười nhạt:

– Tôi với ông xấu xa khác... gì nhau đâu, thằng thì ăn trộm, thằng thì ăn cắp.

Đám tù nhân cười ồ, ông ký sự vụ ngừng nhai ngậm miệng nhìn mọi người. Đôi mắt ông ngơ ngác trông đến tội.

San thoáng nghe thấy phía sau có tiếng nói nhỏ:

– Tao đâu có dè, tưởng thoát rồi, tới đầu đường lại bị tóm.

Tiếng cười khúc khích. San quay nhìn lại: hai gã con trai ngồi châu đầu vào nhau nói chuyện.

Bỗng nhiên San thấy có cảm tình với họ, cả hai đều mặt mũi sáng sủa, quần áo tuy nhàu nát nhưng không rách rưới. San mỉm cười với họ, họ đáp lại nụ cười của chàng bằng cái háy mắt thân thiện. San nhìn thấy thấp thoáng trên cánh tay một gã có hàng chữ xăm: “Chim non giang hồ». San thấy vui vui. Chàng thở phào thầm nhủ, kệ mẹ rồi đâu sẽ vào đấy hết. San thấy đói, suốt từ sáng đến giờ chàng chỉ ăn một cục cơm nhỏ với chút muối ở Công An.

Người tù công vụ trở ra, tay hẩn cầm bản danh sách đánh máy chữ:

– Đi theo tôi.

Đoàn tù lục đục đứng dậy, gã công vụ dẫn đầu, họ đi dọc theo một dãy hành lang dài.

Lúc này trời đã sẫm tối, ánh sáng yếu ớt lùa qua chấn song sắt trên trần, tới một phòng rộng, gã công vụ nói:

– Đàn bà bên này, đàn ông bên kia.

Người giám thị cầm cái ma trắc đi đi lại lại trước mặt bọn tù đàn ông, hắn điểm vào vai những tù nhân vừa khám xét xong. Không còn chút nghi ngờ nào, hắn nói:

– Ra mặc đồ.

Hắn chợt dừng lại, níu vai một tên tù định đi ra:

– Khoan, đứng lại coi!

Tên tù bị gọi riu ríu đứng lại, gã giám thị đưa bàn tay hộ pháp nâng mặt hắn lên:

– Há miệng ra!

Môi tên tù hơi nhếch lên. Gã giám thị cau mặt, gã vung chiếc dùi cui quất vào mặt tên tù. Hắn ngã chúi đầu, một gói giấy nhỏ cuộn tròn văng từ miệng hắn ra. Gã giám thị cúi xuống nhặt, nhét vào túi, khùng khỉnh cười, gã quay sang tên tù công vụ:

– Lấy tên thằng này!

Hắn thản nhiên tới một tên tù khác mặt mũi xám xịt, đôi mắt trắng dã, cao, gầy lỏng khỏng. Hắn ra lệnh:

– Há miệng coi!

Tên tù há miệng thật to.

– Mở hai lòng bàn tay ra.

Không có gì. Gã giám thị gật gù, nhưng hình như hắn vẫn nghi ngờ điểm chi. Hắn nhìn ngắm khắp thân thể trần truồng của gã tù nhân. Hắn gọi một tù nhân khác. Tưởng thoát nợ, tên tù gầy định bỏ đi. Nhưng gã giám thị đã níu lại:

– Chưa xong.

Đã quay sang tên tù vừa được gọi ra. Rồi ra lệnh cho tên tù nhân gầy:

– Cúi xuống, chống hông lên.

Tên tù gầy ngấp ngừng nhưng cũng phải cúi xuống. Một sợi chỉ ngăn ở hậu môn, lòng thông như một con lã... Gã giám thị mỉm cười nhìn tên tù gầy một cách đắc thắng.

– Qua mặt tao sao được mậy!

Tùng ghé sát miệng vào tai San nói nhỏ:

– Dàn “Phum” đó, còn cái gói kia là “thoóc”.

– Mấy thấy nó giấu kỳ công không?

San gật đầu:

– Ghê quá, lần đầu tiên tao thấy đó, sao mày biết?

– Khi nằm ở Công An, tao có nghe nhiều người nói chuyện về dàn “Phum” và mảnh khóe dấu “thoóc” của họ.

Tiếng người giám thị lạnh lùng vang trong căn phòng ẩm thấp:

– Tất cả ra chích ngừa bệnh truyền nhiễm. Sau đó đi ăn cơm rồi về phòng giam tạm.

2.

**HAI NGƯỜI NẪM CHUNG
MỘT CHIẾC CHIẾU NHỎ.**

Đêm bắt đầu lạnh, hơi đá dậy mùi
ấm thấp.

San nằm khoanh tay trước ngực,
ngửa mặt nhìn lên trần phòng giam.
Trên đó có một ngọn đèn điện vàng vọt,
bạng nhện bám đầy. Hai con thạch sùng
ngoe nguẩy đuổi rình mồi. Tường phòng
giam sơn hai màu: dưới màu hắt ín đen

kịt, trên màu trắng như đã ngả sang màu xám, lẫn lộn màu máu rệp.

Những vết máu bết dài làm nham đề lên những hàng chữ nghịch ngoạc. Những bút tích tâm huyết của kẻ tội tù, những nhẩn nhủ tuyệt vọng và những tâm sự u uẩn. Đôi khi chen vào đó đôi ba câu thơ thất niên luật. Những người qua phòng giam tạm này đã để lại những bút tích đó. Những người mới tới cũng tìm một khoảng trống nhỏ điểm thêm vào.

Lúc chập tối, khi đám tù nhân mới tới. San lò mò đi vòng quanh phòng giam đọc những bút tích đó như nhiều người khác. Có người bỗng reo lên:

– A, chữ tao đây nè, vẫn còn nguyên, hơi mờ một chút.

– Tổ sư, tao phải kiếm cái gì viết thêm một hàng chữ nữa chứ.

Hắn bỗng trầm giọng xuống buồn đột ngột:

– Bảy năm rồi mình lại vào đây... cuộc đời. Hôm nay hai mươi mấy Tết rồi nhỉ?

San nằm ngửa nhìn lên trần phòng giam suy nghĩ lan man. Tùng cửa mình:

– Mà nghĩ gì đó San?

San lơ đãng như không nghe thấy câu hỏi của bạn, chàng hỏi lại Tùng:

– Hôm nay hai mươi mấy tết Tết rồi nhỉ?

Tùng đổi lại thế này:

– Hăm tám hăm chín gì đó, thời gian đối với tao lúc này thật lộn xộn. Chắc bấy giờ ở ngoài đời vui lắm, chợ Tết chợ hoa, những đứa con gái...

Những đứa con gái, San chép miệng thở dài, không ăn nhằm gì đến chàng hết. Tâm hồn San trở nên lì lợm, chàng nghĩ đến giây phút đã qua. Những giây phút đưa San vào vòng tù tội. Còn gì nữa đâu để mà thương tiếc. Cho dù San có thương tiếc chàng cũng chẳng làm gì được. Bàn tay San chợt thấy nóng nóng. Tùng đã áp bàn tay hằn lên bàn tay San:

– Lạnh lắm không mà?

San lặng lẽ gạt đầu, chàng muốn ứa nước mắt khi nghe câu hỏi đó của bạn. Người bạn đồng cảnh ngộ, vô tình gặp ở tòa án, khi người giám thị trong cái còng đồng số 8 vào cổ tay hai người. Cả hai chợt nhìn nhau bối rối rồi cùng nở một nụ cười vu vơ. Những ngón tay móc vào nhau quẩn quít, như hai người bạn thân lâu ngày mới gặp lại. Đôi bạn thân nhau hơn khi hút chung nhau một hơi thuốc.

Rồi San gục trên vai bạn khi dự thẩm chánh thức tổng giam. Tùng an ủi bạn:

– Biết sao được, tốt hơn hết là nhẫn nhục.

Hình như đêm khuya dần. Những tiếng ồn ào trong phòng giam nhỏ hơn. San hỏi giọng lo lắng:

– Mai họ đổi mình lên phòng, không biết hai đứa có được ở gần nhau không?

Tùng thở dài sườn sượt:

– Biết đâu được.

Hắn ngán ngại một lát rồi tiếp:

– Có lẽ chuyện mình không nên thân nhau quá.

– Sao vậy?

– Nếu mỗi đứa phải đi một phương thì buồn lắm, chúng mình là tù con so.

Tiếng nói chúng trong phòng đang nhỏ dần bỗng lại ồn lên. Họ tạm quên thân phận tù tội trong phút chốc. Họ phải nói chuyện thật nhiều, truyền tay nhau một điều thuốc.

Thầy ký và gã tòng phạm ngồi, cách nhau khoảng ba thước, nhưng vẫn hăm hực nhìn nhau. Nhất là khi gã tòng phạm thấy thầy ký lén hút thuốc, hắt xì một tiếng quay đi.

– Trí thức đó, bản tiện còn hơn con chó, khi đói rách thì nịnh nịnh bợ bợ để ăn hút, lúc có thì làm lơ nhau. Vái Trời ngày mai đổi lên phòng giam chính thức tôi khỏi phải ở gần chả, nếu không nhìn sự bản tiện của hắn tôi dám ăn thua đủ lắm.

Thầy ký sự vụ quắc mắt nhìn hấn:

– Mấy hăm ai đó?

– Tao hăm mấy!

Thầy ký sự vụ cười nhạt:

– Ghê nhĩ, mấy quên mày là thân phận hầu hạ tao ở ngoài đời à?

Gã tù tòng phạm chồm lên:

– Nói lại nghe coi.

Nhưng những bạn tù đã giữ tay hấn lại. Chín Mái đang ngồi hút thuốc lá cũng xoay đầu nhìn thầy ký sự vụ hần giọng:

– Nè, tôi nói cho anh biết, đã vô đến đây thì thằng nào cũng như thằng nào, đừng lên mặt thầy chú khó sống lắm đó. Ở đây toàn dân ăn trộm ăn cắp không hà, nhưng anh hơn chúng tôi ở điểm nào, đời mà..

Thầy ký nhìn xung quanh, không còn ai là đồng minh của thầy. Họ nhìn thầy bằng cái nhìn khinh miệt. Thầy ký im lặng, một lát thầy gục đầu xuống cánh tay khóc nức nở.

– Sao tôi khổ sở đến thế này?

Chín Má cười khẩy, hừ một tiếng trong cổ họng.

Một vài người lên tiếng bình phẩm, Chín Má gắt:

– Thôi các người bỏ qua chuyện đó đi, chán thấy mẹ.

Gã tù nghiện nằm cuộn tròn trong chiếc chiếu gần cầu tiêu, bắt đầu rên rỉ. Những đôi mắt lại đổ dồn về phía đó...

Hồi kèng giới nghiêm vang lên. gã Chín Má vỗ tay bộp bộp:

– Anh em ngủ đi giới nghiêm rồi.

Những người đang dở nói chuyện tự động trở về chỗ nằm. Tiếng nói chuyện dứt hẳn, trong khi tiếng rên rĩ của gã ghiền vang lớn hơn. Một vài người cần nhả:

– Của nợ, ngủ gì được.

Phía ngoài hành lang có tiếng giày rảo bước. San vẫn mở mắt nhìn lên trần phòng giam. Nỗi buồn đang len lén dâng lên trong hồn chàng. San nhẹ trở mình, Tùng vòng tay ôm ngang lưng của chàng, hơi người Tùng làm cho San đỡ lạnh.

Gió vì vút thổi qua chấn song, San lẩm bẩm:

– Ngày mai mình sẽ ra sao?

San bỏ lúi đi vắng lại, chàng không

ngĩ đến nữa, Bóng đèn điện bị gió thổi lay động, ánh sáng chập chờn làm trần phòng giam lúc sáng lúc tối.

San xoay mình lại, Tùng vẫn mở mắt nhìn lên khoảng không. Hắn không ngủ, dám chắc tất cả những người đang nằm trong phòng này không ngủ, cho dù có người nhắm mắt. Mỗi người đều có một tâm sự, một niềm thương tiếc riêng tư. Những giọt nước mắt lặng lẽ nhỏ trên chiếu.

Tiếng rên rĩ của người tù ghiền mỗi lúc một vang lớn hơn. Hắn oằn oại trong chiếc chiếu hở đầu hở chân. Hắn thở hồng hộc, bất chợt ngồi bật dậy tung chiếu hét:

– Chết con rồi xếp ơi!

Cả phòng xông xao, họ tung chiếu đứng dậy, họ chạy lại phía gã tù ghiền. Một người bạn tù chạy ra cửa sắt đập rầm rầm, la lớn:

– Xếp ơi xếp, phòng tạm giam có người bệnh!

Một lát sau có tiếng guốc đi vội trong hành lang, một khung mặt nhìn vào khung cửa vuông nhỏ xíu bằng bàn tay!

– Làm sao?

– Dạ có người bệnh ghiền!

Gã y tá công vụ cần nhả một hồi rồi đưa qua khung cửa sổ một ca nhôm đựng thuốc nước:

– Cho uống đi, thuốc cai đó!

Gã tù ghiền đã được anh em dựng ngồi dậy, hai mắt gã trắng dã, lơ lơ, mờ

hôi vĩa đầy mặt. Từ người hấn xông ra một mùi hôi khăm khảm. Hai người bạn tù đỡ hấn nhả mũi:

– Gớm khiếp người ngợm hôi như cái thùng rác.

Gã tù ghiền giăng lấy cái ca nhôm uống hồi hả, khi cạn thuốc hấn thả rơi cái ca xuống sàn thở hổn hển:

– Cho thêm chút xiu nữa đi.

Hai người bạn tù buông tay, hấn ngã phịch xuống chiếu:

– Hết rồi.

Mọi người trong phòng nằm xuống, tiếng guốc của người y tá đã đi xa. Phòng giam trở lại yên lặng, thỉnh thoảng có tiếng thở dài, tiếng gãi rột rột.

Đèn trong phòng vàng vọt, dòi dỏi.

San mở mắt nhìn lên ngọn đèn đỏ. Chàng hơi nhăn mặt khi những con rệp đốt nhoi nhói trên lưng. San nhìn sang bên cạnh. Tùng hình như đã ngủ say. Một con rệp đang bò trên cổ áo hắn. San chồm dậy giơ tay nhóm bắt. Chàng xiết mạnh xác nó lên tường. Mùi máu rệp hơi nồng xông lên.

Đêm lạnh dần, ngọn đèn vàng vọt vẫn dò dỏi chiếu xuống từng khuôn mặt. San cố nhắm mắt ngủ, nhưng lúc này ngọn đèn vàng cô đơn trên một con đường đất đỏ, trước một khu vườn cây thưa thớt lại hiện ra trong đầu chàng. Ngọn đèn đỏ, một tỉnh xa xôi... Nơi chàng nghĩ sẽ chẳng còn dịp nào trở lại. Chàng đã ghé lại đó rồi đi, ban đêm chàng nhìn lên ngọn đèn, nhìn bầu trời nặng mây đen, nhìn vào khuôn mặt con gái trẻ thơ, tai lắng nghe tiếng hát. San đã dừng dừng

quay đi, nhớ và nhớ, muện màn và nhẩn nhục.

Những đêm đó không thể có được, đêm hoang đường như trong thần thoại Á Đông. Rồi tiếng sóng vỗ dào dạt đưa hồn chàng vào giấc ngủ cô đơn. San tự nhủ hãy quên đi, quên đi để dễ giấc ngủ. Ngọn đèn vẫn dòi dò ánh sáng vàng vọt làm cho khuôn mặt chàng buồn hơn trong giấc ngủ.

3.

AM THANH HÒA VÀO TAI SAN, chàng tỉnh dậy. Ngọn điện độc nhất đã tắt, ánh sáng ban mai yếu ớt lùa qua hàng chấn song sắt sát trên tường. Căn phòng sáng dần, nhưng những khuôn mặt còn nhờ nhờ bóng tối. Họ ngồi bó gối nói chuyện gẫu với nhau. Tùng không ở bên cạnh chàng. Hấn cời trần trùng trục ở cuối phòng đang làm những cử động thể thao. Hấn co chân chạy nguyên chỗ thành thịch. Thấy San dậy, hấn vẩy rối rít:

– San ra đây tập với tao cho vui.

San uể oải lắc đầu:

– Trời lạnh quá!

Tùng vẫn tiếp tục, bữu môi:

– Đồ làm biếng!

San ngồi khoanh chân vòng tròn, hai tay thu trước ngực. Chàng lơ lảo nhìn căn phòng nhộn nhịp buổi sáng. Một chậu thau cháo lớn được hai người từ lao dịch mang vào, những thẻ đường đen xếp bên cạnh. Mùi cháo thơm xông lên làm San đói cồn cào? Buổi chiều hôm qua khi tới khám. San chỉ ăn một cục cơm gạo lúc nhỏ với một miếng khô cá.

Tùng đã tập xong, hần tới bên San thở hồn hển:

– Mày không chịu vận động hả mậy?

San lắc đầu:

– Hơi sức đầu nữa, tao vào đây để nằm dưỡng bệnh, ở công an cóm đánh tao ỉa ra máu.

– Mấy dốt lắm, phải vận động cho nhiều mới không bị bệnh tật, ngồi một chỗ rồi người phù thủng ra cho mà coi. Mình phải ăn ở cho thật hạp vệ sinh, bộ mấy tưởng vô đây là cuộc đời hết ráo trội rồi sao?

San ngồi cúi đầu:

– Hết rồi, tao nghĩ tao hết rồi.

Tùng nắm lấy cánh tay San, đôi mắt vui vẻ:

– Đừng buồn, đừng chán đời, tội mình còn trẻ mà mày. Mình phải vươn lên, vươn lên giữa đám nhơ bẩn này.

Tùng hừ một tiếng:

– Mày cứng đầu như con bò, thôi dẹp ra ăn cháo. Mày ngồi đó tao lấy phần cho, chén đâu?

San đưa cho Tùng một cái chén nhôm. Tùng chạy ngay ra chậu cháo, trong lúc đó đám tù nhân đang tranh giành nhau múc cháo và chọn đường ngon. Một lát sau Tùng bê hai chén cháo đến, vừa thổi phù phù cho nguội vừa chửi thể om xòm:

– Mẹ tụi nó chớ, bao nhiêu đường ngon chúng nó chọn ráo trọi. Tao cướp được hai miếng nham nhở như củ “thiu thiu”.

San nâng chén cháo lên miệng húp xùm xụp.

– Cần nhằm làm gì, có ăn là quý rồi.

Sau bữa ăn sáng. của phòng giam mở rộng. Một người tù công vụ đứng ở cửa vỗ tay đống đống:

– Anh em đi tắm và có thể đi chơi ngoài sân trong vòng mười lăm phút.

Tù nhân trong phòng ủa ra sân. Sân và Tùng cũng ra. Vòi nước độc nhất chảy rỉ rỉ như trẻ con đá. Những chiếc ca nhôm tranh nhau hứng nước nên không khí trở nên ồn ào. Sân chịu không thể chen lấn được, chàng đành đi dạo quanh sân nhìn ngắm. Khám đường chia ra làm tám khu, bốn từng lầu theo hình bát giác. Ở giữa sân có một bồn nước cao ngệu. Bên trên cắm một ngọn cờ vàng ba sọc đỏ. Sân mỗi khu cách nhau bằng một bức tường cao, cắm mảnh chai.

Trên các chấn song hành lang, quần áo của tù nhân chẳng phơi la liệt. Tù

nhân ngồi đầy trên hành lang ngó xuống thăm hỏi bọn tù mới. Hai gã con trai San có cảm tình hôm qua cũng ngửa mặt lên nhìn, một người ở trên hỏi xuống:

– Lại “dô” nữa hả tụi bây?

– Ủa!

– Vẫn tội “dồ xế”?

– Ủa!

– Đầu đuôi sao kể nghe coi?

– Tụi tao xui hết cỡ, hai thằng vào ăn hàng ở trường Cao Thắng bị lộ, tao chạy thoát, còn thằng Huỳnh bị tụi học trò xúm lại đánh cho một trận bất tỉnh nhân sự.

– Tại sao mấy bị bắt?

– Tao chạy tới đầu đường thì bị cớm

núm luôn. Tụi nó kiếm thấy trong cái cặp tao một cái kim “bờ giô” to tổ bố.

Người tù trên hành lang hỏi sang chuyện khác:

- Bao giờ mày được lên phòng?
- Có lẽ chiều nay, chưa biết phòng mấy?
- Rất có thể là phòng cũ.
- Thằng nào là trưởng phòng?
- Văn Hải Trạch.
- Đỡ cho tụi tao biết mấy.

San khều Tùng ra một chỗ:

- Mấy có nghe hai thằng kia nói chuyện gì không?
- Chuyện gì?

– Tao không ngờ tụi nó là dân vô xế chuyên nghiệp.

Tùng phát một cử chỉ bằng tay:

– Lạ quái chuyện gì đó.

– Trông mặt mũi sáng láng thế mà không ngờ.

Tùng nhún vai:

– Ở đời này thiếu cóc gì những thằng mặt mũi sáng láng, học thức, quyền hành mà vẫn ăn cắp như ranh. Tao thấy mày ngây thơ quá.

– Ủ quả thật tao chưa khôn được:

Chợt thấy người San chưa ướt nước,
Tùng giục:

– Ủa mày không tắm sao, ra tắm lẹ đi rồi lên phòng.

San nhìn đám người còn bu đông ở vôi nước, lắc đầu:

– Tao chịu. Người đông và nước chảy như thế kia thà đá ra tắm còn sướng hơn...

Vừa lúc đó người tù công vụ giục:

– Hết giờ rồi, anh em trở lại phòng giam cho tôi nhờ...

Đoàn người lần lượt trở lại phòng giam.

4.

*Q*Ã TRƯỞNG PHÒNG GIAM
2 Ca Tư Sậu ra lệnh cho gã thư
ký và trật tự phòng:

– Tụi bây lấy hết tên tất cả những
thằng mới lên phòng và sắp xếp chỗ nằm
cho chúng.

Đám tù đứng lóc nhóc ở giữa phòng,
tay ôm chiếu, tay ôm chén đĩa. San và
Tùng đều ngơ ngác vì sự trật tự ở đây.
Dọc theo tường một dãy giỏ treo dài

ngay hàng thẳng lối, dưới sàn, ngay dưới dây giỏ những chiếc lò đèn cây chùi bóng loáng. Sàn xi măng sạch bóng không có một hạt bụi. Giữa sàn một cái cần xé lớn đề chữ lớn: HẢO TÂM. Trên tường một tấm bảng lớn, viết phấn trắng phân chia công việc và từng tổ ăn uống. Đặc biệt có tổ mồ côi. Tổ giành riêng cho những người tứ cố vô thân không có người nhà tiếp tế. Sở dĩ San biết về việc tổ chức ở khám đường vì đêm hôm trước chàng đã được một số bạn bè kể cho nghe ở dưới khám tạm.

Lúc đó vào buổi chiều cuối năm, những kẻ có thân nhân đi nuôi, xách giỏ lên phòng nướm nượp. Mỗi người khi đi qua giỏ cần xé Hảo Tâm đều bỏ vào đó một món đồ tượng trưng. Chẳng mấy chốc giỏ đã đầy ăm ắp. Từng khều tay San.

- Tội mình no rồi.
- Họ sẽ xếp mình vào tổ nào hả mày?
- Tổ mồ côi chứ tổ nào, nghèo mà ham.

San cười ngờ ngạc nhiên. Khi người trật tự phòng giam đến, Tùng nài nỉ:

- Anh cho tội tôi nằm gần nhau.

Hắn cau mặt hỏi xằng:

- Cùng một vụ hả?

San nhanh nhẩu trả lời:

- Dạ tội tui khác vụ, nhưng gặp nhau ngoài nên riết rồi thân nhau.

Gã trật tự phòng cười, dễ dãi:

- Được chuyện đó đâu có khó gì, nhưng tao biểu cho mà biết, ở tù đừng thân nhau quá.

San đứng cúi nhìn xuống những ngón chân mình, chàng nén tiếng thở dài, Tùng kéo tay bạn đi.

– Đi mây. Đứng chi vậy mà như trời trồng.

Gã phó phòng vô tay độp độp:

– Anh em mới lên phòng chú ý, anh em sẽ làm lý lịch gấp ở anh thư ký để chúng tôi để chia tổ. Hôm nay là chiều ba mươi Tết, phòng chúng ta sẽ tổ chức một đêm vui đón giao thừa, mong anh em cùng chung vui để tạm quên hiện tại. Có nhiều giải thưởng lớn mong được sự hưởng ứng nồng nhiệt của anh em mới cũng như cũ.

Buổi chiều xẩm màu dần. Khi vạt nắng cuối cùng tắt trên ngọn cờ ở phía bốn nước thì tất cả phòng giam lên đèn,

cửa khám đóng kín, sinh hoạt buổi tối bắt đầu. Tiếng ồn ào từ các phòng giam trong 8 khu bùng lên như ong vỡ tổ.

Những lò đèn cây xếp ngay hàng thẳng lối cháy sáng rực một góc phòng. San nằm trên một manh chiếu, tay chống cằm nhìn ngó khắp nơi. Tùng nằm cạnh ghế ngao hát, San huých cùi chỏ vào bạn:

– Bộ sung sướng lắm sao mày?

Tùng ngừng hát, trợn mắt lên nhìn bạn:

– Ở hay bộ ngồi đây khóc ròng hoài hay sao? Mày nên nhớ là ở tù mà được vào nằm khám Chí Hòa là nhất. Lên thiên đàng đó.

San cũng đồng ý với điều nhận xét của bạn, chàng biểu đồng tình:

– Vì vào đây tao thấy thoải mái thật, sạch sẽ thì có sạch sẽ nhưng sao nhiều thẳng ghê quá. Tao lo hết sức, mình lây thì thấy mẹ.

– Điều đó thì chắc rồi, mới vô thế nào cũng bị phá nước một phen.

Ở gần nơi Tùng và San, một gã tù ghê như con cá lóc hoa nằm trần truồng. Hắn nhồm cái mông nát bét lên hỏi tên bạn cầm đèn cây!

– Mày cứ nhỏ kín đít cho tao, cha... ngứa thấy mẹ.

Tùng nói với San:

– Tụi nó chữa ghê cho nhau đó, đèn cây nóng mà nhỏ vào đít là tái nạm luôn...

San cười hì hì:

– Vậy mà trúng “ngầu pín” một giọt thì teo lại hết trơn.

– Hừ, thun lại ấy chứ, nhưng chắc “phái” lắm.

San vui lây, chàng cười hăng hắc. Người tù ghẻ vẫn nằm chống hông lên, anh ta hít hà luôn miệng:

– Từ từ chứ mày ơi, chà... chắc... chắc... Chu cho mần răng sượng quá bà con ơi!

– Rên quá vậy mấy?

– Chắc! Chắc! Chu choa sượng quá!

– Yên nào, nằm ngửa ra tao đỡ khuôn cho!

– Hú! Đã ngửa quá, trời ơi là trời, nè nè lui xuống dưới chút xíu mi

Gã tù ghẻ hít hà và la bài hải luôn miệng, trong khi những giọt đèn cầy nhỏ liên tiếp trên những mụn ghẻ. Mọi người trong phòng cười ngả nghiêng. Một lát sau đèn cầy khô, gã tù ghẻ bốc ra từng miếng bầy ra chiếu. Từ những mụn ghẻ lở loét, chất nước nhờn tiết ra dính nhem nhép. Hắn nằm duỗi chân tay hít hà:

– Sướng quá, cha! Sao sướng quá vậy cà?

Trong khi đó ở giữa phòng một dãy chiếu đã trải dài. Những chiếc chén nhôm bày ngay hàng thẳng lối. Ở giữa chiếu bánh kẹo và thuốc lá xếp la liệt. Tên tù trông coi việc vệ sinh trong phòng vừa nấu xong một nồi chè to tô bồ. Một người khác phụ giúp múc chè ra chén. Chờ cho xong xuôi gã trưởng phòng mới đứng lên, trật tự phòng ra hiệu cho tất cả

im lặng. Gã trưởng phòng nói:

– Cùng toàn thể anh em, hôm nay là ngày cuối năm. Tôi xin báo cho toàn thể anh em biết, nhà lao cho phép chúng ta được chơi thả ga suốt đêm. Chúng tôi và do sự góp phần của các anh em có thăm nuôi, nên chúng tôi tổ chức một tiệc trà nho nhỏ để chúng ta cùng chung vui,

Tiếng nói của gã trưởng phòng thấp xuống, buồn buồn:

– Chúng ta là phần tử tội lỗi của xã hội, tôi không nói tất cả, vì biết đâu trong số anh em nằm đây không có những người oan uổng. Nhưng chúng ta đã vào đây, đã gặp nhau ở đây. Tôi mong rằng chúng ta nên thương yêu nhau hơn, yêu quý nhau hơn. Chúng ta hãy gạt bỏ thù hận, để sống, để chờ ngày ra khỏi nhà lao, làm lại cuộc đời.

Trên năm chục khuôn mặt phẳng phất buồn, im lặng tuyệt đối. Tiếng nói của gã trưởng phòng tuy nhỏ nhưng vang lớn. Rõ ràng, rành rọt.

– Trong mỗi người chúng ta, ai là người không mang một tâm sự buồn, Những điều thống khổ đè nặng trong đầu óc chúng ta. Trong buổi xuân về, tôi không biết nói gì hơn là có lời cầu chúc anh em sớm tự do, để về sum họp với gia đình.

Mùi nhang thơm ngát tỏa ra, chờn vờn trên những khuôn mặt lạnh giá như băng. Hình như phẳng phất đâu đây một uy lực thần linh nào đó, làm cho không khí khảm đường trở nên tôn nghiêm, Những thân thể cúi nhìn xuống thân phận của mình. Gã trưởng phòng cắm thêm những nén nhang vào lon sữa bò để ở cuối phòng. Hằng năm đêm giao

thừa các tù nhân không quên thấp nhang khẩn vái “Bà Chúa tám cửa ngục”. Bà chúa tám cửa ngục là một huyền thoại không biết được truyền tụng từ bao giờ. Nhưng tất cả tù nhân đều tin tưởng rằng bà là một vị thần linh quyền uy vô biên, nhìn thấu mọi tội trạng và rộng lượng đón nhận những tâm hồn lạc lõng.

Gã trưởng phòng vái xong, bỗng có tiếng vỗ tay đôm đốp tiếng gã trưởng phòng vang lớn:

– Rồi bây giờ anh em ta có thể vui chơi. Mời toàn thể anh em quay lại ăn chè, sau đó là mục tinh tinh tùy anh em định liệu lấy... nhưng xin nhớ một điều là trò chơi bày ra là phải được chơi chung đấy nhé!

Bọn tù a lên một tiếng, nhào vô chiếu như oan hồn cướp cháo thí. Đột nhiên

không khí khám đường nhốn nháo cả lên. Tiếng gã trật tự phòng hét lên như sấm:

– Chưa được phép ăn đấy nhé! Thằng nào lộn xộn qua đá thấy mụ nội.

Mãi một lúc trật tự mới được vãn hồi. Những tiếng húp chè nóng nghe sột sột, tiếng chếp miệng thòm thềm:

– Còn chè không tụi bây?

– Hết từ hồi ông Bành Tổ rồi.

– Mẹ, ngon quá trời, tao mong Tết hoài Tết hủy.

– Nghèo mà ham.

Một lát sau mấy cái chén nhôm sạch bóng như lau. Gã trưởng ban vệ sinh bóc từng gói thuốc lá ra chia cho mỗi người một điếu, phân phát đều số kẹo bánh.

Hắn đứng chống nạnh đồng dặc hỏi:

– Ai thắt mắc khiếu nại?

Một bàn tay rụt rè đưa lên:

– Tôi thắt mắc:

– Thắt mắc chi?

Hắn chỉ tên tù ghẻ ngồi bên cạnh, mách:

– Thằng cha ghẻ này bóc vảy thả vào chén chè của tôi, tôi hông ăn được nên nó ăn ráo trọi.

Cả phòng cười phì, gã ghẻ tróc đứng dậy phản đối liền:

– Tôi phản đối, gã phun nước miếng vào chén chè của tôi.

– Nó chơi tôi trước.

– Nó trước!

– Thế nào, thề *bà chúa tám cửa ngục*?

Gã trật tự phòng hét lên:

– Câm mồm để tôi hỏi riêng từng người.

Gã hỏi tên tù bị bỏ vấy vào chén chè:

– Anh có ăn chén chè đó không?

– Dạ gớm quá tôi đâu dám ăn.

Gã quay sang hỏi tên tù ghẻ:

– Anh có ăn chén chè bị phun đàm vô không?

Gã tù ghẻ thò tay gãi háng, hần đưa lên mũi ngửi, thản nhiên trả lời:

– Ngu gì mà không ăn, tôi còn ăn luôn chén chè của chả nữa kia.

– Anh có khiếu nại không?

– Ngu sao mà khiếu nại chớ, chả ức sùng tôi nên chả khiếu nại, tôi khôn giàn trời mà đại ca.

Tất cả anh em trong phòng cười ùm lên. Gã trật tự phòng cũng bật cười phì:

– Để kết thúc vụ này tôi tuyên bố: khôn sống đại chết.

Tiếng gã tù bị xử thua the thé phản đối:

– Tôi hông chịu đâu, tôi xin tất cả anh em cho phép tôi được thanh toán vụ này.

Gã trật tự phòng giam nín cười, mặt hấn sắt lại, lạnh lùng tiến đến gần:

– Mà muốn giải quyết ra sao?

– Tôi “bạc co” với nó!

Gã trật tự quay lại tên tù ghê hất hàm hỏi:

– Ý kiến mày sao?

Tên tù ghê lắc đầu ngậy nguậy:

– Tôi hỏng chịu, tôi bệnh tật yếu đuối.

Tên tù địch thủ nháy chơi chơi:

– Tôi ւ́nh nó, nhất định ւ́nh nó, cha chả là tức.

– Đánh tao, tao la chả coi.

Gã trật tự lăm lì đi vào giữa:

– Tao bảo thôi, còn mày nhất định đánh nó hả?

Gã thờ hồng học trả lời :

– Tôi ւ́nh.

– Muốn hả?

Dứt câu nói: hấn giựt cùi chỏ một cái bộp vào giữa mặt tên phòng viên buồng bình. Gã té lăn kênh ra sân, ôm miệng nhăn nhó. Gã trưởng phòng mặt vẫn hăm hăm?

– Biểu hoài không nghe, cái miệng lép chép nữa tao động thấy mẹ.

Biết kém thế, tên phòng viên buồng bình đành nín khe, nhưng hấn vẫn đưa mắt nhìn địch thủ căm hờn:

– Rồi mày sẽ biết tay tao Tư ghê ơi!

Gã trật tự phòng giam thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, gã chấp tay sau đít lững thững đi quanh phòng giam, khói thuốc lá xông lên mù mịt.

Gã trưởng phòng giam ngồi vắt chân chữ ngũ, rung đùi.

– Kìa anh em, chúng ta ăn rồi, hút rồi, giờ phải làm gì cho không khí náo loạn lên chứ. Yên lặng như vậy buồn thúi ruột chết mất còn chi

Những tiếng hưởng ứng nhao nhao nổi lên:

– Phải đó đại ca, tụi mình hát bội nghe chơi.

– Thôi cha nội, mấy hát nghe?

– Tao hông biết hát.

– Hông biết hát mà bày đặt để nghị.

– Đại ca, chúng mình kể chuyện tiểu lâm.

– Tiểu lâm chạy hay mặ?

– Chạy mặ gì cũng xài tuốt luốt. Nhưng tiểu lâm mặ vẫn khá hơn.

Có tiếng cười khà khà:

– Tiểu lâm mạn thì nhột thấy mẹ, có điều tội mình ở tù lâu quá thèm của chua.

Gã trưởng phòng đứng dậy:

– Nhưng làm cách nào cho công bằng, tôi đề nghị ai xung phong thì giờ tay, còn không mình bắt thăm chịu hôn?

Từ nãy Chín Mái vẫn ngồi im, bây giờ hần lên tiếng với giọng bức dọc:

– Đẹp, đẹp, tại sao không đả lôi đài?

Gã trưởng phòng Tư Sậu vội vàng xua tay:

– Ý cha đâu có vụ đó, nhà lao ra thông cáo cấm tù lâu rồi mà.

Chín Mái đưa mắt khinh khỉnh nhìn mọi người:

– Những anh hùng hảo hớn ở khám này hết ráo trời rồi sao?

Những đôi mắt ngược nhìn lên nhận diện Chín Mái. Nhiều người đã nhận ra tay trùm anh chị, nhưng vẫn chưa có thái độ vì còn nể lời nói của gã trưởng phòng,

Có nhiều tiếng lao xao bàn tán quanh đề nghị của Chín Mái.

Trời cuối năm lạnh, nhưng Chín Mái cởi trần trùng trục. Người hấn xam đầy đầu lâu và những lời thể sắt máu, hấn chống nạnh đi đi lại lại coi như dưới đất không còn ai. Hấn cười khẩy nói khích:

– Thằng này từng ra tù vào khám, chưa từng thấy một phòng nào lại nhát gan như phòng này. Cuối năm không có để nhậu thì phải dượt nghề cho nóng người lên đỡ sầu. Chèn dec ời, mới ra tù

một năm, nay trở lại khám này mà khí phách anh hùng của khám này đã mất ráo trội.

Chín Mái trở lại chỗ ngồi, hai tay bó gối ngó lơ ra ngoài trời tối đen. Hắc bữu môi, cười khẩy, chửi thề:

– Mẹ đời, động tí thì luật mới chả lệ, luật lệ cái con mẹ!

Tư Sậu nhìn Chín Mái với đôi mắt náy lửa nhưng gã cũng khôn chán, gã còn cần phải dò xét thái độ của anh em trước.

Những đôi mắt của những kẻ có máu mặt anh chị long lanh, những hàm răng hình như đang nghiền vào nhau. Tư Sậu biết lời nói khích của Chín Mái đã có hiệu quả, hắc cần số đông, nét mặt hắc thay đổi đột ngột, hắc hòa nhã nhưng

không quên móc lại Chín Máí một câu để đỡ mất mặt với đàn em.

– Này anh bạn mới, trong khám này chưa phải hèn hết đâu. Nếu một khi anh muốn thì cũng có người dám hầu anh ít ngón nghề.

Chín Máí nóng người sau câu nói của Tư Sậu không thèm gọi đến tên Chín Máí, như vậy Chín Máí đã bị hạ một đòn đau trước mặt mọi người. Lần này Chín Máí cười thành tiếng, giọng cười rè rè, khinh bạc:

– Thừa anh trưởng phòng, thừa anh em, thằng giang hồ lưu manh này quên mất chưa tự giới thiệu cho nên anh trưởng phòng mới vô ý mà coi rẻ tôi trước anh em. Tôi là Chín, Nguyễn Văn Chín, trong giới đâm thuê chém mướn thường kêu tôi là Chín Máí. Dạ Chín Máí, tôi

xin tự giới thiệu lại một lần nữa, còn bây giờ tôi xin nhường lời lại cho anh trưởng phòng, anh trưởng phòng có lẽ đại danh đã vang lừng trong khám này cho nên thêm một thằng tôi có biết tên ảnh cũng chẳng ăn thua gì. Xin anh em miễn cho việc giới thiệu tên ảnh với tôi.

Tư Sậu tức bầm gan tím ruột vì lời nói ngạo mạn của Chín Mái. Gã đành thúc thủ trước sự trả đòn chớp nhoáng của tay anh chị bụi. Gã làm lơ hướng mặt về phía đám đông:

– Ý kiến anh em sao?

Một giây im lặng, bỗng có tiếng cười phá lên ở trong đám đông. Một gã trông như Miên lai đứng dậy, ngực áo phanh hướng về phía Chín Mái:

– Dạ, ý kiến của người anh em hợp lắm. Một năm mới có một lần, phải thế mới được chở anh em. Như bọn mình mà biết trọng luật pháp thì đâu có vào đây làm chi.

Những tiếng hưởng ứng lao nhao từ đám đông, Gã trưởng phòng phải giơ tay ra hiệu chặn lại:

– Rồi, vậy là xong, nhưng mình phải tổ chức cho có luật lệ giang hồ đảng đoàn.

– Đồng ý! Đồng ý!

Tất cả những người trong ban đại diện đều đứng dậy, bên cạnh gã trưởng phòng, Chín Mái tiếp:

– Dẹp hết chiếu để một khoảng trống rộng ở giữa phòng. Đề nghị xin hai người tình nguyện đứng gác ở song sắt, thấy

bóng giám thị thì báo động liền. Còn lại các anh em, tất cả đều có thể dự cuộc. Người nào hạ liền một lúc ba địch thủ được coi như vô địch đợt một. Đợt hai cho những người trúng giải tranh hùng. Người thắng cuối cùng coi như vô địch.

Tư Sậu nhìn khắp mọi người rồi tươi cười:

– Về phần giải thưởng, tôi xin kêu gọi đến lòng hảo tâm của tất cả các bạn. Nếu được sự ủng hộ nhiều thì giải thưởng sẽ lớn, nếu nhỏ xin nhà vô địch nào đó ráng chịu vậy. Riêng tôi nghèo chẳng có gì, chỉ xin nhường lại chức trưởng phòng cho kẻ nào thắng sau chót. Một tràng pháo tay nổi lên rào rào cùng với tiếng la hét:

– Hoan hô Tư Sậu!

– Hoan Hô!

Tư Sậu giờ hai tay ra trước nhịp nhịp ra hiệu im lặng.

– Yêu cầu anh em yên lặng cho, tôi còn ít điều cần phải nói trước, chúng ta nên công bằng trong vụ này.

– Đồng ý!

– Với những anh em chẳng may bại thì tính sao đây?

– Không ăn cái giải gì hết!

Chín Mái khuyển khoàng đứng dậy, tiếng nói hần lạnh lùng:

– Thấy cho mỗi thằng bại một món đồ tượng trưng, bại nhưng phải có thương tích, u đầu, tím mặt, hay học máu mồm.

Chín Mải nói xong từ tốn ngồi xuống. Gã trưởng phòng nhìn anh em hỏi lại:

– Anh em đồng ý không?

– Đồng ý!

– Tôi xin bổ túc về vụ này nữa là những người thắng đợt một được phần thưởng an ủi nhiều hơn những người bạn có thương tích.

Một gã tù có vẻ nóng nảy bứt đầu bứt tai:

– Xong rồi làm lễ lên đi chớ đêm hết Tết đến rồi bà con ơi!

Tư Sậu gắt lên:

– Khoan nào, bộ chuyện chơi sao cha nội, nguy hiểm đến tánh mạng con người thì phải đảng hoàng chớ. Nếu có điều gì xảy ra thì thằng nầy lãnh đủ chớ ai vào đây. Nhưng thằng này chịu chơi mà đâu có ngán.

Tuy nói cứng vậy, nhưng Tư Sậu cũng cảm thấy ớn ớn. Gã xuống nước năn nỉ khéo:

– Tư Sậu này xin anh em một điều là chúng ta vui chơi chớ không phải chuyện thù hằn, nhè nhẹ tay nhé bà con. Để cho đỡ nguy hiểm tôi đề nghị nên tính điểm. Tiện thể tôi cũng xin một anh em nào đó thông thạo võ nghệ làm trọng tài giùm.

Những đôi mắt đảo quanh tìm kiếm. Lát sau có người rụt rè đưa tay lên:

– Tôi đề nghị già Thối, một cây tinh thông võ nghệ miệt Hậu Giang. Có lần đã từng hạ năm tên cướp Miên bằng tay không,

Những đôi mắt đổ dồn về phía già Thối.

– A ông già Thối, nhận đi ba!

Già Thôi đứng dậy, người cong ốm o như một con mèo bị nước. Nhiều người vội thất vọng, ông nhìn mọi người bằng con mắt lơ đãng:

– Sức lực tôi tàn rồi, bây giờ đánh đũa con nít tôi cũng không đánh nổi nữa. Nhưng về cái tính điểm và cấp cứu người bị nạn tôi làm nổi. Để chung vui anh em tôi xin nhận lời.

Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên như pháo tan. Trưởng phòng Tư Sậu xoa bàn tay vào nhau mãn nguyện:

– Đẹp dễ lắm rồi.

Hắn lại nhìn mọi người.

– Bây giờ chỉ mong mỗi vào những nhà hảo tâm nữa thôi.

Tư Sậu không phải chờ đợi lâu. Gã ba tàu Sin Foóng dơ tay lên:

– Ngộ thiếu một pịc Ru By và một pịc Pác Tô lô.

Một tràng vỗ tay nổi lên, tiếp theo những người có máu mặt trong phòng đua nhau tặng đồ, phần nhiều là thuốc lá. Gã trưởng ban vệ sinh đếm lại đủ số, tuyên bố trước anh em.

Tùng ngồi cạnh San huých cùi chỏ vào bạn:

– Mà thấy không, thuốc nhiều quá sức.

San im lặng, đôi mắt Tùng vẫn hâu háu nhìn vào đồng thuốc chất ở chiếc chiếu cuối phòng:

– Cha nếu mình có một gói Ruby để hút đón giao thừa thì tuyệt quá hả mà!

San mỉm cười:

– Mấy ra dự cuộc đi.

Tùng rút rè nhưng vẫn nói cứng:

– Dự thì dự chớ tao đâu có ngán
mấy. Nhưng có điều tao nghĩ mình nên
giữ sức khỏe.

San cười khì:

– Mấy ngán rồi à!

Bị chạm tự ái. Tùng trợn tròn mắt:

– Tao mà ngán, hồi ở ngoài đời tao
uýnh lộn hoài.

– Dóc tổ, một cây dóc tổ.

– Bộ mày hồng tin tao sao?

San vẫn cười hì hì:

– Tin thế nào được.

Tùng nhìn San thật nhanh. Mặt hắn hơi nghiêm lại, vùng đứng dậy:

– Rồi mấy coi.

San hốt hoảng nắm lấy tay bạn nhưng không kịp nữa. Tùng đã nhảy vào đám người đang đứng tình nguyện tử thí đột đầu:

– Tôi tình nguyện.

San hối hận vì đã nói khích bạn, đồng thời San cũng lo cho bạn, không biết rồi sẽ ra sao. San đứng dậy tới đám đông năn nỉ bạn:

– Thôi bỏ đi mày, tao nói đùa chơi mà, nguy hiểm lắm.

Tùng vùng vằng:

– Mấy mặc tao.

Ông già Thôi thấy hai người giằng co nhau thì len vào giữa hỏi:

– Chuyện gì đó hai em?

San vội trả lời:

– Dạ, ông cho Tùng, bạn cháu rút lui.

Ông già Thôi nhìn Tùng từ đầu đến chân:

– Em nghĩ sao?

Tùng càng chạm tự ái nên càng cương quyết:

– Rút lui sao được bác, thằng này nói lời như dao chém mà bác.

Ông già Thôi đặt tay lên vai San:

– Thôi em về chỗ đi, nó đã nhất định rồi không cần nổi đâu

San buồn bã nhìn bạn lắc đầu:

– Nếu mày có được thuốc lá chắc tao hút cũng hết biết ngon.

Nói xong San cúi thủi về chỗ ngồi. Đám người tử thí kể cả Tùng nữa là sáu người. Tùng cởi áo ra, hắt đứng vắn vẹo người cho máu lưu thông đều. Hắt làm tỉnh quăng chiếc áo cho San giữ:

– Ê, giữ áo cho tao mấy, khi tao ỳnh mấy phải cổ võ cho tao nghe San, dù mẹ, lâu quá không ỳnh lộn thấy ngứa tay hết sức.

Nói xong, mặt hắt vênh vênh trông đến tức cười, cứ nhảy loi nhoi, hai tay dứ dứ và đấm gió như kiểu võ sĩ quyền Anh khi thượng đài. Miệng hắt lép nhép nói sau mỗi đòn tưởng tượng tung ra:

– Dìa rếch, suynh gốt suynh đờ rét...

Tùng nhảy loi nhoi một hồi rồi trở về chỗ, hần nói với San:

– Hồi tao còn tập ở lò BK tụi nó ngán nhất cú cờ rớt sê của tao, pặc!

Tùng cúi khom người tung ra một cú đâm móc ngược tưởng tượng. Gã tù ghẻ ngồi gần đó, ngựa mồm phun ra một câu:

– Thôi đừng địa nữa cha ơi! Có giỏi lát ra đâm nhau với chúng nó chớ tụi này mù tịt à!

Bị kê một câu, Tùng càng thêm huynh hoang:

– Rồi già coi!

Tùng khuynh khoáng đi ra “võ đài”. Gã tù ghẻ chêm vót một câu:

– Dạ đàn em sẵn sàng coi “đại ca” chọc cười đi ạ!

Đám đấu thủ đã đứng dàn hàng ở khoảng trống, ông già Thôi đang phân chia:

– Để cho công bằng, qua đề nghị các em...

– Đề nghị oản tù tì?

– Rồi, như vậy là xong.

Những bàn tay nắm chao đi chao lại:

– Oản tù tì ra cái gì ra cái này!

– Ra cái búa!

– Ra cái kéo!

– Tờ giấy!

Cuối cùng còn lại một cặp Sáu Lê. Dương Lục Tặc. Những người khác về chỗ ngồi xem chờ đến phiên mình.

Giữa khoảng rộng hai dấu thủ đang vờn nhau, tìm những điểm sơ hở của địch thủ. Khuôn mặt họ bóng nhẫy mồ hôi, đôi mắt lảo liên dòm chừng. Thốt nhiên Dương Lục Tặc hét lên một tiếng bay người lên thọc một ngọn cước vào giữa ngực địch thủ:

– Sát!!

Ngọn cước không tới ngực địch thủ. Sáu Lê khẽ ngã người ra phía sau bàn tay mở rộng chặt xuống ống quyển địch thủ. Dương Lục Tặc lộn người trên không một thể rất đẹp mắt, rút chân lẹ làng, thả rơi hai tay xuống sàn xi măng lộn đi một vòng đứng bật dậy. Tiếng vỗ tay nổi lên rào rào:

– Chu choa đẹp quá!

Hai người vờn nhau, lừa thế. Tùng ngồi khoanh chân vòng tròn mà như muốn nhảy cẫng lên:

– Thọc, thọc một quả địa rếch. Đ. M. ngu quá trời.

Hắn quay lại đập vào lưng San bồm bộp:

– Đ. M. vào tay tao thì thẳng chả lãnh đủ.

San bực mình về tính huênh hoang của hắn, chàng gắt:

– Thôi mấy ơi, tao biết mấy tay tổ rồi.

Ngoài võ đài Sáu Lé vừa bị một cú đá giò lái vào mạn sườn. Xem chừng hắn đã mất hết tinh thần. Những cú “chém” xả xuống bớt mạnh. Hơi thở của hắn mỗi

lúc thêm mệt nhọc. Trong khi Dương Lục Tặc ra đòn mỗi lúc một nhanh. Thành linh Dương Lục Tặc bay người lên tạt ngang một ngọn cước.

Tùng nhìn lối hạ thủ tàn bạo vừa rồi, hần bỗng thấy ớn ớn hần bốt ba hoa, nhưng vẫn còn nói vớt:

– Mẹ, đánh chẳng có luật lệ gì hết trơn.

San nhìn bạn, quan sát biến chuyển trên mặt hần đã đoán ra phần nào sự nản lòng của Tùng. San nắm lấy tay bạn:

– Mầy xin rút lui bây giờ còn kịp đó.

Tùng đỏ gay mặt lên vì ngượng, hần lắp bắp:

– Bỏ sao được mầy?

– Thôi bỏ đi nguy hiểm lắm.

Tùng im lặng, gã tù ghẻ nằm cạnh góc cổ lên cười hểnh hếch:

– Bỏ sao được mấy, còn cú đĩa rếch của nó biết gửi cho thằng nào trong phòng này. Mấy xúi dại hoài...

Một tiếng bốp, Sáu Lê lạng người ngã lộn người trên sàn xi măng cái phịch. Say đòn Sáu Lê lạng người đi một vòng vùng dậy, nhưng không kịp nữa, một cù chỏ từ cao dọng xuống vào trướng gáy địch thủ làm Sáu Lê một lần nữa ngã sấp mặt. Ông già Thôi từ phía trong nhảy ra chặn đòn của Dương Lục Tặc:

– Thôi!

Tiếng vỗ tay một lần nữa rầm rầm vang lên chen lẫn tiếng tán tụng:

– Hoan hô! Hoan hô, Dương Lục Tặc!

Những kẻ ngưỡng mộ ào ra ôm Dương Lục Tặc công kênh đi một vòng. Tuy mệt mỏi, Dương Lục Tặc cũng gượng cười, chấp hai tay lên khỏi đầu xá xá khán giả. Ông già Thôi đồng dạc tuyên bố:

– Xin tuyên bố với toàn thể anh em, tỉ thí đợt đầu Dương Lục Tặc đã loại Sáu Lé ra khỏi vòng chiến bằng ngọc cước hần cần và miếng cùi chỏ bọc hậu. Dương Lục Tặc được coi là thắng đợt đầu.

Tiếng vỗ tay một lần nữa lại rào rào nổi lên.

Sáu Lé nằm một đống ở sàn. Máu mũi máu miệng ọc đỏ lòm. Hai đồng viên chạy tới khiêng Sáu Lé vào nằm sát bờ tường. Ông già Thôi chạy tới xem vết thương cho kẻ bại, một lát ông nói:

– Không sao đâu mai mốt lành.

Một người khác cầm gói Bastos đỏ nhét vào tay hắn:

– Rồi hút tạm gói thuốc phần thưởng nghe người anh em,

Sáu Lé mở mắt nhìn gói thuốc trong tay, hắn nhắm mắt lại rên khẽ. Trong khi đó, Dương Lục Tặc được công kênh đến một góc phòng đấm bóp năm bao thuốc RuBy xếp ngay ngắn trước mặt hắn. Một anh chàng nhỏ con ngồi sau lưng Dương Lục Tặc đấm bóp luôn tay, những tiếng chóe! Chóe! Ròn rã sau một cái đấm thiện nghệ. Hắn xoa bóp cổ, và bả vai cho Dương Lục Tặc một cách kỹ lưỡng.

– Lát nữa đại ca có chiếm vô địch đợt hai bắt thăm xem cặp nào được đấu trước.

Tùng nhấp nhồm vì đến sắp lược tỉ thí của mình. Gã Miên lai đã ra khoảng trống dương oai diễn võ, thân hình hần bóng lưỡng như đồng đen, những bắp thịt hần cứng nổi u chuyển động khắp người, hần bái tổ rồi múa một bài quyền lạ hoắc. Tùng chột lo ngại hần tần ngần cời tung nút áo. Gã tù ghẻ nằm dưới sàn góc đầu lên nói khích:

– Đ. M. mày ra đấm bỏ cha nó cho tao, ngứa mắt hết sức vậy đó. Nhớ thọc một cú đũa rếch nghe mậy.

Tùng biết bị gã chọc tức nhưng đành nín thinh. Hần cời áo ra ném cho San không quên căn dặn:

– Cổ võ tao nghe mậy (hần nhìn gã Miên Lai) coi bộ thằng này cũng có hạng đây, khó nuốt lắm.

San nhìn bạn ái ngại nhưng chỉ còn biết lắc đầu.

Lão tù ghẻ chêm thêm một câu:

– Thọc một cú đĩa rạch cho trúng lỗ mũi nghe mậy. Đù mẹ tao cổ võ mày hết mình.

Dáng điệu oai hùng của Tùng hồi nãy coi bộ mất ráo trội, hấn lù lù ra sàn, hấn thấy ớn ớn trước thân thể nở nang rần rỏi của địch thủ. Tùng kêu ông già Thôi ra giao hẹn:

– Tôi chỉ chơi bằng bốc sơ thôi đó.

Ông già Thôi không biết cố ý hay vô tình cứ đẩy Tùng ra trước đấu thủ:

– Được mà em muốn chơi nghề gì cũng được hết, hăm bà lăng mà.

Đám khán giả từ nãy tới giờ đã quá

bực mình về hành động huênh hoang của Tùng thấy hấn xuôi lơ trước địch thủ nên được dịp xô kéo, dồn Tùng vào nước bí phải tử thí:

– Đánh đi chớ, mẹ bốc xơ mà tôi vậy sao?

Những con bạc đánh cá xem tình hình không ai nghĩ đến đặt thuốc về phía Tùng. Họ nhao nhao đặt cho tên Miên lai:

– Hải ló, ngộ “lặt” một pịc; “rupi” ăn một “pát tô đỏ” chệu hông?

– Rồi một pịc thì một pịc, mà thắng nào?

– Thắng “chẳng” ăn thắng “len”.

– Chệu lên!

Gã tàu mập xem xét tính hình một lát rồi lắc đầu:

– Mà thôi ngộ hồng chịu nữa gà ngộ yếu quá hà!

– Tiu nà ma cái nị à, cái nị lật dôi cái nị không chịu, ngộ tả nị xấy a!

Lời qua tiếng lại, phút chốc ở đám đánh cá cãi lộn om xòm. Trật tự phòng phải đến nạt nộ giàn xếp một hồi mới yên. Tùng đứng trước một địch thủ lúc nào cũng hầm hè tung đòn nên bắt ớn, đám khán giả thi nhau ngả hẳn vào phe tên Miên lai.

Mồ hôi không biết từ đâu túa ra khắp người Tùng. Hắn hối hận vì mình trót huênh hoang hồi nãy, nhưng bây giờ đã muộn quá rồi. Không lẽ lại rút lui? Gã Miên lai thì vờn quanh chàng như

một con mèo vờn chuột, hàm răng trắng ớn của gã lúc nào cũng nhẹ ra cười cợt thỉnh thoảng hắt lại tung một cái đấm ra dò dẫm. Tùng cứ phải xoay quanh hai tay ở thế thủ trước mặt. Cuối cùng Tùng trấn tĩnh được hắt bình tĩnh tiến tới gần địch thủ tung một đòn. Hựt. Tên Miên lại tránh đòn một cách tại tình, hắt lắc đầu sang bên phải, cúi thấp người xuống lao một cú đấm trả đòn ngay vào ức địch thủ. Bị trúng đòn, Tùng lùi người lại, hai chân chệch choạng như muốn té. Thừa cơ hội. tên Miên lại xoay người quạt luôn một đòn giò lá đến hự vào mạn sườn Tùng. Bị liên hai đòn quyết liệt. Tùng đâm ra hoang mang tung liền những cú đấm loạn xạ. Nhưng không một đòn nào trúng địch thủ. Trong khi đó tên Miên lại phóng ra liên tiếp nhiều đòn ác liệt. Tiếng vỗ tay, lời cổ vũ rào rào. Tùng choáng váng mặt mày vì trúng quá nhiều đòn,

hắn đâm ra mất tinh thần vì trước một địch thủ quá tinh nhuệ, phần vì những lời cổ vũ, câu gièm pha: Những khuôn mặt khán giả xoay quanh hắn như chong chóng. Cổ họng hắn khát khô, hơi thở mỗi lúc thêm nặng nhọc như sắp sửa đứt hơi đến nơi.

Bốp! Bốp! Hự: Tùng lại bị liên tiếp mấy đòn. Bí thế hắn chạy vòng, tên Miên lai không chịu bỏ con mồi ngon, hắn đuổi theo, tung những cái đá, cái đập liên tiếp phía sau lưng. Khán giả vỗ tay ầm ỉ, cười ran như pháo. Quả thật lúc này Tùng bị nhiều đòn đau nên cuống lên. Hắn vừa chạy vừa giơ hai tay lên trời:

– Khoan! Khoan! Tui phản đối!

Ông già Thôi vội nháy ra ngăn tên Miên Lai lại:

– Khoan chú em!

Biết chắc chắn không còn bị đuổi theo nữa, Tùng đứng lại hần thở hồng hộc một lát mới nói được:

– Tôi phản đối... Tui giao hẹn trước... Tui chỉ chơi được có bốc xơ.

Đám khán giả cười phá lên. Tên Miên Lai chồm chồm:

– Dù mẹ đòn giang hồ mà “đại ca» hăm bà lằng. Thằng này hồng có biết nghề nghiệp gì ráo trọi. Đánh nhau à! Lanh tay lẹ mắt thì ăn.

Ông già Thối tỏ ra biết điệu, ông giữ tên Miên Lai, nói cho Tùng đỡ ngượng:

– Chắc em chưa quen chơi điệu nghệ này hay qua đề nghị thế này nhé! Em rút lui.

Đám đông độc ác nhao nhao phản đối:

– Dù mẹ hồi nãy nói như ông trời con chi vậy? Chịu thua đi mấy ơi!

Tên tù ghẻ thì lăn lộn dưới sàn cười như nắc nẻ:

– Dù mẹ! Địa rếch! Suynh gốt! Suynh đoát, suynh so! Pặc! Pặc! Ngon lành quá cỡ.

Hắn văng tục chửi thể tùm lum.

Tùng mắc cỡ quá, nhưng vẫn làm bộ cứng:

– Tôi tưởng anh chịu chơi bốc xờ với tôi chứ ai dè anh đá như mưa bắc. Thôi tội mình huề.

– Đâu có được, không có vụ huề ở đây, một mất một còn thôi.

Tiếng phản đối lại rầm rầm nổi lên.
Tên Miên lai thì chồm chồm như một
con cọp:

– Dù mẹ, đâu được, uýnh nữa!

Tùng nhát đòn nên đâm quỳnh hấn
chạy ra sau lưng ông già Thôi nấp:

– Thôi tôi hồng tử thí nữa đâu!

Tên Miên lai đứng chống nạnh:

– Chịu thua há đồ gà chết.

Tiếng cười rầm rầm nổi dậy. Tùng
thấy nghẹn ngào ở cổ họng, hấn uất ức
đến độ nước mắt rưng rưng. Hấn gật
đầu. Tiếng vỗ tay rào rào nổi lên.

Trước khi về chỗ, Tùng không quên
nhắc:

– Nhớ phần tôi có gói bát tô đỏ.

Nhưng ban Giám khảo đã đứng dậy phản đối liền:

– Yêu cầu trọng tài xem anh gì đó có vết thương đổ máu không?

Tùng phản đối liền:

– Tôi không bị đổ máu nhưng bị “nội thương trầm trọng”, nè coi nó đập vào đây, vào đây, muốn thót cần cổ lặn.

Mọi người ồ lên, Tùng ngượng nhìn người nhưng phải giữ giá:

– Vậy chết thôi chớ tôi không chịu thiệt thòi như vậy được.

Tên Miên lai nhìn Tùng cười ha hả:

– Uýnh nữa há, nè bồ muốn đổ máu thì khó gì, ra đây đưa lỗ mũi qua gõ nhẹ cái thôi. Em ru bà rù hà!

Tùng ức uất người. Ông già Thôi vỗ về Tùng:

– Thôi em về chỗ ngồi đi qua sẽ chia thuốc lá cho em hút, một vài điều ăn nhằm gì.

Tùng càng tủi thân, hắn không biết xấu hổ nữa, hắn liều lĩnh nháy ra:

– Uýnh nữa thằng này đâu có ngán.

Từ nãy San vẫn ngồi nguyên một chỗ quan sát bạn. Thấy bạn bị dồn vào thế bí, San đứng dậy lăm lì tiến ra:

– Tôi xin đấu thay anh Tùng.

Cử chỉ San quá đột ngột làm cho mọi người chưng hửng. San xác định lời nói thêm một lần nữa, ông già Thôi vẫn nhũn nhặn:

– Em thay Tùng?

San gạt đầu, tên Miên lai nhìn ngấm
San rồi cất tiếng cười:

– Xui cùng mình tôi gặp toàn là đồ
gà chết không hà.

San quắc mắt nhìn lại hấn:

– Tôi sẽ đánh với anh bằng đòn
giang hồ.

Tùng nhìn San đau xót:

– Thôi mấy ơi! Mày mặc tao.

San lẳng lẳng cời áo liếc nhìn Tùng:

– Tao không chắc đã thắng được nó,
nhưng có thuốc lá hút đêm nay là cái
chắc.

Tùng coi lời nói của bạn là một câu sỉ
nhục hấn cúi đầu thở dài, lăm lăm trở về
chỗ cũ, mọi người nhìn hấn cười cợt.

Ông già Thôi lên tiếng thối. Ban giám khảo đồng ý. San đứng trước địch thủ giao hẹn lại một lần nữa:

– Chơi đòn giang hồ, tôi có thể sử dụng được tất cả mọi thứ đấy nhé! Miễn là...

Tên Miên lai đặc ý:

– Con gà chết này chịu chơi hả!

Không nói không rằng thừa cơ San nhảy a vào ôm cứng lấy tên Miên lai làm hấn không kịp tung đòn. Hấn chỉ biết xuống cùi chỏ lên lưng San như mưa. San liêu lĩnh đeo cứng lấy người tên Miên lai như một con cua.

Tên Miên lai nhăn mặt nhảy càng người lên.

– Ái... da! Đù mẹ, bóp củ kiệu hả mày?

Tiếng vỗ tay cổ vũ bất ngờ rào rào nổi lên. Khán giả cười nghiêng ngả. Những gã tàu đánh cá bắt đầu hoạt động hăng hái trở lại.

– Một píc rubi ăn một píc pác tô lò thẳng “chẳng” ăn thẳng “len”.

– Chệu liên!

– Tiu nà ma, thẳng “chẳng” khôn giàn trời.

Trong vòng đấu tên Miên lai cố sức gỡ địch thủ bằng cách đấm đá như mưa bắc vào mặt mũi San. Nhưng San vẫn lì lợm chịu đòn đeo cứng lấy người hấn.

Hấn bị bóp mỗi lúc một mạnh hơn, cơn đau tăng lên dữ dội chân tay hấn bải hoải, những đòn đánh xuống vì quá gần nên không còn mạnh. Hấn rên rỉ luôn miêng:

– Ủi da... Ủi da...

Hắn loay hoay với thân xác San như con khỉ gỡ cua kẹp. Cuối cùng hắn đâm liều, cấu tay vào cổ San bóp mạnh, San nghệt thở, hơn nữa bị mấy cái đâm vào ngực đau quá đành buông ra, té lăn kênh xuống sàn. Tên Miên lai chỉ mong có thể. Hắn không còn đủ sức bồi thêm một cái đá hay một cái đâm. Hắn cũng té lăn cù xuống cạnh San nằm ôm hạ bộ rên rỉ.

Tiếng vỗ tay từ đám khán giả lại rào rào nổi lên.

Mặt mũi San tím bầm và ứa máu. San được khiêng về chỗ nằm. ông già Thôi nhảy vào xem xét vết thương của cả hai người, tuyên bố xử huê. Mỗi người được lãnh an ủi một bao thuốc lá bát tô đỏ. Nhưng Tùng đã nhảy ra phản đối:

– Đâu có được, chỉ thắng đồ máu mới được quyền lãnh thuốc, còn không đồ máu khỏi có ăn cái giải gì đi.

Tùng tiếp tục một cách hăng hái:

– Phải công bằng, không có thương tích cụ thể thì không có phần thưởng an ủi. Ban Giám khảo không cho tôi lãnh thì không có lý gì người khác được lãnh. Tôi phản đối đến cùng.

Lúc này Tùng lại tìm được phong độ ăn nói cũ. Nhiều tiếng xì xầm phê bình từ đám đông. Tên Miên lai nằm chỗ ôm hạ bộ nhăn nhó, nhưng vẫn ném những tia nhìn căm hận vào Tùng. Hấn lăm bầm chửi thề:

– Dù mẹ, biết vậy tôi uýnh nó chết mẹ, luôn từ hồi này cho rồi.

Ông già Thôi thấy Tùng vung chân

múa tay dữ quá liền nhẩy ra can thiệp:

– Thôi vô săn sóc bạn đi, em đừng lo, ban giám khảo lúc nào cũng công bằng mà em.

Tùng về chỗ, mấy kẻ thối miệng xía vô:

– Tù tội mà bày đặt bạn bè, thấy nó có gói thuốc lá muốn bầu xấu một vài điều thì nói mẹ nó cho rồi.

Nếu không có người can thiệp thì lại có một vụ xô xát nữa xảy ra. Ông già Thôi luôn miệng giảng hòa:

– Thôi, cho qua xin, đem hết đến nơi rồi.

San nằm ngất ngư ở chiếu. Tùng cúi xuống lau máu dính vết trên miệng bạn.

Hắn hỏi han với vẻ ngưng nghịu:

– Đau lắm không mấy?

San mở mắt nhìn bạn chàng cố gắng nhếch mép cười cho bạn yên lòng. Từng cuộn tròn những chiếc áo rách làm thành gối kê dưới đầu bạn:

– Chịu khó ngủ đi, mai mốt khỏi, tao không ngờ mấy lì đến thế.

Một vài người nằm cạnh cũng bỏ lại hỏi han vết thương của San. Họ khen San can đảm, ca tụng sự lì lợm của chàng. San muốn ứa nước mắt vì những lời nói đó.

San muốn nói cho họ rằng: thật ra chàng không can đảm. Chàng chỉ mong muốn tử thi có thương tích để được một gói thuốc Bastos đỏ. Ở ngoài đời chàng không biết hút thử thuốc đó. Nhưng trong cảnh tội tù này, giữa đêm giao thừa,

chàng muốn quên, muốn khỏi phải nghĩ đến niềm tủi nhục. Tùng cũng vậy. Tùng mới đáng ca tụng, hẳn nghĩ đến sự hy sinh để tìm niềm vui đầu tiên. Sự thảm bại ngoài ý muốn của hẳn, dầu sao hẳn cũng là kẻ có lòng. Gói Bastos đỏ đã vào tận tay San. Chàng giao cho Tùng:

– Mấy bóc ra, giữ lại chừng mười điều cho mình, còn lại chia cho anh em.

Tùng tròn xoe mắt:

– Đâu có được mấy đồ máu đầu đón như vậy mà...

San xua tay:

– Mình có đáng giá gì đâu, nhưng ở đây mình sống với tập thể hỗn tạp, mình nên kết bạn hơn là gây thù. Trong tương lai mình còn cần nhiều sự giúp đỡ của họ.

Tùng nhìn San. Hắn ngần ngại bóc bao thuốc:

– Gói thuốc của mày nên tao không cần.

San ghé đầu sang một bên:

– Mình sống ích kỷ quá có lợi gì đâu, tao không muốn bị bỏ rơi giữa chốn này. Tao sợ cô đơn, thật vậy, mày đã bao giờ bị bỏ rơi chưa?

Tùng im lặng, hắn lấy một điếu thuốc gắn lên môi bạn; châm lửa:

– Đừng nghĩ lộn xộn nữa, mày hút đi.

San nhả những hơi khói đầu tiên cay xé. Chàng chép miệng, môi trong chàng bị rách còn rỉ máu, hơi thuốc trở nên đắng lặn xót xa. Tùng nằm cạnh, hắn

ngửa mặt nhìn lên trần, giọng hần cảm động:

– Không biết hai thằng mình rồi đây sẽ ra sao? Thằng nào sẽ được ra và thằng nào ở lại?

San xoay mặt vào tường:

– Đừng nói đến chuyện đó nữa mấy ời.

Giao thừa lặng lẽ trôi qua trong náo nhiệt của trận tử thí đến hồi ác liệt nhất. Chín Mái đã đánh gục tất cả mọi địch thủ.

Ngoài số phần thưởng lớn lao của ban tổ chức. Những gói thuốc thưởng riêng ném tới tấp tới Chín Mái. Hần cười ha hả, giơ tay lên khỏi đầu xá mọi người cảm ơn.

Ở cuối phòng, một tiệc trà bày sẵn riêng khao vị anh hùng vô địch. Tất cả sự náo nhiệt đều dồn vào đó. Rải rác khắp phòng, kẻ bại nằm im lặng một xó. Họ lặng lẽ hút nối tiếp những hơi thuốc an ủi.

Tùng và San cũng không để ý đến cuộc tỉ thí vừa rồi nữa. Hai người như sống tách biệt hẳn đám đông náo nhiệt. Tùng trầm tĩnh lại. Hắn nói:

– Có lẽ giờ này ở ngoài đời vui lắm, năm ngoái bằng giờ tao còn chen lấn ở Lăng Ông. Tao thấy nóng ruột quá, chắc mọi người gia đình đang nhắc đến tao.

Nghe bạn nói, San thấy lòng bỗng nhiên nhói đau, chàng nhìn mông lung ra ngoài chấn song. San nghĩ rất nhiều về thân phận mình, mẹ, em, người thân.

– Tao hối hận, đáng lẽ tao chẳng nên gửi thư cho bà già. Chắc bà đã nhận được thư hôm trước Tết. Đúng là một tin buồn đầu Xuân.

– Bà già mày ở đâu?

– Tận bên Cam-bốt lận.

– Làm gì bên?

– Buôn bán.

– Mấy liên lạc thường không?

San gặt đầu, Tùng tiếp:

– Vậy mày cũng cần cho bà biết, bỗng nhiên bà thấy bật tin mày thì cũng khổ cho bà.

– Tao có nghĩ đến chuyện đó, nhưng có lẽ để sau Tết báo tin thì tốt hơn.

– Ừ cũng phải.

Tùng kê hai tay ra sau gáy:

– Giờ phút này chắc bà đang khóc...

Tùng thở dài:

– Làm sao được mỗi người có một số mệnh.

Hai người im lặng hồi lâu, cả hai ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Tùng bức rút, hấn trở mình luôn.

– Thôi bỏ những chuyện đó đi,

– Chẳng bỏ thì làm sao?

– Mình sẽ nói chuyện khác vui nhộn hơn.

San cười, chàng thấy vết thương trở lại nhức nhối. Nhưng chàng cắn răng chịu đựng không rên rỉ. Chàng không muốn Tùng quan tâm sự đau đớn của mình. Bỗng nhiên Tùng hỏi:

– Mà yêu ai chưa hả San?

– Yêu thế nào, yêu vợ vắn hay là yêu có mối tình thật sự?

– Yêu song phương ấy chứ, nghĩa là hai người cùng yêu nhau.

San lắc đầu:

– Không biết có phải là tình yêu không, vì tao có biết một người con gái, tụi tao chưa cảm tình với nhau lắm, nhưng chưa đứa nào nói ra lời. Nhưng chắc khi tao ngỏ lời cũng không đến nỗi bị từ chối.

– Thế cũng hay, mình đỡ đau khổ.

– Tại sao lại đau khổ?

– Không biết mấy sao, chứ tao khi yêu thì ích kỷ lắm, tao muốn người con gái đó chỉ riêng của tao.

San biểu đồng tình.

– Tao cũng vậy, tao mang máng cảm thấy thể hơi tao ở ngoài đời. Một lần, một thằng bạn tao gặp đứa con gái tao quen đi với bạn trai xem lễ ở nhà thờ. Nó về kể lại với tao, tự dưng tao thấy buồn mất mấy ngày.

– Vậy mà yêu đó:

San nói trống trải!

– Có lẽ.

– Trước khi mày bị bắt, tụi mày còn liên lạc với nhau không?

San lắc đầu:

– Không, có lẽ bây giờ nó đã có chồng rồi, tao chắc nó lấy cái thằng đi nhà thờ với nó.

Tùng thở dài:

– Bọn con gái đến tuổi là đi lấy chồng hết tao cũng ở trong trường hợp đó, tao khốn nạn đến độ bị chính bà già người yêu đút đầu tao vô tù.

– Tại sao vậy?

– Tao bị khép tội quyến rũ gái vị thành niên.

– Mày có quyến rũ không?

– Dĩ nhiên là có, nhưng thật ra rất trong sạch, tao yêu, tao sợ mất nó, bà già nó thì cứ lăm le gả nó cho một thằng khác, bảnh hơn tao. Chúng tao lại trót thể non hén biển rồi. Thế rồi chúng tao bàn nhau dắt díu nhau đi, tao cứ nghĩ hai đứa đi với nhau ít ngày bà già nó sẽ nghĩ lại cho chúng tao lấy nhau. Bà đăng báo dụ tao về, đâu có ngờ được họ chó

đến thế, họ kêu lính túm tao luôn. Bây giờ thì tao tức tại sao mình lại không xài nó trong những ngày hai đứa với nhau ở khách sạn.

– Người lớn họ vẫn thường hay có cái kiểu như vậy,

Giọng Tùng buồn buồn:

– Tao biết mình đâu xứng đáng, gia đình tao nghèo quá, vả lại tao chưa có tương lai sự nghiệp gì ráo trọi.

Đôi mắt Tùng chợt trở nên dữ dằn.

– Trong những ngày tao nằm tù khổ cực thế này thì họ tổ chức đám cưới. Rồi tuần trăng mật; rồi cả trăm ngàn niềm vui sướng khác.

San bỗng nhiên thấy xót xa cho bạn, chàng nắm lấy bàn tay lạnh giá của bạn bóp mạnh.

– Buồn làm chó gì, số mệnh cả.

– Tao bây giờ không còn yêu nó nữa, chắc chắn vậy, tao ghét nó, tao căm thù nó thì đúng hơn.

San an ủi:

– Bỏ đi, rồi cái gì cũng qua hết.

Giọng Tùng trầm xuống:

– Tao biết vậy chứ, nhưng tao cứ nghĩ đến sự nhục nhã của mình, tao lại sôi gan, ói mật, mẹ nó đã vậy còn nó, nó không nghĩ đến tao sao?

– Biết đâu đấy, lúc này nó đang nghĩ đến mày, đang khóc.

Mặt Tùng nóng lên:

– Nằm trong tay chồng nó rồi nhớ đến tao rồi khóc ấy hả? Tao cóc cần.

Giọng Tùng bỗng đánh lại:

– Tại sao nó không chết. không tự tử như những người con gái chung tình khác.

San vỗ về:

– Mà y đòi hỏi ở người yêu y hơi quá đáng đấy nhé!

Tùng bất cần:

– Yêu thì phải thế!

Nói xong Tùng im lặng, hẳn có vẻ suy nghĩ mông lung. Một lát sau Tùng xoay mình lại:

– Có thể như thế được không?

San không muốn bạn tuyệt vọng, chàng nhẹ gật đầu:

– Có thể chứ!

Tùng có vẻ yên lòng:

– Nếu nó tự tử thiệt. nếu nó tự tử thiệt. Sự hy sinh cho tình yêu thật lớn lao quá.

Môi Tùng mấp máy, hình như hẳn định nói câu gì rồi lại thôi. San nằm im lặng, vết thương ở mặt càng lúc càng làm chàng nhức nhối. Tùng hình như không còn quan tâm đến sự đau nhức của bạn, bất chợt lay tay bạn:

– Một thiên tình sử nào nể hả mày, nếu tao là văn sĩ, ước ao trở thành văn sĩ để viết cuốn tiểu thuyết đầy nước mắt này. Ngày nàng lên xe hoa, nàng uống thuốc ngủ tự tử ngay đêm tân hôn, trước khi nàng chết, nàng còn đau đớn gọi tên chàng. Còn chàng lúc đó đang ngồi bó gối trong khám lạnh, nghĩ đến nàng. Trong thời gian chàng còn ở tù, chàng

hiếu lắm nàng. Oán trách nàng, Tháng năm dài đằng đẳng, khi chàng được tự do, chàng mới hiểu lòng người yêu. Buổi chiều hôm đó, chàng lê tấm thân tàn tạ tới mộ nàng... Tuyệt diệu hả mậy, đ.m còn hay hơn cả cải lương nữa.

San muốn bật phì cười về tính lãng mạn của ông bạn mới. Nhưng chàng không dám cười sợ bạn phật lòng. San chỉ ừ hử cho qua chuyện. Từng say sưa với dự tính viết tiểu thuyết, hẳn nói huyền thuyên:

– Mở đầu câu chuyện mây biểu tao phải viết sao cho hấp dẫn?

– Hả, ừ mày viết vậy đó.

– Một pha hẹn hò nhau.

– Ừ phải đó, hẹn hò nhau dưới rừng trâm bầu.

Tùng chột cười phá lên:

– Mày không hiểu gì ráo trọi, con nhà trâm anh thế phiệt mà lại hẹn hò nhau dưới rặng trâm bầu thì còn ra thể thống gì nữa.

– Vậy hẹn ở đâu?

– Trong xi nê.

– Ủ phải đó, vậy chúng nó nói gì với nhau?

Tùng lúc đó thấy mình bỗng nhiên rành tâm lý anh chàng San bạn chàng chỉ là một gã non nớt, hấn lên mặt:

– Mày chưa được yêu nên đâu có hiểu nỗi vụ này để đó tao sẽ ứng khẩu thành văn trước một đoạn cho mà nghe.

San quên đau chớp chớp mắt:

– Đâu đọc thử nghe coi.

Tùng nhúu mày có vẻ suy nghĩ, một lát chắt lưỡi:

–... Hoành vòng tay lên tựa ghế kéo sát người Thu cho ngã đầu vào vai mình. Trống ngực chàng đập rộn ràng chàng cúi xuống gọi khẽ:

– “Em!”

– “Anh!”

“Hai trái tim cùng nhau hòa nhịp, chàng bèn cúi xuống đặt một chiếc hôn nóng bỏng lên chiếc môi hình trái tim ẩm ướt của nàng. Nàng hôn hên thở rên rĩ gọi:

– Anh yêu quý của em ơi!

– Em cưng nhứt đời của anh ơi!

Hai trái tim cùng thốn thức cùng hòa nhịp chung một nhịp. Chàng lại cúi xuống hôn nàng thêm một cái nghe kêu đến “chóc”.

Đọc xong Tùng vênh vào mặt:

– Mấy thấy chưa, tao chưa thềm sửa văn đấy nhé! Văn tao ướt còn hơn bà tùm lum lộn.

Tùng mơ màng với viễn ảnh trở thành văn sĩ, hấn say sửa nói:

– Con gái mà đọc văn tao mê chết mẹ luôn... tao có khiếu viết văn mà, để đó tao sẽ viết cho xong cuốn tiểu thuyết này.

San thấy bạn lại bắt đầu đi quá trớn, nhưng chàng không muốn làm bạn cụt hứng, không muốn bảo bạn dẹp bỏ chuyện đó đi, không muốn nói: “văn

mấy thói bỏ mẹ”. San chỉ cười xòa.

Đêm khuya dần nhiều người không thức nổi đã nằm lăn ra ngủ, bọn còn thức cũng bớt ồn ào, họ châu đầu vào nhau nói chuyện nho nhỏ. Câu chuyện tình ái của hần cũng bớt đà hăng. Hần ngừng nói. Một lát sau, San nghe hần ngáy, San nhìn sang bên cạnh. Tùng há hốc miệng, mắt hần mở hé hé nhưng đã ngủ say.

San thao thức, chàng nằm ngửa mặt nhìn lên trần, chàng lại chú ý đến ngọn đèn điện vàng vọt. Ngọn đèn dòi dôi thâm đêm. San nhắm mắt lại, ngọn đèn ở trong đầu chàng.

Tiếng keng bống rung lên ở phía bốn nước. Tiếng ồn ào bống bùng dậy. San bị lay:

– Dậy, dậy chào cờ!

San ngồi bật dậy ngơ ngác:

– Gì đó?

– Chào cò!

Ở giữa phòng gã trưởng ban trật tự đã đứng hét như sấm:

– Lẹ ra xếp hàng chờ tụi bay!

Bọn tù uể oải ra đứng xếp hàng tư, gã trưởng phòng nhắc:

– Không có thằng nào được ở trần đâu nhé!

Từ máy phóng thanh ngoài bốn nước vẳng vào điệu nhạc ghi ơn Ngô Tổng Thống. Ai bao năm từng in gót nơi quê người.

Tiếng hát của người ca sĩ nào đó trầm trầm như ru. Hai mắt San dúi lại,

cơ buồn ngủ hành hạ chàng ghê gớm. San ở tình trạng chập chờn nửa thức nửa ngủ. Bản nhạc dứt, San gần như không gắng gượng được nữa chàng ngả bịch xuống sàn. Chàng tưởng chừng sẽ mê man ngay. Những tiếng chân người chạy rầm rập, Tiếng nói chuyện ồn ào và trăm ngàn âm thanh khác làm cho San không tài nào nhắm mắt lại. San uể oải chống tay ngồi dậy. Khung trời ngoài song cửa sáng dần hai mắt chàng cay xé, ngực đau ran trong phòng ồn lên tiếng cười, những cái bắt tay chặt chẽ.

– Năm mới.

Tùng cũng từ đâu nhảy tới vỗ lấy tay San lắc lia lịa:

– Chúc mừng năm mới!

San cười mệt mỏi, siết chặt tay bạn.

* * *

Ba ngày xuân qua mau. Khám đường trở lại nếp sống sinh hoạt bình thường. Trời nắng gắt, nóng nực chưa từng có. Ban ngày các tù nhân kéo nhau ra ngoài hành lang ngồi nói chuyện tán gẫu. Có người đứng đeo lên song sắt nhìn xuống dưới, nắng buổi trưa lấp chói trên ngọn cờ vàng ở phía bên nước. Trời xanh, cao thăm thẳm không một gợn mây nhỏ. Dưới sân khám đường vắng hoe, thỉnh thoảng mới có bóng một người tù lao dịch mặc quần áo xanh đi lại.

San ngồi im lặng, bó gối nhìn ra ngoài trời. Buổi trưa hôm nay Tùng có giấy gọi ra tòa để hỏi cung lần chót. Khi Tùng đi San hỏi:

– Mày sẽ khai gì?

Tùng trả lời:

– Tao sẽ giữ nguyên lời khai, số phận tao ở trong tay con nhỏ chứ không còn ở trong tay bà già nó nữa. Nếu nó khai bị tao quấy rủ thì đời tao lúa luôn. Có thể được không mày.

San buồn bã lắc đầu, biết đâu được. Trước khi ra đi Tùng nói gần giọng. Nếu nó cố tình cho tao ở tù thì nó thấy mẹ. Tao mà ra khỏi đây thì cả nhà nó chết luôn.

Mãi tới khi nắng dịu bớt mới có một vài ngọn gió mát thoang thoảng thổi vào hành lang. San thấy mình dễ chịu dần, lúc này càng lại buồn ngủ.

Cạnh chỗ San ngồi, một gã tù không biết từ đâu mang tới một cái lon sữa bò

không ngồi mài quèn quẹt... Âm thanh chát chúa nhức nhối. San muốn bỏ đi chỗ khác nhưng lại lười. Chàng quay lại nhú mày hỏi:

– Anh làm gì vậy?

Gã tù ngừng tay, ngẩng lên, mặt gã lem luốc mồ hôi đầm trán đang chảy ròn ròn xuống má.

– Làm cái quạt!

– Giỡn hoài, làm quạt bằng sắt?

Hắn giải thích:

– Quạt máy mà!

San không tin bữu môi:

– Điện đâu mà chạy quạt máy?

Gã tù chỉ vào đầu, giọng tự tin:

– Điện trong đầu này chứ ở đâu.

San cười nhạt, chàng quay đi chỗ khác. Hình như gã bạn tù bị chạm tự ái, hấn xếp đồ dọn sang một bên, ngồi nhìn thẳng vào mặt San. Khuôn mặt hấn xương xẩu trắng xanh, đôi mắt to, vầng trán phẳng tóc hơi dợn sóng. Hấn hỏi San lại một câu:

– Anh có thấy những chiếc lò nấu bằng đèn cây trong phòng chưa?

San gật đầu, gã tiếp:

– Vậy những cái đó ở đâu mà ra.

– Người ta chế ra

Gã cười lớn.

– Có được cái lò để nấu ăn tại sao mình không thể có được cái quạt máy để phòng quạt khi trời nóng nực.

– Đã đành, nhưng cái quạt thì mình làm bằng gì chả được, quạt phành phạch một hồi rồi ngủ là xong.

Hắn cười kênh kiêu:

– Đáng lẽ tao chẳng thèm nói chuyện với mày, nhưng tao thấy mày đáng thương.

San quắc mắt lên nhìn hắn:

– Tao không cần mày thương.

Nụ cười vẫn giữ trên môi:

– Hãy bình tĩnh, mày nhìn tao đi, tao gây còm ốm yếu tao không biết đánh lộn, nhưng... (hắn chỉ vào đầu) cái sọ dừa này mới đáng kể. Tao đã ở tù vì nó.

San tròn xoe mắt nhìn bạn:

– Kỳ vậy?

– Không kỳ đâu, bộ óc tao nói thế, nó quen tậ suy nghĩ rồi mà khi suy nghĩ thì ra rất máy móc. Có thú máy ích lợi và cũng có thú máy nguy hiểm. Tao ở tù vì thú máy nguy hiểm đó.

Mỗi câu nói của người bạn mới lại đưa San đến một sự lạ lùng. San chớp mắt. Gã bạn mới vẫn cười. Bỗng nhiên hấn hỏi một câu không ăn nhập gì vào câu chuyện máy móc hết:

– Mày có vợ chưa?

San lắc đầu, hấn hỏi tiếp:

– Nói ví thử mày có vợ thì mày có yêu vợ mày không?

San gật đầu:

– Chắc có!

Gã bạn mới thờ mặt nhìn ra ngoài

song sắt, tiếng hản nhỏ lại:

– Tao cũng vậy, tao yêu vợ tao quá. Vậy mà nó đâu có hiểu, nó ngoại tình, suốt ba năm trời nó khơi khơi qua mặt tao... Có lần nó giết cả thằng bồ của nó trên giường nằm tao.

– Sao mày không đánh tụi nó?

Gã tù lắc đầu, đôi mắt vụt trở nên đánh ác:

– Tao giết nó, giết cả hai đứa.

– Mày đâm hay chém chúng?

Gã tù giơ hai tay lên trước rồi chỉ vào đầu:

– Hai tay tao không hề vấy máu, chỉ có bộ óc này vấy máu thôi.

Những lời nói của gã bạn tù càng gợi

trí tò mò của San, chàng hỏi tới:

– Mà nói gì mà kỳ cục quá tao không hiểu?

Gã tù cười nham hiểm:

– Có vậy mà không hiểu, tao nghĩ ra máy xử tử chúng nó.

– Làm sao mà xử tử được cả hai đứa một lúc?

– Ấy điều đó mới khó, tao nghĩ nát óc suốt ba năm trời mới thực hiện nổi kỳ công đó.

– Thôi đừng hỏi nữa để yên cho tao kể cho mày nghe. Chiếc máy của tao ác liệt lắm, tao lén gắn vào giường. Khi tao đi khỏi tao mở máy. Đôi gian phu dâm phụ tối chúng dắt nhau lên giường hành lạc. Đụng đập mạnh, hay quá xá, trên

giường là máy tự động làm việc. Chiếc máy có những dây da tự động trói chặt hai đứa vào với nhau. Chúng không có cách gì lặn ra khỏi giường được hết. Những chiếc chông nhọn sắc từ từ chui qua lần nệm giường, xuyên qua thân thể chúng. Như sâu chim se sẻ nướng. Trong khi cuộn băng nhựa đang sau chiếc hình tào gắn trên tường bắt đầu hài tội chúng. Hà, hà, chúng chết từng đứa một đau đớn, nhục nhằn... Khi tào về đến nơi, chúng chết ngắt và cuộn băng nhựa đã hết.

Tiếng cười của gã bạn tù trở nên đanh ác như rít giữa hai hàm răng. Khuôn mặt hắc xám ngoét, đôi mắt hắc nhìn xéo qua một bên.

San hơi cau mày:

– Sao mày ác độc quá vậy?

Gã tù vẫn cười:

– Tao chẳng có gì bào chữa hết, tao nhận ráo, tao vậy đó, tao thâm hiểm và tự ái. Dự thẩm đã ghép tao vào tội cố sát có dự mưu, khi ra tòa (hắn khoanh một ngón tay quanh cổ) phạt.

Mất đầu chứ chơi à!

– Mà có muốn luật sư không?

– Tao không muốn, nhưng chắc tòa có chỉ định luật sư cãi thí.

Gã tù lại lấy đồ nghề ra mài quèn quẹt.

San hỏi:

– Ở ngoài đời mày làm nghề gì?

– Tao làm thợ máy!

– Thảo nào!

Giọng gã tù trở nên kiêu hãnh:

– Thợ máy cũng năm bảy đường thợ máy!

San cười lắc đầu nhìn hăn:

– Anh là thứ thợ máy ngoại hạng.

Hăn không nói gì, ngẩng lên nhìn San cười nhạt.

Chiếc ống bơ đã bị mài vẹt hai chiếc đáy tròn rời ra.

Gã tù nhạt nhét vào giỏ lấm bầm không có cái gì bỏ hết. Khoanh sắt tây tròn còn lại được đập bẹt một cạnh mài xuống sàn xi măng nhám, cạnh bẹt mòn đứt phẳng như một nhát kéo cắt. Gã tù được một mảnh sắt tây hình chữ nhật. Hăn lấy một miếng gỗ đập cho phẳng. Xong xuôi hăn lại tiếp tục mài một cái

ống bơ khác cho tới lúc hồi kèn chào cờ buổi chiều thổi lên, gã tù đã mài xong bốn chiếc lon không.

Buổi tối hẳn lại bày đồ ra hì hục ngồi mài.

Tùng đã đi tòa về, San vội vàng hỏi ngay:

– Vụ này đi đến đâu?

Mặt Tùng râu râu:

– Thiệt tình tao cũng không biết sẽ đi đến đâu, tao thương con nhỏ, thương quá đi.

Nói xong Tùng lắc đầu chán nản. hẳn tiếp:

– ... Khi Dự thẩm hỏi nó, cậu này có quyền rũ em không? Nó nhìn tao, nhìn mẹ nó, tao thấy đôi môi mím lại, mím

như muốn bật khóc. Đôi mắt nó ngo ngác sợ sệt. Và gương mặt người mẹ, cái con đĩ mẹ nó, gương mặt nham hiểm lạnh như tiền.

– Rồi nó trả lời sao?

– Nó nhìn tao lắc đầu, rồi nó lại gật đầu, con đĩ mẹ nó ngồi bên cạnh mà.

Dự thăm hỏi gặng, nó oà lên khóc rồi buổi lấy cung không đi đến đâu hết.

Đôi mắt Tùng nhìn xa xôi, hẩn thờ dài:

– Chắc hẳn giờ này con nhỏ đang bị hành hạ, đang bị treo ngược lên xà nhà, khốn nạn, khốn nạn đến thế thì thôi.

San chợt chú ý đến một tiếng động nhẹ ở bên cạnh chàng quay lại, một gã tù đang mài một vật gì, rất nhỏ giấu

trong tay. Chính tên tù đêm giao thừa đã gây lộn vì chén chè với tên tù ghẻ, nằm cạnh Tùng và San. Hấn chột ngẩng đầu lên, giấu vội vật đang mài. San hơi ngạc nhiên, nhưng chàng lại không chú ý đến nữa. San cười với hấn, hấn cũng ngượng ngập đáp lại nụ cười chàng bằng một cái nhếch môi.

San thấy Tùng ngồi thừ người buồn bã, hấn cũng chẳng buồn nói chuyện như mọi khi nữa. San chột nhớ ra anh chàng làm quạt máy hồi chiều chàng vỗ vai bạn rủ:

– Ra đây chơi.

Tùng ngẩng lên:

– Buồn bỏ mẹ, tao chẳng còn muốn đi đâu hết, có đi thì chỉ quanh quẩn trong phòng này.

– Không, ra đây tao giới thiệu thằng cha này hay lắm.

Tùng hưởng ứng một cách uể oải:

– Ủ thì đi!

Gã tù làm quạt máy cầm cúi một xó giữa đám đồ nghề bừa bộn. Thấy Tùng và San đến ngồi cạnh xem, hấn cười dễ dãi hỏi:

– Mà có tin tao làm nổi cái quạt máy này không?

San ngồi bó gối gật gù:

– Tin chớ; anh làm được cả máy giết vợ thì thứ này đối với anh ăn nhằm gì.

Tùng thấy lạ hỏi tới, San giải thích, Tùng bấu môi:

– Lại gặp một thằng cha tổ sư dóc nữa.

Gã tù làm quạt ngẩng lên:

– Tao ăn cái giải gì?

San biết ý, bấm Tùng bảo im. San giải thích cho bạn nghe về chiếc máy nguy hiểm đó. Trước khi dứt lời, San bấm vào đùi Tùng một cái nữa.

– Thiệt đó mấy!

Tùng biết ý háy mặt lại ra dấu biểu đồng tình. Lúc đó, phía sát chân tường chiếc lò làm bằng ngăn gào mên nhôm đánh bóng chạm trổ tinh vi, ngọn lửa khi tỏa ra đến đít nồi xanh lè, không kém gì những chiếc bếp cồn bán ngoài đời. San tấm tắc khen đẹp. Gã tù làm quạt máy khoe một cách hãnh diện:

– Những chiếc là đẹp nhất do tay tao làm đó, tao đổi cho tụi nó lấy thuốc Ruby

hút chơi. Nếu tụi bây muốn, tao làm đổi cho một chiếc.

San tình thật trả lời:

– Hai đứa tôi “mồ côi” không có thuốc.

Tùng nhanh nhẩu:

– Mấy đừng có lo, tao sắp có nuôi rồi mình cũng phải nấu nướng chứ, bộ ăn hoài với tụi “mồ côi” sống sao nổi mậy.

San lắc đầu chán nản:

– Tao chẳng có hy vọng gì hết, bà già tao ở xa.

– Còn tao lo gì, bộ tao ăn một mình sao, bạn bè mà.

San không trả lời, ngó mông lung. Gã tù làm quạt máy nói đẩy đưa:

– Ăn thua gì bao giờ có nuôi tao tính cho.

Gã tù lại cúi xuống tiếp tục mài quèn quẹt chiếc ống bơ. Âm thanh nhức nhối. Một gã tù khác nằm gần đó bực dọc nhồm dậy:

– Đẹp đi, “thằng thợ nguội” điếc con ráy hết sức.

Gã tù thợ nguội dừng tay, hẩn xếp dọn đồ nghề nhưng cũng nói chống chế:

– Khó quá vậy người anh em.

Xếp xong đồ nghề, gã vươn vai, vắn mình, những lòng xương kêu răng rắc. Hẩn rút chiếc khăn rằn ri quấn trên cổ lau khắp người:

– Mỏi lưng quá trời!

Hắn ngồi dựa lưng vào tường, nói với Tùng và San:

– Ở tù mà không bày ra việc làm thì buồn chết được.

San tò mò hỏi:

– Mà ở tù lâu chưa?

– Sơ sơ mới có mười tám tháng thôi.

Hắn dựa đầu vào tường.

– Xử chưa?

– Xử thì tao lên phòng tử hình chờ thềm ngồi đây à! Ở trên sướng như tiên, ăn cơm gạo trắng thịt gà hoài.

Tùng chớp mắt:

– Nhưng chết!

Gã tù thợ nguội lim dim:

– Chết! Ai không một lần chết, tao khỏi có ngán đi.

Giọng hắn trở nên buồn bã:

– Còn sống được ngày nào tao còn suy nghĩ chế tạo. Ít ra mình phải để lại được cái gì hữu ích cho kẻ tới sau chứ. Như cái lò đèn cây...

San càng thêm tò mò:

– Cái lò đèn cây sao?

Hắn trả lời nhát gừng:

– Như kẻ chế tạo ra lò đèn cây hắn chết rồi, chết rục xương trong tù. Bây giờ các tù nhân đều dùng công trình của hắn nhưng không mấy người biết đến hắn.

Đôi mắt gã từ chợt trở nên mơ màng:

– Nếu quả thật có linh hồn, thì chắc

hắn kẻ chế tạo ra chiếc lò đã ngâm cười nơi chín sôi. Chính hắn là kẻ đầu tiên đem ánh sáng vào nơi tù tội đen tối này. Bây giờ tội bây thấy những cái lò đẹp tinh vi, nhưng chỉ là sự bổ túc còn công thức vẫn thế, vẫn đốt bằng đèn cây, vẫn những cái tim. Những kẻ đến sau chỉ là những kẻ trau chuốt, chứ có gì chứng tỏ đã thoát ra khỏi công trình kẻ đầu tiên đâu. Gã chợt nhíu mày hỏi:

– Tội bây học tới đâu?

Tùng vẫn giọng kiêu ngạo:

– Tội tao sơ sơ thằng nào cũng cỡ tú tài, mà hỏi chi vậy?

Gã tù thợ nguội mỉm cười hỏi tiếp:

– Mày biết ai chế ra máy hơi nước không?

Tùng ấp úng:

– Cái ông... cái ông gì ở bên Tây.

Gã thợ nguội cười xì xà:

– Vậy mà cũng bày đặt tú tài, mấy chỉ là một thằng ngu như con bò mà huênh hoang. Nè nghe cho rõ và nhớ nằm lòng: Ông Denis Papin chế ra máy hơi nước nhớ chưa?

Tùng sượng mặt nhưng vẫn nói chống chế:

– Thì tao quên.

Gã tù lờm xéo Tùng, hẳn không thèm bắt bẻ nữa, nói tiếp:

– Từ cái máy hơi nước, cho tới đầu máy xe hỏa, và còn bao nhiêu công trình khác nữa cũng chỉ áp dụng theo cách thức đó. Tụi bây thấy chưa, kẻ sáng chế

lúc nào cũng có giá trị, tên tuổi để đời. Tao thì tao chẳng trông mong gì để lại tên tuổi ở chốn bạc ác bất nhân này, tao chỉ muốn thành công, tao muốn chế tạo ra một cái quạt máy chạy bằng hơi nước thay vì điện.

Được, tao có thể làm được. Tao đã suy nghĩ nát óc suốt mùa nắng mãi, bây giờ mới nghĩ ra.

Tên tù thợ nguội ngồi thờ người suy nghĩ, hấn nhìn đồng đồ nghề ở trước mặt, nhìn Tùng, nhìn San. Đột nhiên gã hỏi:

– Tụi bây biết chuyện cái lò trong khám này không?

Tùng và San đều lắc đầu, gã tù thợ nguội nhìn ra đám lò đang cháy sáng rực:

– Tao cũng không biết chuyện, khi tao vào khám này thì đã thấy có những chiếc lò rồi. Tao chỉ nghe một lão già kể lại về kẻ đầu tiên nghĩ ra cái lò nấu ăn.

– Mà kể lại cho tui tao nghe đi

Ngon lửa chấp chới trong lò làm một vùng phòng giam sáng rực.

Giọng gã tù thợ nguội trầm trầm.

– Ngày đó, cách đây không biết bao nhiêu năm, đời sống tù tội vô cùng thê thảm, dơ dáy, thiếu thốn đủ thứ. Nhiều người vào tù chịu đựng không nổi đã phải bỏ xác tại đây. Ngoài quyền tự do bị tước đoạt, bị hành hạ, ăn uống còn thiếu thốn hơn nữa sự thăm nuôi của các thân nhân lại vô cùng khó khăn. Đồ ăn uống của nhà lao cấp phát cho tù nhân hằng ngày vừa thiếu hụt vừa sống sượng, dơ dáy.

Năm thì mười họa được một miếng thịt thì toàn là thú thịt chế tạo bằng cao su, nhai không đứt, nuốt không vô... Rồi ghê lở bệnh hoạn làm con người chết dần chết mòn. Trong khi đó, vẫn có những kẻ nghĩ đến ngọn lửa, ngọn lửa làm chín những thức ăn, điều ao ước của những kẻ tù tội đó, như điều nghỉ ngơi của loài người thuở sơ khai.

Tùng chợt ngắt lời:

– Bởi vậy mới có kẻ nghĩ ra cái lò.

Gã tù thợ nguội chằm rãi vẫn một điều thuốc rê, gã le lười rà qua một đường nước miếng đoạn để lên lòng bàn tay xoe tròn một cái. Điều thuốc thành hình sâu kèn, những sợi thuốc thừa lờm xờm,

Gã tù thợ nguội cong ngón tay út có móng dài, dồn những sợi thuốc vào đầu

điều. Gã vê điều thuốc cho chặt đoạn gấn lên môi, châm lửa. Gã nhả một hơi khói mỏng, đôi mắt gã lim dim nhìn ra đám lò rực sáng.

– Xưa kia, tù nhân thường hớt váng mỡ trong chậu thau thịt kho tẩm vào nùi giẻ đem đốt. Họ cho đồ ăn hay nước nóng vào ca nhôm đặt lên lửa đun sôi mới dùng. Nhưng phương pháp đó bất tiện vì thiếu vệ sinh và làm ám khói đen vào tường.

Một hôm vị quản đốc nhà lao lên thăm phòng ông ta có vẻ bất mãn vì sự dơ dáy, vì bức tường ám khói đen. Ông nhìn đám tù nhân những con người gầy còm ghẻ lở. Ông nói:

– Đáng lẽ ra theo đúng luật nhà lao tôi được quyền cấm anh em nấu nướng.

Nhưng nhìn tình cảnh anh em tôi không
nỡ.

Ông chỉ tay vào bức tường nám khói:

– Như thế kia là không được nhưng
tôi hứa nếu ai tìm ra cách nấu nướng nào
khác giữ vệ sinh tường không đen thì
được. Còn không, bắt buộc tôi phải cấm.

Một gã tù đứng dậy hỏi:

– Thưa ông quản đốc, thiệt tình ông
quản đốc cho phép chúng tôi nấu nướng
chứ?

Ông quản đốc nói:

– Tôi hứa nhưng với điều kiện không
khói và đen tường.

Nhiều tù nhân than phiền:

– Như vậy là ông quản đốc buộc chót

mình rồi. Nấu nướng mà không có lò thì làm sao không khói.

Khi ông quản đốc đi khỏi. Ở cuối phòng một tù nhân ngồi bó gối, hẳn là một gã tù lâu năm. Gã bỗng lên tiếng:

– Tội mình sẽ có lò.

Tất cả mọi con mắt đều đổ dồn vào gã:

– Bằng cách gì mình có lò?

– Làm!

– Dụng cụ đâu?

Gã tù cầm cái ống vố làm bằng xương chạm trở thành hình đầu lâu tinh vi giờ lên:

– Tôi làm cái này bằng gì? Một mẫu giấy thép, cả cái sàn xi măng này nữa đều

là dụng cụ của mình. Khi đã cố làm cho bằng được thì cả hàm răng của mình cũng dùng được việc.

Một gã tù khác có vẻ chán nản:

– Thôi mây ơi bỏ đi.

Tùng ngắt lời:

– Rồi làm sao?

Tên thợ nguội tiếp:

– Dĩ nhiên kẻ xướng ra việc làm là phải giữ lời hứa. Hắn đã làm lò, mới đầu chiếc lò rất đơn sơ.

– Chiếc lò làm bằng hộp sữa Guigoz đựng nhiên liệu để đốt cháy tim. Bên ngoài hộp có cái đế để bắt nổi.

San hỏi:

– Nhiên liệu.

– À! À tao quên cái đó mới đầu, thì họ hót váng mỡ trong cái chậu thau đựng thịt. Nhưng mỡ chỉ có hạn thôi mà biết đó. Có lần vì tranh cướp hót váng mỡ đã xảy ra án mạng, phương pháp đó lại càng thêm bất tiện.

– Ai nghĩ ra phương pháp dùng đèn cây thay mỡ?

– Thì chính kẻ nghĩ ra cái lò. Vì xảy ra án mạng nên nhà lao lại cấm đốt lò. Mỡ thì đắt lại hao, thân nhân ở ngoài đời không thể tiếp tế nhiều được. Cho nên nhiều người phải dẹp. Gã tù chế ra cái lò bèn nghĩ đến những cây đèn cây người ta cũng chế tạo bằng mỡ. Gã bèn nhấc thân nhân gửi đèn cây vào làm nhiên liệu đốt thử. Không ngờ lại thành công. Cho đến bây giờ qua bao nhiêu năm, nhiên liệu chính vẫn là đèn cây. Họ đập vụn đèn cây ra bỏ vào bình, khi lửa nóng, đèn

cây chảy ra thành mỡ, chất mỡ giữ cho ngọn lửa cháy đều, tội bây đã thấy đó. Tính bố đồng ra, mỗi người đun nấu thả của một tuần lễ chỉ hết hai ký đèn cây là nhiều. Hai ký dầu có bao nhiêu tiền, hai chục đồng bạc? Từ đó trở đi kỹ nghệ làm lò trong khám trở nên phồn thịnh. Từ cái lò bốn tim, cho đến bây giờ mười tim tròn có chụp thông hơi gây cho ngọn lửa xanh nóng. Tội bây thấy chưa trí óc con người thật khủng khiếp. Con người luôn luôn phải có óc cầu tiến, phải thích ứng với tất cả mọi trường hợp. Không bao giờ có quyền ngồi yên mà rên siết khi gặp khổ sở. Tao thấy con người chỉ hơn con vật ở chỗ đó.

Tùng gạt ngang:

– Thôi cha nội tính giảng Moral cho tội này đấy hử?

Gã tù thợ nguội chột trở nên khó chịu:

– Nếu biết trước nói với mây bị mây kê tù đứng vào mồm tao thì thà tao vạch đầu gối nói chuyện còn hơn. Mây mới chỉ là thằng ranh con mới nứt mắt đã biết gì? Mây hiểu thẳng, cái hiểu thẳng đó bất lợi cho hoàn cảnh tù tội này. Sở dĩ tao nhận xét mây như vậy vì tao thấy mây chỉ là kẻ bất tài vô lương. Mây không có điểm nào khả dĩ để tự hào, để kiêu căng được hết.

San phải giảng hòa:

– Thôi, xin các ngài, anh em làm chi mà sỉ vả nhau dữ vậy?

Tùng nổi sùng:

– Đó mây thấy không, nó chửi bới tao có tiếc lời nào đâu.

San lại phải quay sang Tùng:

– Thôi mấy ơi!

Không khí nặng nề như bao phủ giữa ba người. Từ lúc đó, San gọi chuyện rất nhiều, nhưng gã tù thợ nguội chỉ âm ừ, còn Tùng đứng dậy trở về chỗ nằm.

Khi kẻo giới nghiêm San cũng về chỗ nằm nốt. Giàn lò đang cháy bị dập tắt.

Những câu chuyện đang nói dở cũng phải cắt đứt, ai về chỗ nấy. Không còn một tiếng nói, chỉ còn tiếng gãi sột xoạt với tiếng trở mình. Gã trật tự phòng vẫn còn ngồi ngong ngóng đi kiểm soát anh em. Lâu lâu gã nhắc chừng:

– Giới nghiêm rồi nghe bà con. Ngủ đi, chúng ta đã qua được mấy ngày.

Một vài tù nhân vẫn chưa ngủ. Họ nằm sấp trên chiếu viết thư, có người chăm chú học. Nhiều người ở trong khám chỉ còn biết lấy sự học làm vui. Người học chữ Hán, người học chữ Anh, Pháp v.v...

Họ học rất nhẩn nại, suốt ngày cầm quyển sách trên tay, họ học dè dặt kỹ lưỡng vì thời gian thì dài, mà những cuốn sách nào đối với họ cũng quá mỏng.

Gã tù Sam sa Ry nằm nghiêng, đôi mắt gã quắc lên nhìn về phía kẻ thù của gã là tên tù ghẻ. Sam sa Ry không thể nào quên được mỗi nhục đêm giao thừa do tên tù ghẻ gây cho gã.

Trong thâm tâm gã chỉ nghĩ có một điều hết sức giản dị là ơn đền trả oán. Trong đời gã không biết bao nhiêu lần gã đã trả oán, chưa có dịp nào gã được báo

ân. Sam sa Ry ra đời trong một hoàn cảnh hết sức ngặt nghèo. Gã lớn lên trong túi nhục. Gã cảm hận tất cả những kẻ sung sướng hơn gã, hễ có dịp trả thù liền. Cái mặc cảm hèn kém quá đè nặng lên đầu cổ gã.

Ngày đó, những đêm mùa hạ, hẳn thường đứng rình trong bóng tối ném đá vào căn nhà sang trọng nhất xóm mặc dầu họ không hề làm gì gã.

Nhưng Sam Sa Ry khó chịu khi nhìn thấy những người trong gia đình đó mặc những quần áo đẹp, những đứa bé bằng trạc gã sạch sẽ. Khó chịu khi thấy ánh mắt của họ dừng dừng nhìn gã. Gã có mặc cảm mình bị bỏ rơi, bị khinh khi. Và gã phá phách, hẳn tỏ thái độ.

Sam Sa Ry túi nhục khi nhìn thấy hoàn cảnh gia đình mình. Gia đình Sam

Sa Ry quá nghèo nàn, người cha đã chết trong một tai nạn lao động. Mẹ tái giá với một người đàn ông khác suốt ngày be bét rượu chè. Trong khi say rượu tên dượng ghẻ hành hạ anh em Sam Sa Ry vô cùng tàn nhẫn.

Một đêm cuối hạ. Sam Sa Ry khi đó mới mười tám tuổi, đã hạ sát tên dượng ghẻ bằng một nhát rựa chính xác. Gã bỏ nhà ra đi ngay đêm hôm đó, nước mắt nhòe nhoẹt khuôn mặt chưa trưởng thành của Sam Sa Ry.

Lần đầu tiên gã khóc, từ khi Sam Sa Ry biết suy nghĩ. Sam Sa Ry đi miết trong đêm một lá nằm chết giắc trong bìa rừng.

Sam Sa Ry tỉnh dậy trong một căn nhà tranh. Ở đó có nhiều người vừa đàn bà đàn ông, Họ hỏi han Sam Sa Ry, gã kể

lễ trong ghen ngào. Tên chúa đảng, tên Chín Hù nói:

– Được, chú mình cứ ở đây.

Những ngày kế tiếp, Sam Sa Ry học nghề bắn súng, leo từ tường. v.v...

Một thời gian sau, tên tuổi tướng cướp Sam Sa Ry lừng lẫy khắp miệt Hậu Giang. Sam Sa Ry đã tàn sát, đã sống như điên cuồng với máu, với của cải cướp được.

Nhưng rồi Sam Sa Ry đã sa lưới. Với không biết bao nhiêu tội lỗi, Sam sa Ry đã lãnh tới bốn thẻ bài toàn là trọng tội.

Sam Sa Ry biết mình không thể thoát được. Lưới gươm công lý đang chờ đợi...

Sam Sa Ry thở dài. Gã mở mắt thao láo. Những người trong phòng giam hầu

hết đã ngủ say chỉ còn một kẻ độc nhất ở cuối phòng nằm đọc sách. Sam Sa Ry chửi thề:

– Không biết nó học làm chi vậy cà!

Xem chừng ra gã đọc sách đã buồn ngủ, tay cầm cuốn sách hình như đã yếu. Lâu lâu cuốn sách tuột khỏi tay rơi xuống chiếu.

Gã đọc sách choàng tỉnh, gã nhặt cuốn sách lên, chăm chú đọc, dụi mắt cho đỡ buồn ngủ.

Tên tù ghẻ nằm xoay người lại trong một thế ngon lành. Hắn nằm nghiêng, người co rút như con tôm.

Sam Sa Ry vẫn rình rập. Chiếc tai kẻ thù vênh lên. Thật vừa tầm tay. Sam Sa Ry mân mê đầu nhọn của chiếc đĩa tre, gã đã mài suốt ngày hôm nay, gã nghĩ

đầu nhọn chưa được cứng, rất có thể nó sẽ toè ra khi chạm xương đầu nạn nhân. Và Sam Sa Ry đã hơ lửa cho đầu nhọn thêm già thêm cứng.

Mỗi hận đêm giao thừa mỗi lúc thêm mãnh liệt trong đầu óc của Sam Sa Ry, ý nghĩ buông tha kẻ thù chỉ thoáng hiện ra óc não đặc nét hận thù của Sam Sa Ry trong chốc lát rồi tan biến ngay, Sam Sa Ry cố tìm một nét thiện cảm nhỏ nhoi ở con người tù ghê, nhưng những nét thiện cảm dễ thương đó hầu như biến đâu mất. Tất cả mọi thứ trên người tù ghê, Sam Sa Ry đều thấy đáng ghét đáng bị tiêu diệt. Sam Sa Ry ghét từ ngón chân, ngón tay kẻ thù. Tất cả những thứ trên người của tù ghê đều như diều cợt trêu tức Sam Sa Ry, nhất là nụ cười đầy vẻ xỏ xiên.

Sam Sa Ry đã bậm môi hơ đầu nhọn chiếc đũa trên ngọn lửa, mắt gã quắc lên.

– Tao sẽ giết mày tao sẽ giết mày nội trong đêm nay tù ghẻ ơi!

Lời nguyên rửa phóng lớn trong đầu Sam Sa Ry như thúc hối, giục giã mỗi lúc một lớn. Nhiều lúc Sam Sa Ry phải ngồi dựa lưng vào tường, hai tay ôm lấy đầu nghĩ ngợi.

Gã thấy mạch máu hai bên thái dương mình chạy rần rần. Hình như trong đầu hẳn có những tiếng đập bang bang. Sự thúc hối dồn dập, tao sẽ giết mày.

Tù ghẻ vẫn thản nhiên cười đùa, chọc phá hết người này đến người khác. Tiếng cười hẳn the thé, đều cang làm cho đầu óc sát nhân của Sam Sa Ry thêm nhức nhối.

Sam Sa Ry nhủ thầm: "Mày hãy đùa nghịch nốt buổi chiều nay đi con. Hãy cười hãy nói rồi chết. Chết đau đớn, nhục nhằn, thù hận".

Cho đến lúc trời gần tối, ý nghĩ sát nhân trong đầu Sam Sa Ry dịu bớt. Hắn bò tới trưởng phòng với dáng điệu khổ sở:

– Đại ca, cho em đổi phòng ngay giờ này có kịp không?

Trưởng phòng bây giờ là Chín Mái, cười vào mặt gã:

– Mấy điên à? Đổi phòng giờ này?

Sam Sa Ry cúi mặt nhìn xuống chân:

– Tôi điên, điên đến nơi rồi. Nếu đại ca biết tôi sắp giết người.

Chín Mái tròn xoe mắt:

– Giết người mà mày giết ai trong phòng này mới được chứ?

Sam Sa Ry im lặng, hắn thở dài. Chín Mái vỗ vai Sam Sa Ry thân mật:

– Thôi đừng nghĩ quần, về chỗ đi, muốn đổi phòng cũng được nhưng hãy để đến mai.

Sam Sa Ry lắc đầu chán nản trở về chỗ.

Buổi tối tù ghẻ lại cười cợt, háy mắt chọc ghẹo Sam Sa Ry. Như lúc khác Sam Sa Ry đã gây sự và đánh lộn, Nhưng bây giờ thì Sam Sa Ry lằm lỳ, hăn chỉ nói với kẻ thù:

– Mày phải trả giá thật mắc đấy tù ghẻ ơi!

Tù ghẻ cười thét lên:

– Mày giết được tao không?

– Tao giết mày!

– Thiệt hả?

– Thiệt!

– Ráng giữ lời hứa nghe mây.

Nói xong tù ghẻ cười bò lăn bò càng dưới đất. Sam Sa Ry ngồi ôm đầu, máu nóng lại dồn lên hai bên thái dương rần rần.

Đêm đã khuya lắm, mọi người đều ngủ yên. Một vài người ú ớ nói mê. Gã tù đọc sách cũng ngủ nốt, cuốn sách ném vật sang một bên. Ánh sáng vàng vọt từ trên trần rọi xuống dòi dỏi trên ngót năm chục bộ mặt.

Sam Sa Ry nhích người sẽ nhồm dậy. Hắn đảo mắt nhìn một vòng tất cả đã ngủ yên. Sam Sa Ry lật chiếu rút dũa nhọn cầm tay. Một người bạn tù nằm cạnh Sam Sa Ry khế cửa mình, hấn lăn người, bỏ rơi cánh tay sang chiếu.

Sam Sa Ry vội vàng nằm phục xuống, chiếc đĩa giấu dưới bụng. Tên tù bạn không tỉnh dậy, hấn mơ ngủ. Sam Sa Ry lại ngóc đầu lên nhìn về phía kẻ thù. Tù ghẻ nằm co rút người như con tôm, hơi thở đều đặn, thỉnh thoảng gã chớp chép miệng trong giấc mơ. Muốn tới cạnh hấn, Sam Sa Ry phải bước qua ba người. Thật khó khăn, nếu họ nghe động tĩnh dậy bắt tử, Sam Sa Ry tính từng khoảng trống nhỏ mà mình có thể bước chân qua được. Sam Sa Ry nín thở liếc mắt nhìn khắp nơi một lượt nữa.

Gã từ từ đứng dậy, tự nhiên Sam Sa Ry thấy mình hồi hộp, mạch máu hình như chạy mau hơn trong người. Mồ hôi rịn rịn trên trán gã.

Gã bước từng bước thận trọng qua những người bạn tù, càng tới gần tù ghẻ,

Sam Sa Ry càng run, đầu gối như mềm ra, Sam Sa Ry phải cắn cắn chặt hàm răng vào nhau. Tù ghê nằm ở đó, vẫn trong dáng điệu cũ. Hắn bước thêm một bước nữa. Hắn đã đứng cạnh tù ghê, hắn cúi xuống, tù ghê thốt nhiên đưa tay lên gãi. Chân tay gã quều quào đập lung tung, mặt hắn nhăn như một cái bị rách, miệng nhóp nhép nuốt nước miếng. Sam Sa Ry đành đứng dựa lưng vào tường rút chân tránh những cử động đuổi chân co tay vô tình của tù ghê.

Sam sa Ry mím chặt môi:

– Đồ khốn con sắp chết rồi con ơi, rầy đập chi nữa con. Ngoan nào.

Một lát sau tù ghê lại nằm trở lại dáng điệu cũ, nhưng lần này hắn đưa tay thẳng lên ôm lấy đầu. Lỗ tai bị cánh tay che khuất. Sam sa Ry nhìn cái có kẻ thù.

Hay là mình đâm vào đó? Ở đó cũng có mạch máu lớn.

Không, kẻ thù của hần phải chết trong đau đớn.

Một nhát đâm vào cổ chỉ làm nạn nhân dựa một lúc cái chết đó không mấy khủng khiếp. Sam Sa Ry đã quyết chí rồi, đằng nào cũng là một tội cố sát.

Thêm một thẻ bài nữa Sam Sa Ry chờ tòa xử thêm, một bản án nữa chắc chắn lần này Sam Sa Ry sẽ chết.

Nhưng trước khi dứt đầu vào máy chém, hần phải thanh toán tất cả những hận thù. Hần muốn yên phận trong thời gian còn lại. Nhưng hần không được như ý vì đời sống thu hẹp chung quanh hần là một xã hội nhỏ, sự gian trá hơn là bao dung. Đầu óc Sam Sa Ry lại chất chứa đầy mặc cảm.

Sam sa Ry bỗng thấy tâm hồn mình dịu lại.

Hắn sờ mũi nhọn của chiếc đũa. Hắn nhìn xuống kẻ thù đang nằm dưới tầm tay.

Cánh tay tù ghẻ tuột lần xuống chiếu, lỗ tai tù ghẻ hiện ra ngon lành. Tù ghẻ ơi! Phải chi mấy đùng thách thức tao. Mấy cũng dân tù tội như tao, nhưng mấy đã chọc phá tao, khơi động tính hiếu sát của tao. Vậy mấy phải chết, chết nhục nhã theo như lời nguyện của tao.

Sam Sa Ry quỳ đầu gối xuống chiếu tù ghẻ. Xung quanh gã yên lặng quá. Đêm hình như đã khuya lắm. Không ai còn có thể thức dậy lúc này.

Trên trần phòng giam, bên cạnh ngọn điện, hai con thạch sùng quanh quẩn đuổi nhau, chúng kêu lên những

tiếng chắt lưỡi buồn nản, chúng cũng đang tranh giành nhau than phiền một điều gì đó. Tù ghẻ ngủ há mồm, hé mắt hơi thở của hắn hình như không được đều đặn.

Những tiếng ngáy lâu lâu như được thông suốt bật ra ngoài cổ họng ồ ồ. Nét mặt tù ghẻ méo mó râu rỉ dưới ánh đèn vàng vọt. Đôi lông mày hắn nhú lại làm những vết nhăn trên má, trên trán hình như sâu hơn.

Hắn lại chép miệng và nuốt nước bọt ừng ực. Hắn đưa tay xuống gãi móng rồn rột.

Sam Sa Ry cúi thấp xuống, bóng đen của hắn chồm lên nửa người tù ghẻ. Hắn nâng chiếc đĩa nhọn lên, tay hắn tự nhiên run bần bật. Tại sao dở vậy?

Sam Sary thâm nhủ:

Bàn tay này đã từng vấy máu người kia mà. Trước kia Sam Sa Ry từng chứng kiến một cách khoái trá nỗi sợ hãi của nạn nhân trước khi hấn thọc lưỡi dao vào cổ.

Nhưng đêm nay Sam sa Ry đối diện với một địch thủ bình thản, sự bình thản vô tri của một nạn nhân đang say ngủ.

Một nạn nhân không có một nét kinh hoàng trước khi chết. Hấn như một kẻ đã chết rồi. Sam Sa Ry giết thêm một lần nữa.

Bàn tay run bần bật cầm chiếc đũa của Sam Sa Ry vẫn kê bên vành tai của nạn nhân. Sam Sa Ry nén tiếng thở dài, tù ghê ời! Tao có nên giết mấy lúc này không?

Đối diện trước nạn nhân, lần đầu tiên trong đời, Sam Sa Ry thấy lòng mình mềm nhũn. Bàn tay cầm đũa nhọn của Sam Sa Ry run bần.

Hắn tự nhủ phải nhẹ nhàng lắm mới kéo ra được. Tao tha mày. Lần đầu tiên tao tha một kẻ thù. Trong lúc ấy Sam Sa Ry có cảm tưởng tay cầm đũa của mình, nặng trĩu. Đột nhiên tù ghẻ cựa mình, hắn vươn vai, cánh của tù ghẻ chạm vào tay cầm của nhọn của Sam Sa Ry, làm đầu nhọn đâm nhẹ vào má hắn. Hắn mở bừng mắt. Tia nhìn của hắn chạm vào khuôn mặt chột trở nên dữ dằn của Sam sa Ry. Hắn há miệng định la. Sam Sa Ry hốt hoảng chụp cổ gã trấn xuống:

– Đứng la!

Nhưng không còn kịp nữa. Tù ghẻ bật lên tiếng kêu:

– Trời ơi! Sam Sa Ry giết tôi.

Sam Sa Ry lấy hết sức mạnh đè đầu gối xuống ngực tù ghẻ. Tiếng nói của hắn lẫn trong hơi thở hồng hộc:

– Đồ ngu!

Tù ghẻ bị đè đau vùng vậy làm những người xung quanh thức giấc.

Sam Sary càng thêm quỳnh quáng. Bàn tay trái của Sam Sa Ry không đủ sức bịt nổi miệng la của tù ghẻ:

– Ối người ta! Cứu tôi!

Có người đã chồm dậy, Sam Sa Ry cuống lên. Sấn tay cầm chiếc đĩa nhọn, hắn thọc đại vào lỗ tai tù ghẻ. Tù ghẻ rú lên quẫy mạnh như con cá lóc bị đập đầu.

Sam Sa Ry găm lên khi bị giằng co, những cái đấm, cái đập, tiếng la hét của

người xung quanh dội vào người. Hắn càng cố sức nhấn mạnh chiếc đũa cho sâu xuống. Tù ghê dẩy đập, máu tù lổ tai hắn phòi ra. Khi mọi người gỡ được Sam Sa Ry ra người hắn vấy đầy máu, hắn la lên thảng thốt:

– Mày muốn chết tao cho chết luôn tù ghê ời!

Không ai đủ sức giữ nổi tù ghê.

Người hắn quay mòng mòng dưới đất như một con vạ đảo. Chiếc đũa cắm xuyên qua tai, đầu nhọn lòi tuốt sang tai bên kia. Máu vung vãi, bắn cả vào những người đứng xung quanh.

Máu kéo lê lem nhem từng vũng trên chiếc xô. Đôi mắt Sam Sa Ry trợn trừng ngơ ngác, dại khờ. Hắn thở hổn hển. Hai người bạn tù bấu chặt hai cánh tay Sam Sary.

– Sao mầy giết bạn hủ Sam?

Một chiếc đám dội thẳng vào mặt Sam Sary, hủ loạn choạng:

– Các người không có quyền đánh tôi.

Từ phía đầu hành lang có tiếng chân người chạy rộn rịp. Một tên tù khác chạy ra đập cửa sắt rầm rầm:

– Xếp ơi! Xếp ơi! Giết người!

Tù ghê đang quấy lộn trên vũng máu, người hủ bồng cong lên, thở hắt ra, thả rơi người xuống chân tay giang thẳng, Khuôn mặt hủ đại dần miệng há hốc, đôi mắt trợn trừng toàn tròn trắng.

Khắp người hủ nhuộm máu đỏ lòm, bất động.

Những khuôn mặt kinh hoàng đến

tốt độ đồng loạt cúi nhìn xuống:

– Nó chết rồi!

Im lặng, tất cả mọi người đều im lặng. Bỗng Sam Sa Ry bật khóc chu chéo:

– Nó chết rồi, thằng tù ghê chết rồi.

Chín Mái ra đứng trước mặt hăn nhìn vào mặt hăn, gằn giọng nói:

– Phải, nó chết rồi, chính mày giết nó.

Trong lúc đó ngoài hành lang có tiếng chạy rầm rập. Người giám thị đập cửa rầm rầm:

– Cái gì đó, ai chết?

– Sam Sary giết người.

Tiếng khóa xoay trong ổ lách tách. Cánh cửa sắt hé mở, ba người giám thị

chạy vào. Đám tù nhân bu quanh xác chết giãn ra, người giám thị già gắt:

– Bọn bây quá lắm rồi, thằng nào là thủ phạm?

Sam Sa Ry bị xô ra trước mặt ba người giám thị. Một người cầm cái còng rằng cửa quất thẳng vào mặt Sam Sary:

– Đồ chó đẻ.

Bỗng nhiên Sam Sary khóc ré lên:

– Không, không các người không có quyền đánh tôi. Tôi có tội thì Pháp Luật xử tôi.

Chiếc công sắt ngoạm vào cổ tay Sam Sary gọn bân. Khóa tách lại. Họ xô Sam Sa Ry khỏi phòng giữa những con mắt nhìn còn đầy vẻ khiếp sợ của đám bạn tù. Người giám thị già đứng lại ở cửa,

ra lệnh cho hai người tù khiêng xác chết theo ông xuống bệnh xá. Trong khi chờ đợi, ông quắc mắt lên hỏi:

– Thằng nào trưởng phòng?

– Dạ em!

Chín Mái bước ra. Ông nheo mắt nhìn hẩn:

– Lại mây, toàn quân sát nhân làm xếp sòng, mây theo tao xuống phòng can nhân ngay.

Ông đe dọa:

– Con chết mẹ con rồi con ơi!

Xác chết được hai người tù khiêng ra cửa, máu còn nhỏ giọt. Nạn nhân đã chết hẩn. Cánh cửa đóng ập lại, căn phòng giam trở nên ồn ào. Gã trật tự phòng hét như điên:

– Đêm nay không có thằng nào ngủ hết, thức lau máu.

San đứng nhìn vũng máu đông đặc, chất lười:

– Chỉ vì một bát chè mà giết nhau thôi sao? Ghê quá!

5.

NHỮNG MỤN GHỀ BẮT
ĐẦU tấy đỏ trên thân thể
San. Mới ngày hôm trước, chúng chỉ là
những mụn ghẻ nước ngứa ngáy. Thế mà
qua một đêm, sáng hôm chúng đã mừng
mủ vàng.

Mình bị ghẻ rồi. San lắm bầm một
mình, chàng ngồi tấn mẩn nặn mủ vàng
ở những mụn ghẻ ở kẽ chân, Từng tới
ngồi cạnh chìa bàn tay mình ra:

– Tao cũng bị ghẻ rồi đây này, tổ sư giữ gìn sạch sẽ mà vẫn ghẻ như thường.

– Sức mấy mà giữ gìn, chỉ có một loại người trong này là không có ghẻ thôi. Mà biết ai không?

Tùng lắc đầu, San tiếp:

– Mấy thằng cha ken¹.

Tùng chột reo lên:

– Ủa vậy đó, tao cũng thấy vậy.

San nói phồng chùng:

– Chắc chất thuốc phiện ngấm trong người tụi nó đã diệt ráo vi trùng ghẻ.

Tùng nhìn San cười:

¹ Dân ghiền thuốc phiện.

– Ít lâu nữa, tao với mày sẽ ghẻ cùng mình như con cá lóc hoa. Đêm đêm vạch đít lên nhau nhỏ đèn cây.

– Mình phải tìm thuốc chứ mày?

– Mấy viên thuốc thổ tả nhà lao cho mà làm gì, vi trùng ghẻ ăn phải thuốc đó, còn khoái nữa. Mình phải dùng hỏa công đốt nóng là chúng chết sạch.

Hai người đang ngồi nói chuyện với nhau ở hành lang thì gã phó phòng đi ra vỗ tay đôm đốp:

– Anh em tập hợp đi học nghe, chỉ trừ những người phải trực phòng và khiêng nước ở lại thôi.

Đám tù nhân ồn ồn đứng dậy:

– Ôi phiên thấy mẹ, tù tội mà bày đặt học hành.

Gã phó phóng quắc mắt nhìn ra nơi phát ra tiếng nói:

– Thằng nào nói đó, ngon lên tiếng coi.

Đám tù nhân đứng im, gã phó phòng giải thích:

– Lệnh của nhà lao, bây giờ thời đại nhân vị mà, dân chủ, tù cũng là người vậy. Quan chúa ngục biểu thế.

Có tiếng văng tục nhỏ trong đám đông, Gã phó phòng tảng lờ như không nghe thấy, gã hướng dẫn anh em đi xuống hành lang. Hành lang dài sâu hun hút. Tù nhân từ những phòng khác cũng ùn ùn kéo ra, nối đuôi nhau dài thậm thượt

Tất cả đều được hướng dẫn lên lầu hai khu A H, khu này coi có vẻ sạch sẽ

hơn hết thảy các khu khác. Tường sơn màu xanh lá cây. Phòng ngăn nắp. Đám tù đi học được hướng dẫn đến hành lang ngồi bệt xuống đất. Mặt hướng về phía bảng đen.

Giảng viên là một gã tù công vụ mặc quần áo trắng, mặt cấu ra sữa. Hắn cầm cái thước cây gườm gườm nhìn đám tù nhân ngồi xếp hàng dưới sân, hắn rảo bước suốt dọc hành lang.

Một gã tù dương mắt nhìn lên hắn rồi nói với người bạn ngồi bên cạnh:

– Mẹ, thằng ranh con, trông mặt nó càng càng tao ghét quá.

– Ở ngoài đời, thằng này chỉ là một thú du đãng nhóc, gặp tao tao đá thấy mẹ luôn.

– Ai đưa nó sang đây dạy học?

– Pít tông.

Gã tù cười hì hì:

– Ở đâu cũng đều Pít tông hết, cứ con ông cháu cha là ăn trùm

Gã tù giảng viên đã lên đứng cạnh bảng đen, hẩn hướng nhìn xuống.

– Hôm nay tôi dạy các anh A.B.C.

Bỗng có tiếng cười hì hì, gã giảng viên quắc mắt:

– Ai cười đứng dậy coi!

Một gã tù giơ tay đứng dậy, hẩn cao lớn dềnh dàng, chiếc áo may ô mặc trên người đã rách tả tơi để lộ ra từng mảng lưng trần có xăm nhiều hình thù quái gở.

– Dạ em đó thầy, em thấy ngộ nghĩnh quá, từ hồi nào đến giờ em chỉ chuyên

nghe đánh thuê chém mướn vô đây được thầy thương thầy dạy học A.B.C, em mừng hết cỡ nên em cười.

Gã giảng viên tròn mắt lên làm oai:

– Anh muốn chửi xéo tôi hả?

Gã tù vẫn cười, mặt nhăn nhó:

– Dạ đâu dám thầy, thánh hiền có nói một chữ cũng là thầy mà thầy dạy em những ba chữ lận. Nhiều quá thầy, bởi vậy mới có vụ tổ sư thằng nào mà chửi xéo thầy.

Hắn hướng xuống đám tù:

– Anh em yên lặng để học nghe, hôm nay thầy dạy ba chữ lận. Ba chữ quý lắm chú bộ.

Tùng rụt rè giơ tay đứng lên:

– Dạ tôi không có học cái thứ này, ở ngoài đời tôi học tới tú tài rồi.

Gã tù vừa lên tiếng, mắng át đi:

– Ngu, đồ ngu, chữ ngoài đời khác, chữ trong này quý hơn, ngồi xuống.

San kéo tay Tùng:

– Ngồi xuống mày, hơi sức đâu, ở đây mà học hành cái mẹ gì. Yên phận cho hết ngày rồi ra.

Tùng ngồi xuống, hấn vẫn lăm lăm bấm chữ. San cau có:

– Mấy kỳ cục hết sức vậy đó, Tùng.

Đám tù nhân ngồi ngay ngắn lại, đọc như máy theo lời gã giảng viên.

Âm thanh đều đặn, ngân dài vọng suốt khu A H. Đang học bỗng nhiên

người giám thị dắt theo một người công vụ vào. Gã giảng viên giơ tay ra hiệu ngừng đọc. Gã tù công vụ đứng nhìn xuống đám tù nhân ngồi bó gối giơ mảnh giấy lên ngang mặt.

– Anh em chú ý nghe nhé! Những người có tên sau đây xuống phòng thăm nuôi. Hoàng Đình Quý số 1736; Nguyễn Văn Năm số 685 kc; Ngô Tất Thắng số 795 ap; Lê Duy San số 1789 gc.

Tùng bỗng reo lên, vỗ vào lưng San:

– A, mấy có nuôi!

San ngơ ngác:

– Tao mà có nuôi, ai nuôi mới được chớ?

Chàng đứng dậy, giơ tay lên ngập ngừng hỏi gã công vụ phòng nuôi:

– Anh vui lòng đọc lại tên Lê Duy San.

– Ủ Lê Duy San số 1789 gc phải anh không?

– Dạ, nhưng...

– Dạ cái con củ bin, phải anh không?

– Phải!

– Phải thì đi theo tôi cự nự gì nữa?

Đám tù nhân không có tên cũng nhao nhao lên:

– Đi đi San, mẹ cái thằng ngu hết sức, đã vô đến đây thì ai nuôi cũng được hết à! Mọc, đồ gà chết.

Trước khi đi gã công vụ quay lưng đi còn dừng lại nói với San:

– Riêng anh đi theo tôi, anh đặc biệt

hơn hết thả những người ở đây đó.

San vẫn không hiểu, chàng nhú mày định hỏi thì gã tù công vụ phòng nuôi đã giải thích:

– Anh được ra lưới, thiệt tôi chưa thấy ai mới thăm nuôi kỳ đầu mà đã được ra lưới.

Đám tù nhân ngồi dưới ổ lên một tiếng, họ bàn tán lao nhao:

– Chắc thằng cha này con cõ ông bự nào đó.

Tùng được dịp ba hoa:

– Trời, tụi bây đâu có biết nó..!

San đi theo người tù công vụ xuống khỏi cầu thang hành lang. Chàng cứ thắc mắc hoài không biết ai đã thăm nuôi mình. Hôm bị bắt trước Tết chàng lên

viết gửi ra ngoài được một bức thư, bức thư để địa chỉ mẹ chàng ở tận Thái Lan. Bức thư không dán tem.

Khi cảnh sát áp tải chàng từ công an lên tòa án, ngồi trên xe hơi chàng lén bỏ rơi xuống đường. Ngoài bao thư chàng đề thêm dòng chữ: “Ai nhặt được bức thư xin vui lòng bố thí cho mấy đồng tem và gửi giùm đi. Kẻ khốn nạn này xin vô cùng cảm tạ”.

Từ hôm bỏ rơi bức thư đó, San không mấy hể hy vọng, chàng không dám tin tưởng ở đời này còn có những kẻ vô danh giàu lòng nhân ái. Tới phòng nuôi, gã công vụ nói:

– Anh vô đây ngồi đợi.

San ríu ríu bước vào phòng, ở đó có một người giám thị. Ông ta ân cần mới San ngồi xuống ghế:

– Anh có phải là Lê Duy San?

– Dạ!

– Anh là người nhà của thiếu tá?

San ngơ ra không hiểu.

– Dạ Thiếu Tá nào?

– Tôi không hiểu, chỉ biết vâng lời cấp trên. Chúng tôi tìm tên anh suốt từ sáng đến giờ, Thiếu tá và một bà cụ còn đương ngồi chờ anh trên phòng khách, đã cho người ra mời.

San vẫn không hiểu gì. Chàng hoang mang vô cùng không chừng bức thư chàng đã đến tay mẹ và mẹ đã về. Bảy năm trời nay, San không thấy mặt mẹ, Bảy năm trời dài đằng đẳng, San ra đời và lăn lộn với cuộc sống kiếm miếng ăn.

Nghĩ đến mẹ, bất giác San thấy ghen ngào ở cổ. Mẹ, mẹ có hiểu cho con mẹ không? Dù nghèo đói, dù khổ, con mẹ vẫn không hèn. Không bao giờ con hèn hết mẹ ơi!

Ở phía trong lưới khuôn mặt lỗ nhố. Từng hồi chuông rung lên những giỏ đồ tiếp tế đưa vào qua một lỗ hồng. Tiếng nói chuyện ồn ào vang vọng như tiếng một đàn ong vỡ tổ. Từng đợt người ra vào tấp nập. San nhìn thấy nhiều người đàn bà tay xách giỏ, bế con, mắt đỏ hoe. Đứa bé ở trên tay người đàn bà vừa réo gọi:

– Ba ơi! Ba về với con!

Phía bên trong lưới những bàn tay giơ lên ngoái lại vấy trong sự xô đẩy của giám thị.

Giọng một người đàn ông ứa nước mắt nói to:

– Mẹ con mày về đi, về đi không tao chết mất. Về đi, mày về đi. Nói không nghe ra tù tao đã thấy mẹ.

Tự nhiên San thấy lòng mình rưng rưng buồn, chàng nuốt nước bọt luôn miệng. Cánh cửa lại mở, một người con gái mặc quần áo bà ba đen hiện ra, người giám thị chỉ chỗ cho nàng ngồi. Vô tình nàng ngồi ngang hàng ghế trước mặt San. Da nàng xanh lợt, đôi mắt buồn bã nhìn xuống.

San lén đưa mắt nhìn vào tấm thẻ bài cài trước ngực nàng, Trần thị Hồng số 059 C.T.P. Nàng còn trẻ lắm, mái tóc ngày xưa có lẽ uốn ngắn, vì từ lâu ngày nên nay đã xõa chấm ngang lưng.

Người nàng nhỏ nhắn, chân tay xinh xẻo.

Chân nàng mang một đôi dép Nhật sạch sẽ. Nàng ngồi thu nhỏ người trên chiếc ghế quá dài. Nàng có dáng dấp của một con mèo rét mướt. Trông dáng điệu nàng tự nhiên. San thấy tội tội. Nhưng ngay sau đó San lại tự sỉ vả mình: “Mấy thối thật đó San à! Hãy lo cho thân mấy trước đi”.

Trong phòng lúc này chỉ có hai người. Ông giám thị đã ra khỏi phòng có lẽ ông đi tìm người nhà cho San.

San chột hất hàm hỏi:

– Cô Hồng!

Người con gái hốt hoảng nhìn lên, đôi má nàng đầy vẻ lo lắng. Giọng nàng run run:

– Đừng hỏi tôi, đừng, nguy hiểm lắm.

Vừa nói nàng vừa nhìn ra cửa. San nói nhỏ:

– Không sao đâu, họ đi khỏi rồi.

Môi nàng run lên, nước mắt lưng tròng:

– Không, không tôi không quen ông, tôi chẳng quen ai ở đây hết.

Nàng tội nghiệp lạ lùng. Nàng nép sát mãi vào tường, hình như nàng muốn biến hẳn vào bức tường đó.

San nói đầy giọng ăn năn:

– Tôi ngu dại, tôi xin lỗi...

Nàng vẫn nhìn San với đôi mắt kinh hãi. Sắc mặt nàng càng trở nên nhợt nhạt.

Cửa xích mở, nàng giật thoát người. Rồi nàng òa lên khóc nháy đến ôm chầm lấy cổ một người đàn bà. Người đàn bà có tuổi, có vẻ quê mùa, nhưng phảng phất nét phong lưu:

– Má ơi! Má ơi!

Nàng gục đầu vào ngực bà mẹ. Nước mắt người đàn bà lăn dài trên gò má nhiều nếp nhăn:

– Con, mãi đến giờ má mới được ôm con vào lòng, má thương con, cả nhà đều thương con, các em nhắc đến con hằng ngày.

Nàng úp mặt trên ngực mẹ khóc tấmtức, đôi vai nàng rung lên theo từng tiếng nấc:

– Con chẳng làm gì nên tội hết, con không biết tại sao bỗng một ngày kia con

bị bắt. Nếu con cứ ở với má...

– Thôi con đừng nói nữa, má biết rồi, tại ba con cứ muốn cho con lên Saigon học. Nín đi, thì giờ gấp lắm rồi đó, con muốn gì nói má nghe đi.

Người con gái đã thôi khóc, nhưng đôi mắt nàng vẫn đỏ hoe. Nàng nhìn người mẹ lắc đầu:

– Con chả muốn gì hết, con chỉ thèm nhìn thấy má, được ôm má thôi, như ngày nào.

Nói tới câu sau cùng, nàng lại nấc lên, người mẹ cũng không cầm nổi nước mắt. Bà rút chiếc khăn mùi soa ra lau mắt cho con rồi lau cho mình.

– Mất bao nhiêu tiền bạc má mới được vào ôm con mấy phút. (Bà vuốt tay lên tóc nàng, sờ mẩn trên đôi vai mảnh

dẻ của nàng) con ốm quá, ốm và xanh. Ngày trước con hồng hào đẹp đẽ bao nhiêu.

Nàng tức tủi khóc:

– Má biết không, đời con bị tàn phá rồi, chúng nó... Quân khốn nạn. Má quên con đi, đừng nghĩ đến con nữa. Cả nhà coi con như đã chết rồi.

– Hồng! Hồng! Má biết rồi.

Trong lúc đó, Hồng như quên hẳn ngoài mẹ con nàng còn có San và người giám thị. Nàng ghen ngào kể lể tất cả nỗi bất hạnh của nàng. Thời gian vẫn lặng lẽ trôi, nàng nức nở trên vai người mẹ. Ông giám thị khẽ ho lên:

– Xin lỗi bà hết giờ thăm rồi.

Bỗng nghe tiếng nói của giám thị, Hồng ôm riết lấy mẹ:

– Má oi! Má!

Người đàn bà ngược lên, đôi mắt già đầy tội nghiệp nhìn người giám thị:

– Xin ông thêm năm phút nữa thôi.

Gương mặt người giám thị phảng phất lạnh lùng, không có một chút xúc động nào hiện ra.

Một lát sau cánh cửa sắt lại xịch mở. Mẹ San hiện ra ở đó. San ngồi yên trên ghế, chàng mở lớn mắt nhìn mẹ hai bàn tay chàng bấu chặt lấy mép ghế. Chàng không nói được câu nào: Tóc bà cụ đã bạc gần hết. khuôn mặt gầy và xanh. Bà cụ đi vào ngồi cạnh San. Câu đầu tiên bà cụ hỏi về sức khỏe của San. San lặng lẽ gật đầu:

– Không sao hết mẹ ạ!

San nuốt nước bọt, hai bàn tay rời mép ghế, lồng vào nhau, bàn tay chàng ướt xâm xấp mồ hôi. Chàng nói nhỏ:

– Con có lỗi phải không mẹ!

Bà cụ lắc đầu, đôi mắt đỏ hoe:

– Mẹ không tin, không bao giờ mẹ tin con lại đốn mạt đến thế!

– Nếu điều đó là sự thật.

Bà cụ lại lắc đầu, đôi mắt lúc này lại trở nên tội nghiệp một cách tha thiết:

– Không, con nói đi, nói rằng không bao giờ con làm thế. Mẹ tin con có cái khí phách của ba, mẹ hiểu con biết con hơn ai hết.

San bỗng cười nhạt:

– Nhưng pháp luật nói là con có tội.

– Con nhận không?

San lắc đầu, chàng đưa cổ tay ống chân ra cho mẹ nhìn ở đó có những vết tím bầm:

– Nếu con nhận, con sẽ không bị dụng đến một sợi lông chân, con đã nói tiếng không.

Bà cụ thở phào, bà xoa bàn tay in những vết tím bầm trên thân thể con:

– Mẹ tin, pháp luật không bằng mẹ, họ không sanh ra con, không nuôi nấng con làm sao hiểu được tính nết con. Họ cứng nhắc với luật lệ và chỉ biết kết án.

San nhìn sững mẹ. Sau bảy năm xa cách, tâm hồn vẫn thế, không có gì thay đổi cả. Ở bề ngoài già nua đó vẫn còn phảng phất nét kiêu kỳ của một người đàn bà từng có cái dĩ vãng vàng son.

– Mẹ tin con, con không phải là kẻ đồn mạt, con phải ra đời sớm nhưng mẹ còn biết con còn nghĩ đến mẹ, đến ba, đến dĩ vãng của gia đình ta.

Bà cụ nói trong dòng nước mắt, San thấy mũi lòng:

– Con không bao giờ than thở đâu, mẹ tin con đi, họ có thể giết con chứ không bao giờ bắt con nhận tội được, gia đình ta sa sút, nhưng nhân cách của gia đình, của tộc họ không sa sút. Con không có quyền bôi nhọ, con hiểu điều đó.

Nghe San nói, tâm hồn người mẹ như ấm lại, bà vuốt ve bàn tay xương xẩu lên mặt đứa con trai, lòng bà xót xa, nhưng rồi buồn phiền như vơi dần.

– Trời có mắt con ơi, những đứa

phản bội con, lừa gạt con vào tù tội nhục nhã chúng sẽ bị xử phạt. Chuyện đó mẹ đã được nghe kể khi mẹ mới về. Không ai khinh được con hết. Con phải tỏ ra xứng đáng, phải kiên tâm làm lại cuộc đời khi ra khỏi tù.

San dạ nhỏ, con hiểu điều đó, con phải làm lại tất cả, con phải nên người. San từ từ ngẩng lên nhìn mẹ, chàng hỏi:

– Mẹ nhận được thư con.

Bà cụ gật đầu:

– Con thấy đó, ở đời này không phải tất cả mọi người đều xấu, như kẻ cho con mấy đồng bạc tem. Họ còn gửi bảo đảm nữa kia. Vậy, con không được phép oán trách đời, hận thù đời.

Giọng nói của bà cụ đều đều, San nhớ như hồi nào chàng còn bé tí teo,

mỗi khi chàng nghịch ngợm hay làm mẹ điều gì không phải, bà cụ lại lôi vào khuynh nhủ. Lời nói của cụ từ tốn, sắc giận dữ không lộ ra mặt. San kính phục mẹ, thường sau mỗi lần khuyên nhủ xong bà cụ nói. Con làm mẹ buồn. Thế là San òa khóc, ôm lấy mẹ xin lỗi. Hôm nay cũng vậy, bà cụ vẫn giữ điệu bộ ấy, vẫn bằng giọng trù mến nhưng nghiêm khắc như hồi nào. Cụ vẫn chưa đá động gì tới việc cụ về thăm. San thấy sợ mẹ, sợ như hồi nhỏ dại. Trong tay cụ mỗi khi dạy bảo San, chưa bao giờ cụ cầm roi vọt. Cụ chỉ nói, những lời nói đó hằn sâu trong trí nhớ San mãi mãi.

San ngồi bất động trên ghế, đầu cúi gằm, chàng buồn khổ đến cực độ, nhưng chàng không thể khóc òa như trẻ con.

Mẹ chàng tiếp:

– Phải chi mẹ không xa con trong bấy nhiêu năm trời thì con đâu đến nổi.

Lời nói của mẹ như một câu trách khéo San.

Nếu có mẹ ở đây con đâu có đua đòi, chơi bời với bọn bạn bè mất dạy, đều cáng. San hiểu lời nói đó, Chàng thấy nhói lên ở tim. Chàng nhìn mẹ với tất cả hối lỗi. Bàn tay của mẹ vẫn không ngừng vuốt ve trên những vết bầm tím ở thân thể San. Nét mặt mẹ thay đổi đột ngột, bà cụ mỉm cười. Cụ bẻ lại cổ áo nhàu bẩn của San:

– Lần sau mẹ vào thăm mẹ bảo em mang áo quần áo vào cho con thay, quần áo con rách hết rồi phải không?

San gật đầu, cụ bà tiếp:

– Con đừng lo nghĩ gì hết rán giữ gìn sức khỏe chờ ngày ra. Con sẽ nên người, mẹ tin thế. Liệu con có dám hứa với mẹ không?

San gật đầu:

– Con hứa.

Bà cụ bắt đầu hỏi về cuộc sống của con ở trong tù, San kể cho mẹ nghe rành rọt. Bà cụ ngắt lời:

– Thôi được như vậy mẹ cũng yên tâm. Hôm nay mẹ phải nhờ anh Vũ đưa mẹ vào thăm con đó, thiếu thốn gì con cứ viết thư cho em, hằng tuần nó sẽ tiếp tế cho con đầy đủ.

San nói bằng quơ:

– Thật ra con chẳng cần gì, nhưng nếu có thăm nuôi thì con dễ chịu hơn.

– Mẹ chỉ được về thăm con nửa tháng, rồi mẹ lại phải đi. Đó con xem, không ai nỡ bỏ rơi con hết. Con phải làm sao cho xứng đáng... Đừng để cho thiên hạ nói là mẹ không biết dạy con.

San hỏi qua nhiều chuyện khác. Người giám thị mở cửa đi vào. Anh ta vén tay áo lên xem giờ:

– Thừa cុ hết giờ rồi.

Mẹ San đứng dậy. Cộ nhắ nhủ San thêm vài lời nữa rồi mới theo người giám thị ra cửa.

Dáng cộ đi xiêu xiêu; người giám thị phải dìu cộ đi. San quay vào, gã tù công vụ đã chờ sẵn ở cửa.

– Anh theo tôi đến phòng thăm nuôi lãnh đồ.

Phòng thăm nuôi chật ních người. Nam nữ đứng chung dọc theo những chiếc bàn dài xếp đầy giỏ tiếp tế.

Một bên ban giám thị và tù công vụ đứng kiểm soát. Họ gọi tên từng người ra lãnh đồ. Chờ cho giỏ chủ đồ lên tiếng người giám thị mới bắt đầu tháo từng gói đồ ra.

Những gói đồ bày ra bàn gói bằng giấy màu hay giấy báo đều bị bóc ném đi. Không một món đồ nào được đựng bằng chén đĩa hay sành thủy tinh, Chén nhôm, ca nylon, bao nylon thì được dùng.

Người giám thị nhắc một chiếc bắp cải lên tay, đoạn nhìn lại gã tù gầy nhom, da xanh bủng, ông lặng lẽ nhìn vào mặt gã một giây, nhếch mép cười. Ông đặt chiếc bắp cải xuống, gằn giọng hỏi:

– Nè, hỏi thiệt ở trông có á phen không?

Nét mặt gã thoáng hốt hoảng, đôi mắt lo lắng. Cuối cùng gã lắc đầu uể oải. Người giám thị lại nhếch mép cười:

– Thiệt há! Nếu có tính sao đây mậy?

Gã tù đứng chết trân sau câu nói. Ông giám thị lắc đầu, cúi xuống lấy dao bổ đôi bắp cải. Không có gì, gã tù thở phào. Người giám thị lại ngẩng lên nhìn hắn:

– Đừng vội mừng con!

Ông tiếp tục bổ thêm một nhát nữa, vẫn không có gì. Gã tù vội vô lấy bốn khúc bắp cải, hắn tưởng đã xong:

– Dạ, xếp thấy chưa đâu có gì?

Ông giám thị vẫn từ tốn:

– Khoan, đừng vội mừng con ơi!

Ông vỗ lại bốn khúc bắp cải, ông lột từng cái lá ra. Tới khúc thứ hai, một giấy ni lông kẹp giữa những chiếc lá cum cúp. Ông ngẩng lên nhìn gã tù với con mắt đặc thẳng:

– Tổ cha mày, tưởng qua mặt tao sao? Còn khuya con ơi!

Sắc mặt gã tù đã xanh lại càng xanh hơn. Hắn nói lắp bắp không còn ra lời lẽ gì hết. Người giám thị lạnh lùng gọi gã tù an ninh đứng gần đó:

– Nhất thằng này, thu hồi giấy phép thăm nuôi.

Tên an ninh áo xanh vạm vỡ tiến lại. Hắn đưa bàn tay hộ pháp nắm lấy cánh tay phạm nhân. Gã tù năn nỉ:

– Con xin xếp!

Người giám thị lạnh lùng xua tay:

– Mang nó đi!

Gã an ninh nhận lệnh điều phạm nhân đi khỏi, gã còn ngoái cổ lại nhìn những món đồ ăn ném tung tóe ở bàn.

San nhìn thấy Hồng đứng trong đám phụ nữ. Khoé mắt nàng còn đỏ hoe. Nàng cúi mặt nhìn xuống chân khi thấp thoáng bóng San.

Người giám thị gọi tới tên một phụ nữ. Chị ta bước ra. Người chị phốp pháp, da ngăm đen, những lọn tóc uốn lâu ngày đã rủ rạu, phủ chấm vai.

Người giám thị lần lượt khám từ món đồ. Chị luôn mồm nói: Chẳng có gì đâu xếp, người giám thị hừ một tiếng khi nhắc nải chuối tiêu ra khỏi giỏ:

– Hừ, không có gì, nhưng (xin lỗi) em cho qua cắt đôi, cắt ba những trái chối này ra.

Đám tù nhân đứng quanh đó cười rộ. Đôi mắt chị đàn bà đong đưa:

– Vậy thì em chết rồi, chuối mà cắt ra hết trơn thì đâu có để được lâu.

Người giám thị hứ một tiếng:

– Chị thừa biết luật nhà giam mà, phụ nữ cấm không cho mang chuối nguyên trái vào phòng mà.

Chị đàn bà cười một cách bên lên. Một người tù đứng gần đó vui miệng buộc ra một câu:

– Dạ còn cấm mang cả hột é vô nữa xếp.

Người giám thị ngừng tay, ngẩng lên

nhìn về phía phát ra tiếng nói. Khi nhận ra tên tù vừa lên tiếng, ông điểm mặt:

– Mấy thông thạo luật khám đường quá hả, còn tới lượt mấy nữa ghen con.

Đám tù đàn ông cười rúc rích nhìn sang phía phụ nữ. Một vài chị đàn bà đỏ mặt. San ngạc nhiên khi nghe thấy đám đàn ông người thì thảo bàn tán hột é. Chàng tò mò hỏi một người đứng gần:

– Hột é thì (ăn nhậu)gì được hả bồ!

Anh ta hừ một tiếng, hỏi lại một câu ngoài đề:

– Mấy vô tù bao lâu rồi?

– Chùng độ mười ngày.

Anh ta vỗ vai San:

– Mấy tù con so?

– Ủ, tù con so!

– Vậy mấy khờ là phải, lặng yên tao cắt nghĩa cho nghe. Nhưng mày đã nhìn thấy hột é bao giờ chưa?

San trả lời:

– Hồi ở ngoài đời tôi uống nước đá lạnh hột é hoài.

– Vậy thì mấy biết rồi. Tao hỏi ít câu nữa thì mấy vỡ lẽ liền. Hột é cho vô nước thì làm sao?

– Cho vô nước thì nó nở ra.

– Vậy đó!

Anh ta nói xong nhìn San háy mắt cười. San vẫn ngơ ngác không hiểu anh ta định nói gì. San nóng lòng hỏi tới:

– Vậy đó là làm sao?

– Bộ mày muốn biết tới nữa hả?

– Ừa biết thì phải biết đến nơi đến chốn chứ, mày nói úp úp mở mở vậy tức thấy mẹ.

Gã tù nhìn ra đám phụ nữ rồi ghé sát tai San thì thào:

– Nếu bây giờ mày may một cái túi vải lớn bằng đầu ngón chân cái, dài chừng mười lăm phân rồi dồn hột é vô đó thắt nút lại đem ngâm nước.

Nói xong anh ta phát cười ré lên, vỗ vai San một cái xính vính cả người:

– Tối tân chưa mậy?

Sun thoáng hiểu, chàng mỉm cười:

– Phục sát đất.

Gã tù vẫn cười hình hích. Ông giám

thị đang khám đồ thấy ồn ào liền lên tiếng nạt:

– Tụi bây muốn làm trời ở đây sao?

Gã tù mỉm cười, nhưng gương mặt vẫn đỏ lên. Hấn gật gù nói nhỏ:

– Hiếu chưa thẳng cù lần?

San mỉm cười biểu đồng tình. Chàng nhìn sang đám tù phụ nữ:

– Có chuyện đó sao?

– Ở trên đời này chuyện gì lại không có, tụi nó cũng là người vậy, cũng “đòi hỏi” như con trai. Tù lâu sức mảy mà chịu nổi.

San hỏi nhỏ:

– Làm sao nhà lao biết được chuyện đó?

Gã tù lại cười:

– Có chuyện bí mật nào dưới ánh mặt trời này không bị phanh phui ra đâu. Một ngày kia bỗng nhiên nhà lao thấy bọn tù phụ nữ dùng quá nhiều hột é thì phải tìm hiểu chứ, mà tìm hiểu thì ắt phải biết...

Gã tù chột trở giọng đàn anh, xoa đầu San:

– Đồ gà chết nhờ mày còn phải học nhiều con ạ! Con ngu tổ mẹ. Mỗi hành động, mỗi cử chỉ trong này đều là khuôn vàng thước ngọc cho những kẻ sinh sau nở muộn như mày. Mày phải biết tất cả mới mong sống lâu ở đây được.

San bĩu môi:

– Tao chả ham!

Gã bạn tù trợn mắt:

– Ai ham, nhưng nói ví thử một ngày đẹp trời nào đó mây lên đứng trước vành móng ngựa, ông tòa cao hứng để mây cái rụp mười năm, lúc đó mây ham không?

– Tội trạng thì có pháp luật!

– Dĩ nhiên, pháp luật là mấy ổng chứ ai. Nói ví thử, chánh phủ quyết bài trừ du đảng, một triệu thằng du đảng trước khi tòa xử có ba tháng tù ở. Nhưng bây giờ chánh phủ muốn trừ tuyệt nọc chẳng may mà lại bị bắt đúng lúc đó, tội đó. Các ông lấy ra xử làm gương tuyên một cái án thật nặng mây khóc ròng luôn.

San ngớ mặt ra không cãi được câu nào. Gã tiếp:

– Các ổng đem mây ra bắn cái đùng mà cũng rán mà chết nữa. Theo tao chỉ có vấn đề may rủi.

Những giỏ đồ từ ngoài lưới chuyển vào đã vơi dần. Nhiều người lãnh đồ xong đã đi khỏi. Hồng cũng đang xếp đồ vào giỏ. San được gọi ra lãnh đồ, giỏ đồ tiếp tế của chàng chẳng có gì ngoài những vật dụng cần thiết như thuốc đánh răng, khăn mặt, ba chiếc quần đùi và áo may ô. Một ít đồ ăn, một ngăn ca men canh cà chua đập trứng.

Nhìn vào tô canh San bỗng cảm thấy cảm động, món này chính món San thích nhất. Hồi mẹ chàng ở nhà, gần như ngày nào bà cụ cũng nấu canh này cho San ăn.

Bảy năm xa cách, mãi đến bây giờ giữa lúc tù tội khốn cùng này San mới thấy lại bát canh của mẹ.

– Thôi xong rồi về phòng đi.

Tiếng nói người giám thị lạnh lùng.

Hồng cũng vừa xong, nàng xách một giỏ đồ nặng trĩu đi ra sau. Suốt dọc hành lang dài, thỉnh thoảng nàng lại đặt giỏ đồ xuống nghỉ tay. San cố tình đi chậm lại phía sau lưng nàng. Hồng ngoái cổ lại nhìn San khi tới chỗ rẽ về phòng. Gót chân nàng trắng hồng thấp thoáng sau gấu quần lãnh đen.

Bỗng nhiên San thấy lòng mình rộn rã khi bóng Hồng khuất sau chỗ rẽ về phía khu phụ nữ. San tỉnh rồi lại tự nghĩ. Mây đã lãng mạn rồi đó San. Chàng bước lên cầu thang.

Khi San đến phòng giam thì các học viên đã tan học trở về phòng. Cơm nước đã mang lên, tiểu tổ chia phần tranh giành âm ỉ, San xách giỏ về phòng. Tùng trông thấy reo lên:

– Gặp bà bồ rồi hả?

San gạt đầu đặt chiếc giỏ xuống sàn xi măng. Chàng lấy bao thuốc bỏ vào chiếc cân xé có chữ Hảo Tâm. Gã trưởng toán mồ côi ra hất hàm hỏi San:

– Tao xóa tên mấy trong sổ mồ côi nghe?

San còn đang lưỡng lự Tùng chen lớn:

– Ủa thôi mấy xóa tên nó đi.

Gã trưởng toán hỏi tới.

– Còn mấy?

Tùng cúi xuống gương mặt thoáng buồn:

San hiểu ý đỡ lời bạn:

– Mấy xóa luôn tên cả hai đứa tụi tao.

Nói xong San đưa tay lên khoác vai bạn:

– Hai đứa tội mình ăn với nhau. Tuần này chịu cực chứ tuần sau tao hy vọng khá hơn.

Tùng thở dài đôi mắt buồn buồn:

– Không biết gia đình tao ra sao mà mãi đến hôm nay chưa thấy tin tức thăm nuôi gì ráo.

San an ủi:

– Chắc gia đình mày cũng đang lo.

Tùng cúi mặt:

– Tao sợ ngộ lỡ bị bỏ rơi. Tao làm phiền nhiều người quá rồi.

– Chẳng may vận hạn của mình chờ ai muốn vậy.

– Như tao, tao cũng đâu có muốn.
Cha mẹ không bao giờ nỡ bỏ rơi con,
mấy cú tin vậy đi.

Tùng im lặng một hồi hắt trở lại hồn
nhiên:

– Tao ra lãnh phần cơm của cả hai
thằng ghen.

– Thôi, hôm nay ăn đồ nuôi của tao
cũng còn mệt coi thằng nào mớ côi thì
cho nó phần của hai đứa mình.

Tùng nhìn ra cuối phòng như muốn
tìm kiếm ai, hắt gọi:

– Ân! Ân!

Một gã con trai cao nhòng, to đầu
trọc tếu chạy ra:

– Chi đó bồ?

Tùng nói:

– Tao cho mấy phần của hai đứa tụi tao đó.

Ăn nhe răng cười rùng vai:

– Ăn thế đếch nào được, hôm nay lại cá muối nữa cực quá.

San bỗng nổi lòng hào hiệp:

– Thôi hôm nay cậu ra ăn với tụi này một bữa cho vui chẳng mấy khi.

Ăn thoáng ngần ngại, San vỗ vai hấn:

– Đừng ngại gì hết, tôi mời thiết tình đó không phải mời chơi đâu.

Ăn không nói gì, hấn nhìn San với đôi mắt thiện cảm lảng lạng đi ra xách giỏ đồ. Hấn nhắc từng thứ một để ra sà n xi măng. Hấn nhìn những món ăn:

– Anh mới ở tù lần đầu hả?

San gật đầu, Ân tiếp:

– Nhìn đồ ăn tôi biết ngay, người nhà thăm nuôi chưa có kinh nghiệm. Đồ ăn nhiều nhưng không để được lâu, cùng lắm là hai bữa.

Ba người ngồi quây quần bên những đĩa thức ăn. San mở túi cơm trắng ra để vào ngăn cà men rồi đơm ra làm ba chén:

– Tôi có một cảm tưởng như lâu lắm mới nhìn thấy những hạt cơm trắng bóng, nửa tháng trời chứ mấy.

Mâm cơm của ba người trở nên thịnh soạn. Những cuốn chả giò chiên tuy đã ngүй nhưng vẫn giòn. Tô canh cà chua đập trứng nổi vầng đỏ như màu gạch cua. Trứng chín thành từng mảng thấp thoáng bên cạnh những miếng cà

chua và lá hành thái nhỏ. San nuốt nước miếng:

– Nào ăn đi chứ hai bồ.

Ẩn có vẻ dè dặt khi gặp miếng chả giò cho vào miệng Hình như hấn nghi ngờ lòng tốt của San, hấn e ngại tất cả hành động tử tế của tất cả mọi người. San nhận thấy điều đó. San và miếng cơm chan canh chàng ngậm lại trong miệng thưởng thức mùi vị ngọt ngào của chất canh. Nuốt trôi miếng cơm, San thấy lòng mình rưng rưng buồn. San nói với giọng ngậm ngùi:

– Bát canh này do chính tay mẹ tôi nấu đấy, tội nghiệp bà đã vượt bốn năm ngàn cây số để về nấu cho con một tô canh, thứ canh mà đứa con thích nhất. Bảy năm trời rồi, bảy năm tôi mới được ăn lại, trong hoàn cảnh này.

Ẩn cúi gằm mặt và cơm. Hẩn nói nhỏ:

– Tôi chẳng còn ai cả, mọi người đã khi dễ tôi, ngoài đời tôi là một thằng du đãng, một thằng chuyên nghiệp đâm thuê chém mướn, tôi không còn ai để nghĩ đến mắc cỡ vì hành động tôi làm. Tôi đã đi tù nhà tù bên Cao Miên về trại Tế bản, bót cảnh sát bây giờ là Chí Hòa.

– Anh thấy còn gì tận cùng nữa không?

– Tôi có lần người ta khuyên tôi làm lại cuộc đời, họ tưởng làm lại cuộc đời dễ lắm sao?

Tùng hỏi:

– Mấy mắc tội gì?

Ẩn ngước lên, nhìn thẳng vào mặt

Tùng, mặt San. Đôi mắt hấn có những tia máu đỏ ở tròng trắng.

– Đập chết một thằng bằng cối đá, hồ sơ ghi là cố ý đả thương nhân trí mạng.

Nói xong Ân cười nhạt, hấn chỉ vào cái đầu trọc:

– Anh liệu coi cái sọ dừa này có bị “mượn” mất không?

San không biết trả lời sao, Chàng chỉ se sẽ lắc đầu:

– Ai mà biết được mấy ông tòa.

Tùng hỏi tới:

– Khi công an lấy cung mày khai sao?

– Có gì khai ráo, khai thêm là khác nữa kia, bắt ký nhận bao nhiêu là ký ráo trọi.

– Sao mà đại vậy?

Ấn phá cười:

– O tôi chỉ có đánh người thôi chớ dùng hòng ai đánh tôi, đụng đến lông chân tôi cũng không được. Khi hổ đã sa cơ rồi thì cố giữ cho nó đừng đập mình hèo nào. Cùng lắm thì lên máy chém chớ gì.

– Bộ anh tưởng tôi ham sống lắm sao?

– Khi sống thì sống hết mình, luật giang hồ mà.

San nhìn người bạn mới:

– Rồi tới lúc ra tòa cậu phản cung sao?

– Sức mấy mà phản cung, nhận ráo rồi cuối cùng trước khi ông tòa tuyên án

hỏi, “Đương sự còn điều gì nói với tòa không” tôi sẽ cất tiếng hát một bài “bài con cá” cũ rích “Dạ thưa quan tòa con tuổi trẻ tính nóng nên chót lầm lỡ nếu tòa thương tình thì tỏ lượng khoan hồng cho con ơn đó con sẽ ghi xương khắc cốt đời đời”.

Một trăm thắng chuyên nghiệp ở tù đều phải thuộc lòng câu đó. Nói cho ra vẻ vậy thôi chớ tội trạng mình thì đâu đã ra đó từ khuya rồi.

Ông luật sư được chỉ định cãi thì đứng vung tay áo đen một hồi cho xôm trò đôi khi cũng mùi đáo để. Các thứ quái như tôi khi đứng trước tòa cũng khóc vùi được chớ...

Nhưng nói xin lỗi nếu muốn để tôi hết tội lỗi thì nên ra ơn bằng cách bắn cho tôi một băng hết thở luôn là xong,

đỡ bận tâm.

Bỏ tù tôi thì như bắt cóc bỏ đĩa vậy thôi.

Thả tôi ra khỏi nhà giam tôi biết làm gì, ai chứa một thằng sát nhân như tôi. Chẳng biết cụ tổng Diệm bao giờ bị ở tù không nhỉ?

Tùng ra ý hiểu biết:

– Hình như có... khi ông mãn chánh trị.

– Vậy ông có ở với quân ăn cắp sát nhân chưa?

– Ai biết được điều đó.

Ấn cười hể hể:

– Xôm nhỉ! Bộ mãn chánh trị cũng hách vậy đó sao? Thì ra tù cũng có năm

bảy đường tù, tù cha, tù con, tù ông cố nội. Có lẽ tại mình thuộc loại cháu chắt chi đó.

Cả ba cùng cười sau câu nói của Ấn. Buổi cơm vui vẻ nên chỉ một loáng đã sạch bách. Buông chén đĩa xuống Ấn vô bụng bành bịch.

– No tổ mẹ ngót hai năm rồi mới được ăn ngót một bữa đã đời như hôm nay. Kể có gia đình cũng thú vị thiệt. Đa tạ cho tôi ăn một bữa thật ngon.

San gạt đi:

– Ăn thua gì. Ấn nói vậy hơi có vẻ khách sáo đó.

Ấn nhìn thẳng vào mặt San:

– Tôi cảm ơn thiệt tình, anh tốt với tôi tôi tốt lại, vậy thôi.

Hắn nhìn chén đĩa ngổn ngang:

– Để tôi rửa hết cả hết cái này cho.

Tùng và San đều phản đối:

– Vậy đâu được, làm thế người khác họ khi tụi này.

Sau một hồi giằng co, cả ba đều đồng ý rửa chung cả phòng đã ăn xong cơm. Kẽng nghỉ trưa rung lên ở phía bốn nước. Phòng được quét dọn sạch sẽ chiếu trải ra, San và Tùng nằm chung một chiếu. San vẫy Ấn lại nói nhỏ:

– Mang ca tới đây tụi mình còn uống cà phê hút thuốc lá nữa kia.

Một thoáng ngần ngại lại hiện ra ở gương mặt Ấn như lúc đầu. San giờ bình cà phê lên lắc lắc:

– Nhiều lắm, tụi mình uống buổi

trưa nay và tối nay mới hết lặn.

Ẩn gật đầu về chỗ lấy ca lại. Ba người ngồi dựa lưng vào tường uống từng hớp cà phê nhỏ, chuyền tay nhau hút chung một điếu thuốc. Bỗng nhiên Ẩn bật ra một câu.

– Thú vị thiệt!

Một lát sau Tùng đề nghị:

– Từ lần sau thăm nuôi, mấy nên biểu người nhà gởi nhiều thuốc lá vào mình đổi lấy một cái lò nấu nướng cho ra vẻ. Khi tao có nuôi tao sẽ nhả người nhà gởi gạo trắng, nước mắm, muối hành tỏi v.v..

Ba đứa mình như vậy khá phong lưu rồi đó.

Ẩn hỏi:

– Bộ các anh tính cho tôi ăn ké sao đây?

– Thì ăn với tụi này cho vui.

Ẩn cúi xuống, vâng trán hóp có những vết nhăn chạy dài:

– Tôi không có gì, các anh biết chứ, tôi là một thằng tù mồ côi từ đầu đến chân.

Miệng San ngậm một miếng thuốc lá, đôi mắt lim dim:

– Anh em cả mà, cậu nói chi đến điều đó,

Ẩn im lặng một lát đưa tay ra ngoéo ngón tay trở:

– Hai anh ngoéo tay tôi đi.

San chưa hiểu ắt giáp gì nhưng cũng

đưa tay ra móc ngón tay mình vào ngón tay người bạn mới, ngón tay Tùng móc vào giữa. Ẩn nhìn thẳng vào mặt San và Tùng:

– Kể từ giờ phút này trở đi, tôi coi hai anh như người bạn thân nhất của tôi. Luật giang hồ luôn luôn sòng phẳng, hai anh hiểu cho điều đó. Có ăn phải có trả.

Như lúc khác Tùng và San đã phì cười, nhưng thấy mặt Ẩn trọc đầy vẻ nghiêm trọng nên cả hai đều thấy không thể coi thường lời nói của Ẩn được, San nâng ca cà phê lên ngang mặt:

– Ba đứa tụi mình uống mừng tình bạn mới.

Ẩn uống rất thành thực, hình như tất cả những rứt rè, mặc cảm của hắn mấy phút trước đã biến đi hết, Ẩn nói nhỏ:

– Tôi chưa hề chơi với ai tử tế, tôi tin rằng các anh là những người ở ngoài đời có ăn có học, nhưng vì hoàn cảnh đẩy đưa nên chẳng may mới vô đây chứ không phải là dân ra tù vào khám. Bọn tôi thường nói những kẻ khá giả một chút coi bọn mất dạy này như cỏ rác chơi không

hết mình.

–

San biết Ấn bắt đầu rào trước đón sau, hăn khôn ngoan, cái khôn ngoan của kẻ từng bị đời đá lên hát xuống. San vỗ vai người bạn mới thân mật:

– Tôi chơi với cậu chắc không thể hết mình được bằng dao búa, nhưng về tinh thần chắc cũng chẳng đến nổi tệ lắm, rồi cậu sẽ thấy.

Tùng vẫn tính bộp chộp:

– Thằng này ngon mà mậy.

Ấn nhìn hai người cười nở miệng:..

– Tôi tin!

Buổi trưa thừa dần trở lại yên tĩnh. Những người tù đã nằm xuống chiếu ngủ say. Một vài người còn thức ngồi dựa lưng vào tường hút thuốc lá hay nhâm nhi hớp trà nóng, Tùng, San, Ấn đã uống xong bữa cà phê, cả ba nằm xuống chiếu, Ấn nói:

– Chiều tôi xin xếp trưởng phòng cho đổi chỗ đến ngủ với hai anh cho vui.

Một lát sau Tùng, Ấn ngủ say. San nằm một mình ngửa mặt nhìn lên trần phòng giam. Chàng bỗng nghĩ đến khuôn mặt người con gái tên Hồng gặp dưới

phòng thăm hồi sáng. Khuôn mặt đỏ phồng lớn dần trong đầu chàng. San trở mình nhắc chiếc đùi Tùng gác lên bụng mình đặt xuống chiếu. Khuôn mặt Ấn trong giấc ngủ lăm lăm mờ mờ.

Chiếc đầu trọc trơn có vết sẹo ở thái dương, tóc đã mọc lởm chởm. Trong giấc ngủ nét mặt Ấn vô tư, San hỏi thầm: Khuôn mặt đỏ là khuôn mặt một tên sát nhân hay sao?

Những ngày kế tiếp ba người bạn sống với nhau rất hòa thuận. Ấn trợ đỡ dần San trong mọi công việc nặng nhọc. San thấy quý mến người bạn mới nhiều hơn.

6.

HẮN GẦY, CAO LÔNG
KHÔNG DA MẶT bủng beo
như một kẻ ngã nước. Hai tròng con mắt
đục lờ mờ, chiếc miệng hay cười, khi cười
hàm răng đưa ra đầy ke. Ở nướu răng
lúc nào cũng có nước miếng như sắp sửa
sùi ra ngoài vành môi nhệt không khép
kín. Khi nói chuyện hắn làm bộ ngây thơ
hiền lành. Thật ra hắn không ngây thơ
chút nào, hắn khôn tổ mẹ. Hắn là Trần
Văn Thệp, thầy pháp thầy cúng chi đó.

Khi hấn tới phòng, hấn bận bộ đồ quần áo bà ba đen đầu quấn cái khăn rằn ri, tay cặp chiếu, tay xách chiếc giỏ không, bên trong không có gì ngoài chiếc chén nhôm và đôi đũa tre. Hấn ngồi một xó nhìn tất cả mọi người. Một vài người tới làm quen xê xuống ngồi cạnh hỏi chuyện Thệp trả lời qua loa. Hấn cầm lấy tay người bạn mới, lật bàn tay lên nhìn vào đó rồi nhìn thẳng vào mặt bạn:

– Số mày tuổi trẻ gian truân lắm, nhưng hậu vận khá. Thánh thần phù hộ rồi cũng tai qua nạn khỏi.

Người bạn cười khúc khích:

– Bộ anh là thầy bói hả?

Thệp làm lơ, tiếp tục hỏi:

– Tôi biết ở bả vai trái anh có một vết sẹo, ngay giữa sống lưng có một nốt ruồi

lớn bằng đầu đũa.

Người bạn ngạc nhiên. Lúc đó chính hắn đang mặc chiếc áo bà ba che kín hết người và cánh tay.

– Ủa sao anh biết?

Thệp vẫn không trả lời vào câu hỏi:

– Anh cứ cởi áo ra xem tôi nói có đúng không?

Người bạn cởi áo ra:

– Tại sao anh biết được?

– Khoa tướng số!

Người bạn vô tình tán dương:

– Anh thiệt là quý cốt tử tái sinh.

Trần văn Thệp cười nhún nhường.

Tối buổi chiều, Thệp thầy bói đã có nhiều thân chủ. Hắn có thuốc lá hút luôn miệng, buổi tối hắn được mời đến chiều trà ngồi nói chuyện đời. Mọi người biết thêm Thệp còn là một gã thầy pháp cao tay ẩn bùa phép đầy mình. Thệp đã dừng theo thầy lên núi Tà Lơn luyện ngãi hồi từ 5 tuổi đến năm 20 tuổi mới xuống núi.

Thệp ngồi dựa lưng vào tường, uống trà:

– Khi ngậm cục ngãi vào miệng tự dưng hơi thở của mình trở nên thơm tho; kẻ đối diện bỗng nhiên như bị thôi miên mê đi.

Tiếng nói của kẻ ngậm ngãi trở nên quyến rũ một cách đặc biệt làm cho kẻ đối diện bị mê hoặc và chỉ biết nghe lời.

Những đôi mắt của những người

ngồi nghe mở lớn, miệng há hốc. Tám Đen hỏi:

– Chắc ngài đó dùng để quyền rũ con gái nhà lành thì nhất.

Thập thầy bói cười nhẹ:

– Số dách!

– Chắc anh chài được nhiều con gái nhà lành lắm nhỉ?

Thầy bói Thập lắc đầu:

– Tôi không xài thứ đó, ngài đó chỉ để dành cho các thân chủ. Còn tôi dùng thứ khác.

– Lại còn thứ khác nữa sao?

– Có chứ, mấy ngàn thứ ngài lận, nhưng riêng tôi không cần dùng tới ngài. Tôi thôi miên.

Hiếu Sút hít hà:

– Ủy cha, anh còn biết thôi miên nữa à?

– Biết chớ. Bao nhiêu năm theo thầy mà những thứ vật đó không biết thì biết thứ gì? Tôi còn nhìn thấy những quá khứ vị lai lận.

Ẩn trọc ngựa miệng hỏi:

– Anh tài giỏi như vậy mà chịu ở tù sao?

Thầy bói Thệp ngồi rung đùi, mắt chớp chớp:

– Con người ai không có vận mạng, tôi chịu ở tù để phá một cái nạn khác nguy hiểm hơn.

– Anh có biết trước khi bị bắt không?

– Biết chớ, tôi biết trước khi bị bắt mấy hôm lận.

– Biết mà không trốn.

– Đã nói tôi cố tình ở tù mà!

Chiều hôm ấy tôi bấm độn biết đúng giờ Hợi có lính đến bắt. Tôi biểu mấy thằng đệ tử: “Tụi bây làm cho tao một con gà và một xị đế để tao nhậu”. Mấy thằng đệ tử biết có chuyện bất thường xảy ra cho tôi, chúng quỳ xuống lạy khóc: “Thầy bỏ tụi con sao?” Tôi buồn bã nói: “Các con cứ yên trí ở lại tu học, thầy đi một thời gian sẽ về”. Tối hôm ấy lính áp đến bắt tôi, tôi đã quần áo chỉnh tề ngồi đợi.

Mấy người lính tưởng tôi tính trốn nên nạt nộ một hơi. Tôi ung dung trả lời: “Không tôi mặc áo chờ các ông tới bắt

đây”. mấy người lính không tin cho là có ai vào cho biết trước, “thánh thần nói cho tôi biết đó”. Mấy người lính thấy đồ đạc ở tù của tôi đầy đủ cả nên xanh mắt luôn.

Ấn nghe xong phải dít đứng dậy.

– Xạo ke, cứ làm như thánh sống. Thằng nào nghe lời cha này thì cứ đồ thóc giống ra mà ăn.

– Nè có giỏi thì thư thằng này thử coi.

Bị lột mặt nạ, thầy bói Thệp nổi dóa:

– Đừng có thách thức mây ơi, chọc vào tao thì có thánh thần vật mày chớ tao chẳng phải ra tay.

Ấn trọc hừ một tiếng:

– Khớp mở lại, cái miệng lép nhép

tao động thấy mụ nội.

Nói xong Ân trọc về chiếu nằm. Thầy bói Thệp nhìn theo hậm hực:

– Thằng đó coi khi thần thánh thế nào cũng bị chết thảm thiết.

– Anh thư nó?

Một người hỏi. Đôi mắt thầy bói Thệp hơi nhúu lại, hắc cười khẩy...

– Đời hắc sẽ khổ...

Cho tới tàn câu chuyện, mọi người bỏ đi thầy Thệp đã thu nạp được một tên đệ tử mới. Hắc chừng 18, 19 tuổi, mặt mũi ngô nghê. Đêm hôm đó hai thầy trò ngủ chung một chiếu. Thầy bói Thệp hứa hẹn:

– Tao sẽ giúp mày tai qua nạn khỏi, chỉ cần khi ra tòa mày nghe tao là đủ.

Tín, tên của gã đệ tử mới nói:

– Kỳ sau má tôi vào thăm nuôi tôi sẽ biểu bà gởi cho một chai dầu khuynh diệp. Nếu thầy giúp tôi thành công tôi sẽ tạ ơn thầy và nguyện suốt đời theo thầy học đạo.

– Tin tao đi mây.

Để giỗ giặc ngủ cho sư phụ. Tín ngồi đấm lưng bóp căng cho thầy tới khuya.

Rồi ngày đi tòa của Tín cũng tới, tối hôm trước hẩn rứt rề đưa cho thầy bói Thệp chai khuynh diệp. Thầy bói Thệp thủ ngay vào túi áo nói nhỏ:

– Lát chờ khuya cho tụi nó ngủ đã tao mới làm phép được. Thánh thần cần sự yên tĩnh và thanh khiết. Ở đây toàn bọn ô uế của xã hội, tao khẩn bậy, thánh xuống ổng dơ mình ổng chửi thấy con

mụ nội.

Tín ngây thơ:

– Thánh xuống hồi mấy giờ?

Thầy bói Thệp khum bàn tay lên che miệng ngáp:

– Khoảng hai ba giờ đêm, giờ đó của thánh thần. À mà có gì để cúng kiến không đó?

– Dạ có chớ!

– Cái gì?

– Bánh kẹo, trái cây!

– Có trà, cà phê không?

– Dạ chỉ có trà...

Thầy bói Thệp nhú mắt lại tỏ vẻ không hài lòng:

– Thiếu thốn quá, nhưng thôi, trong cảnh tù tội này mà được vậy là khá rồi. Được, tao sẽ khẩn thầy, yêu cầu thầy thông cảm. Nè có thuốc lá đó chớ?

– Dạ có!

– Tốt rồi, chỉ cần mấy thành tâm khi tao làm phép.

– Nè, tao ngủ một giấc nghe, mấy canh chừng tới thì xốc tao dậy.

Thầy bói Thệp ngả lưng nằm xuống chiếu. Tín cũng toan nằm theo thì thầy bói Thệp cản:

– Mày ngủ sao được, lo sắp xếp công chuyện rồi tới lúc tao dậy cúng kiến là vừa.

Tín không dám ngủ, hẩn ngồi canh chừng thầy. Thầy bói Thệp trần trọc

không ngủ được. Tín ái ngại cho thầy, hăn hỏi:

– Sao thầy không ngủ đi để lấy sức?

Thầy bói Thệp nhăn nhó.

– Tao mệt mỏi quá à!

Tín biết thầy muốn gì, hăn sốt sắng:

– Dạ thầy nằm xấp xuống tôi đắp lưng cho.

Thầy bói Thệp nói bằng giọng mệt mỏi, ngại ngủ:

– Ủa đắp lưng và bóp gân cho tao may ra thì ngủ nổi.

Thầy bói Thệp nằm xấp xuống vạch lưng cho tên đệ tử đắp chéo chéo. Hăn lim dim mắt khoan khoái. Một lát mở bừng mắt ra:

- Có thuốc lá không mấy?
- Dạ có gói nguyên lát nữa còn để cúng.

Thầy bói Thệp nhú mày:

- Vậy hả, nhưng mình ăn mày của thánh một hai điều có ăn nhằm gì.

Tín ngân ngại:

- Tui sợ thánh quở.

Thầy bói Thệp cười hể hể:

- Tao là người của thánh nếu có mắc lỗi lầm gì chắc ổng cũng chả nở. Thánh đâu có nhỏ mọn gì vài ba điều thuốc mậy?

Tín cười ngờ nghêch:

- Hút một điều thôi nghe.

– Ủa một điều thôi.

Tín đành bóc gói thuốc «cấp tăng» ra dựng thầy một điều. Thầy bói Thệp nằm giữa lò mờ phà khói thuốc:

– Hồi còn ở ngoài đời đồ ai đang đêm mời tao đi cúng kiến gì được. Mấy là tao nể lắm đó.

Tín dạ nhỏ như thâm cảm ơn. Một lát sau thầy bói Thệp lò mờ ngủ. Tiếng ngáy mới đầu nhỏ rồi lớn dần. Bọt trắng sùi ra hai bên mép chảy dài xuống má. Ánh đèn rọi trên mặt thầy bói Thệp màu bênh bệch.

Tín cũng buồn ngủ rủ người, hấn ngáp vặt nhưng không dám nằm xuống sợ ngủ quên. Hấn nghĩ đến phiên tòa ngày mai. Những ông tòa sẽ ngồi nghệt mặt ra nghe hấn nói thao thao bất tuyệt.

Cuối cùng gõ búa xuống bàn đến cách tuyên bố: Tòa tha bổng bị can, Tín mỉm cười...

Gần sáng, Tín đón đến lay thầy bói Thệp:

– Dậy thầy gần sáng rồi.

Thầy bói Thệp trở mình ậm ừ gắt:

– Để nguyên cho người ta ngủ nào.

Tín lại ngồi im, hẩn nhìn thầy bói Thệp, hẩn ngán thầy bói Thệp nổi giận bất tử. Tâm hồn phải thật thanh thản thì bùa phép mới hiệu nghiệm. Hẩn ngẫm nghĩ một hồi rồi loay hoay đun nước trà, đoạn bày lên một cái mâm hình chữ nhật bằng nhôm. Hẩn cũng không quên để kèm theo bao thuốc lá thơm và cái hộp quẹt. Xong xuôi Tín bê đến cạnh chỗ nằm của thầy bói Thệp. Lần này Tín lay

thầy bói Thệp một cách mạnh bạo hơn:

– Dậy, dậy thầy, em có pha nước rồi...

Thầy bói Thệp cau mặt nhưng rồi hần mở mắt ra chớp chớp:

– Ủ, lo đồ lễ xong chưa?

– Dạ, xong hết cả rồi.

– Ủa, tao dậy đây...

Nói đoạn thầy bói Thệp ngồi dậy uể oải vươn vai. Hần đưa tay áo lên quẹt nước miếng ứa ra mép. Trời còn sớm nên các phạm nhân còn ngủ say sưa. Thầy bói Thệp vươn vai một lần nữa, vắn người cho những khớp xương kêu răng rắc.

Tín nhanh nhẩu bê khay đến trước mặt thầy bói Thệp. Thầy bói Thệp tự động nâng ly trà lên uống trà nóng, khói

bóc nghi ngút, hắt thổi phù phù xít xoa:

– Trà nóng thơm quá.

Uống được ba hớp, thầy bói Thệp mới móc thuốc lá ra hút. Chùng chậm rãi lên tiếng:

– Mà có sẵn chai dầu khuynh diệp
Bác Sĩ Tín đó không Cu?

– Dạ có!

Tín nhanh nhẩu móc chai dầu trong túi áo ra đưa cho thầy bói Thệp. Thầy bói Thệp thản nhiên bóc nút chai dầu ra dí đầu ngón tay vào nút dốc ngược. Hắt thản nhiên xoa vào cổ và hai bên thái dương. Trong khi Tín trở mắt ra nhìn. Thầy bói Thệp đoán chùng Tín ngạc nhiên về hành động của mình nên giải thích:

– Tao phải thử coi dầu có được tinh khiết không?

Tín thực thà hỏi:

– Tinh khiết không thầy?

Thầy bói Thệp lưỡng lự một lúc đoạn lúc lắc cái đầu:

– Đáng lý ra phải xài thứ nước hoa «Mv mê rô xanh». Nhưng trong hoàn cảnh này thì thứ dầu nào cũng có thể dùng tạm được. Nhưng điều cần nhứt là mấy phải có thành tâm thiện ý thì thánh thần mới phù hộ độ trì cho.

Tín dạ nhỏ. Thầy bói Thệp đặt hai chai dầu xuống chiếu ngồi xếp chân bằng tròn, tay chấp trước ngực miệng lâm râm khấn vái.

Tín ngồi bên cạnh với đầy lòng thành

kính. Thầy bói Thệp hạ thấp tay lên chai dầu rồi nhắc chai lên:

– Xong rồi đó.

Tín mở to mắt:

– Có vậy thôi?

Thầy bói Thệp che miệng ngáp một phát.

– Chỉ cần vậy thôi, tao biểu mày đừng có tham lam, thánh đã độ cho thì chỉ cần một ngày thôi, còn không thì một trăm năm cũng coi như không.

Tín kính cẩn cầm lấy chai dầu, nó kỹ lưỡng đút vào túi áo. Thầy bói Thệp lại nằm xuống lim dim ngủ. Một lát sau Tín thấy thầy ngáy như cửa gỗ. Từ đầu hành lang đằng kia. Tiếng người tù công vụ qua từng phòng gọi tên phạm nhân đi

hầu tòa.

Tới trước phòng Tín hần ta dúm tay vào song sắt, giờ lên ánh đèn lần lượt gọi tên. Nghe gọi đến tên mình Tín dạ lên một tiếng thật to rồi mạnh dạn đứng dậy ra cửa. Tiếng khóa xoáy trong ổ lách tách...

SAN NGỒI BÓ GỐI TRƯỚC MẶT
thầy bói Thệp:

– Này anh làm phép thuật chi thằng
Tín thật hay giỡn chơi đó cha?

Thầy bói Thệp trợn mắt:

– Trời ơi! Mấy hỏi tao vậy thì chết
rồi, giỡn sao được mậy, nó đi “tà” rồi nó
cũng về đây chứ bộ. Tao đâu có trốn đi
đâu được.

Thầy bói Thệp nói cũng có lý, nhưng
Tùng ngồi cạnh San, vẫn nhất định cho
là thầy bói Thệp bịp. Hắn văng tục:

– Bịp! Bịp! Tao nói thẳng vào mặt
thằng cha thầy bói Thệp rằng chả bịp.
Đ.m. không bịp sao được, rồi bùa phép

của chả không linh nghiệm thì thằng Tín
b. c. chả à?

Thằng Ẩn cười ré lên:

– Đ.m. “chiện” nghe đ... dô, cái thứ
hiếp dân con nít mà đòi “tà” tha bổng.
Bộ mấy ông “tà” đui hết rồi sao?

Thầy bói Thệp phản ứng một cách
yếu xiu:

– Vậy mới là bùa phép. Bùa phép làm
cho con mắt người ta có mà như đui.

– Đẹp! Đẹp! (Ẩn hét lên) đ.m. cái
thằng chuyên dụ khi con nít, chớ phải
tao, tao dện liền một cái võ mặt ấy chớ.

Thầy bói Thệp bị sỉ vả tức cảnh hông.
Hắn ta gậy gổ lại:

– Đm. mấy chửi ai đó, có phải chửi
ông cố nội mày không?

Ẩn bật người dậy như chiếc lò xo:

– Nhào dô, tao chửi mày đó, chửi mà còn “uỳnh» thấy mẹ mày luôn nữa kia.

Thầy bói Thệp cũng rục rịch đứng dậy:

– Bộ tao sợ mày sao?

Hắn xắn hai tay áo:

– Cho mày biết tay luôn.

Ẩn khum khum người thủ thế hai tay còn chờn vờn chọc ghẹo:

– Nhào dô! Nhào dô! Bà con ơi tôi sắp uỳnh chết cha thằng thầy bói Thệp.

Thầy bói Thệp thấy Ẩn chỉ có ý đùa giỡn nên càng làm dữ:

– Tao, tao phải cho mày biết tay mới được.

Giọng thầy bói Thệp run lên vì giận.
Hắn ta xấu hổ như con gà chọi:

– Tao đánh mày, nhất định đánh cho
mày chết tươi luôn. Có chứng cứ bà con
nhé, nó chọc tôi trước.

Đám đông bên ngoài vỗ tay đôm
đốp. Tùng vừa nhảy vừa la:

– Đánh chết mẹ thằng thầy bói Thệp
đi cho tao Ân ơi, đá vào đít nó đi mày.

Ân đang khua chân múa tay, nó đứng
lại, nghểnh cổ lên toét miệng ra cười:

– Đá vào đít nó hả mày?

– Ủa!

Bất ngờ Ân hét lên một tiếng:

– Vô đít!

Tay nó thoi dứ mạnh vào mặt thầy

bói Thệp vội đưa tay lên lên đỡ. Mông dít hở, nhanh như con vượn, Ẩn luồn ra sau lưng thấy bói Thệp, vung chân lên một cái, trúng ngay mông dít hăn ta.

Ở bên ngoài tiếng vỗ tay lại rào rào nổi dậy:

– Hay đó! Hay đó Ẩn!

Ẩn nhe hàm răng vàng khè ra cười hênh hệch:

– Được hả tụi bây.

Thầy bói Thệp thì tức lộn ruột lộn chửi thề tùm lum, liều mạng đuổi theo Ẩn. Ẩn chạy vòng vòng né tránh những cái đấm, cái đập, vô trật tự của thầy bói Thệp một cách hết sức tài tình.

Hăn vừa chạy, vừa cười, vừa vỗ tay.

Thoắt cái hăn ở trước mặt thầy bói

Thệp, thoát ở sau lưng. Thấy bói Thệp đâm ra quay mòng mòng như con vạ.

Hơi thở hắt ta bắt đầu gấp gáp, hắt ta không còn chửi nổi nữa, miệng hắt lép nha lép nhép, câu chửi mắc vào nhau thật chẳng còn có thể thống gì nữa.

Bên ngoài bọn khán giả ác ôn vẫn vỗ tay cười đùa một cách độc ác.

Một kẻ khác chêm thêm một câu:

– Thoi vào bụng nó Ẩn!

Ẩn lại nhe răng ra cười:

– Vô bụng!

Dứt tiếng. Ẩn giơ chân lên, nhưng tay trái hắt đã thoi luôn vào bụng thầy bói Thệp, thầy bói Thệp bị trúng đòn lồng lộn lên như một con thú:

– À mày đánh thiệt đó hả Ân?

Ân đứng một góc cách xa địch thủ chừng vài ba thước:

– Đánh cho đẹp thôi chớ chưa đánh thiệt.

Thầy bói Thệp uất ức nhào lại nhưng Ân đã nhảy tránh sang một bên:

– Khoan nào, làm chi mà hung quá vậy cà? Nghĩ dưỡng sức đi chớ, không đứt ruột ra làm tám chín khúc bây giờ!

Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên.

Thầy bói Thệp đứng thở, đôi mắt lom lom nhìn Ân đầy vẻ giận dữ:

– Chết cha mày nghe Ân.

– Hồng có cha!

Ân lại khua tay chờn vờn trước mặt

thầy bói Thệp, hấn tiến lên, lùi xuống nhịp nhàng như kẻ múa lân.

Tiếng vỗ tay ở ngoài đang rời rạc bỗng thấy thế tiến lui của Ấn nhịp nhàng bèn đồng loạt vỗ tay thật đều. Ấn ngó ngoáy người tiến lùi dứ dấm, giơ đá ăn nhịp với tiếng vỗ tay. Tùng ở ngoài hô lên.

– Đô là đô... uýnh liên khởi thua đó!

Những tiếng đô sau chót đồng loạt nổi lên. Ấn lại nháy dựng người lên dấm, dấm vèo một cái sườn qua mặt thầy bói Thệp.

Trong lúc này, thầy bói Thệp thấy mình đã trở thành món đồ chơi của bọn người trong phòng. Hấn ta tức uất lên đến tận cổ, vặc ra một câu chửi thề:

– Đ.M. Tui bây bắt lương.

Một tiếng nói ở ngoài bỗng vang lên giữa tiếng vỗ tay nhịp nhàng:

– Thôi vô miệng nó!

Không kiểm soát nổi hành động của mình, như một cái máy bị điều khiển, Ấn liền tung một trái đấm vào giữa mặt thầy bói Thệp. Một tiếng “bốp” vang lên, thầy bói Thệp bật ngựa xuống sàn lộn đi một vòng.

Ấn vẫn không biết trái đấm của mình quá nặng với thầy bói Thệp.

Hắn còn nhe răng cười rồi đưa năm tay vừa đấm thầy bói Thệp lên miệng mình hà hơi.

Thầy bói Thệp đỡ lấy miệng ngồi dậy.

Mọi người mãi đến bây giờ mới để ý đến cái miệng của thầy bói Thệp. Những

giọt máu đỏ bắt đầu ứa ra khỏi kẽ tay.

Bên ngoài có tiếng xâm xì:

– Chết cha có đổ máu!

Mãi lúc đó Ân cũng mới để ý đến.

Thầy bói Thệp không nói một câu, hắt ta đỡ miệng và máu tiếp tục chảy, một lát sau hắt buông tay ra nhổ phì phì, dải dớt lẫn theo máu nhỏ giọt xuống sàn xi măng mang theo một cái răng cửa.

Một người thảng thốt la lên:

– Chết cha rồi, gãy răng.

Đám đông xô lại, họ quên ngay sự đùa bỡn hồi nãy cúi xuống đỡ thầy bói Thệp đi bệnh xá.

San lo lắng hỏi Ân:

– Bây giờ làm sao đây này?

Ăn chắt lưỡi:

– Đi “cát xô” ăn cơm lạt, còng chân chớ sao nữa.

San trách cứ Ăn một hồi. Ăn nói nhỏ:

– Tôi đâu có dè, tại quá vui vả lại tôi cũng ghét cái tính xạo của thằng chả nên mới...

Biết Ăn thế nào cũng bị nhốt, San ra giỏ đồ lấy bao thuốc lá còn để dành giúi vào tay bạn. San còn đưa thêm bao quẹt.

– Cầm lấy vô trông hút.

Ăn lắc đầu không nhận:

– Đâu có mang vô đó được.

San gán một điếu thuốc lá vào môi Ăn:

– Mày hút đi, hút cho đã, chưa biết
mày sẽ bị giam đến bao giờ.

Ẩn thở nhiên ngồi hút thuốc lá,
Tùng lẳng xẵng tìm cho Ẩn bộ quần áo
ấm:

– Hồi này đêm lạnh lắm!

Ẩn hút đến hai phần ba điều thuốc
thì một người giám thị đi với một gã tù
an ninh tới. Gã tù an ninh tay cầm một
khúc cây dài, Ẩn đứng dậy:

– Tạm biệt tất cả!

Hắn giơ tay lên chào, môi điểm nụ
cười gượng gạo.

Người giám thị lên tiếng hỏi:

– Ai là Ẩn?

– Em đây xếp.

Gã tù an ninh cầm ngay ngăn lại cái cây, ngực áo xanh của hắn phong phanh, để hở ra khuôn ngực rần rởi. Đôi mắt hắn lừ lừ dưới đôi lông mày rậm. Ông giám thị nhìn Ấn từ đầu đến chân rồi đưa mắt ra hiệu cho tên tù an ninh. Nhanh như chớp hắn vung gậy quất thẳng cánh một phát vào gáy Ấn. San giật bắn người, Ấn kêu ối lên một tiếng, loạng choạng, tiếp theo một cái gậy nữa vọt ngược từ dưới lên trên, vang một tiếng bộp, cái gậy vào hàm, Ấn ngã quay lơ đập đầu vào tường xiêu luôn. Gã tù an ninh thu cái gậy vào, một cách lẹ làng. Ông giám thị dùng mũi giấy hất mặt Ấn lên:

– Nó xiêu rồi!

Ông ta chửi thể một câu, ra lệnh cho gã tù an ninh:

– Lôi nó xuống cát xô!

Bọn tù ngồi ở hành lang im thin thít. San thấy lòng mình quặn đau, chàng chột trở nên liều lĩnh, chàng giăng bộ quần áo trên tay Tùng:

– Xếp, làm ơn cho em gửi bộ quần áo cho nó.

Người giám thị trừng mắt nhìn San:

– Mấy nhân đức nhĩ?

Ông ta vung tay, San nghe thấy một tiếng vang thật lớn, tai ù đi, mặt mũi tối tăm San phải vịn vào tường mới đứng vững. Tiếng ông giám thị nhỏ dần:

– Ranh con bày đặt nhân đức.

San sờ tay lên má mình thấy nóng rát rát. Chàng vừa ăn một cái tát oan uổng. Ông giám thị ra lệnh cho gã tù an ninh:

– Mày không lòi nó đi còn đứng đó làm chi.

Gã tù an ninh xách hai chân Ẩn lên lòi đi lệt xệt. Máu của Ẩn kéo dài trên hành lang. San ngồi gục đầu trên hai cánh tay.

S.

SĂN PHÒNG TỐI MỞ CỬA,
mùi hôi thúi xông lên nồng nặc,
gã tù an ninh phải bịt mũi ngó vào trong
một lát mới nhìn rõ kẻ bị giam. Gã quát
lên:

– Ra đây!

Cái xác động đậy, những sợi dây xích
chạm vào nhau kêu xúng xoảng. Cái xác
đó ngồi dậy, rên rĩ:

– Làm sao mà ra được... xích ráo trội rồi.

Gã tù an ninh chợt nhớ ra, gã à một tiếng, díu tay vào túi tìm chìa khóa. Gã chui vào trong phòng tối, muỗi bay lên vo ve:

– Mấy nâng cái khóa lên tao mở cho.

Ấn phát cười lớn:

– Mở chi vậy?

– Tao thả mày?

– Sức mấy mấy tha tao, mấy kêu xếp mấy vô đây mở khóa tao mới ra.

– Mấy nhất định không ra sao?

– Không!

– Đù má mày tao thôi thấy mẹ!

– Thách mây đó, mày thoi tao chết liền rồi mang họa con ạ!

– Mày hăm tao phải không?

Ẩn cười lớn, hắc cười một tràng dài, tiếng cười cất cao the thé đến rợn tóc gáy. Gã tù an ninh hoảng quá, hắc thẩm nghĩ thằng này điên mất rồi. Nhưng hắc vẫn ra oai:

– Để nguyên tao mở khóa cho.

Ẩn đập lưng tung, thùng phân đặt ở trong góc phòng lật nghiêng đổ luôn ra sàn xi măng, mùi hôi thúi dậy lên nồng nặc. Gã tù an ninh vội nhảy ra ngoài, đóng sập cửa lại:

– Dù má cho mày chết luôn ở trỏng.

– Vậy mình phải làm sao?

– Nó chưa làm hại ai, bắt buộc mình chưa thể thông báo được, hãy chờ...

San bất mãn:

– Bộ anh muốn để cho nó cắn chết người ta rồi mới báo tin sao?

Gã trưởng phòng nổi nóng:

– Mấy ngu lắm, bọn dưới “điện ảnh” muốn chạy vội nên mới nhét thằng Ân lên đây, bây giờ bỗng dưng mây đi thưa khác nào mây đổ tội cho chúng nó. Phải để cho thằng Ân tự động phá phách rồi mình mới có cơ chớ. Việc này của tao lo, mây mặc mẹ tao, không khiến mây xía vô làm chi.

San tuyệt vọng, chàng cũng nhận thấy thằng trưởng phòng có lý. Lão già

Ngưng, anh em bạn tù thường gọi là Ngưng bác vật, ngồi gần để phụ họa:

– Đúng đó San, anh trưởng phòng từng kinh nghiệm tù tội, anh biết hơn mấy nhiều. Đừng cãi anh.

Gã trưởng phòng đứng dậy, vô tay đốp đốp để tập hợp anh em nhả nhủ:

– Anh em chú ý, trong phòng chúng ta có một người bị bệnh điên. Tôi kêu gọi anh em để phòng, đừng chọc phá nó mà mang họa. Tốt hơn hết nên hòa hoãn với nó rồi tôi sẽ tìm cách mang nó đi nhà thương điên.

Ngưng bác vật là một người biết nhiều chuyện, lão như một thứ quân sư trong phòng này, ai thắc mắc chuyện gì đều đến hỏi lão, lão giải thích cặn kẽ cho đến khi nào đương sự hiểu mới thôi.

Thấy San vẫn có vẻ không chịu hành động vô trách nhiệm của trưởng phòng, lão kéo tay San ra hành lang:

– Tao biết mày thương bạn lắm, nhưng thương là một chuyện còn thực tế là chuyện khác. Thân phận mình là thằng tù, mình ép mình để chờ ngày tự do. Đưa thằng Ấn đi nhà thương ngay bây giờ cũng được vậy, nhưng làm thế không khác tố cáo ông xếp phòng an ninh. Ông mà bị cấp trên khiển trách mình cũng khó sống. Thằng Ấn nổi điên mà ông đút nó lên phòng để ông bớt đi phần nào trách nhiệm, bốn phận mình phải hiểu, tranh đấu, tố cáo ông mình chỉ thiệt.

San buồn bã gật đầu:

– Tui hiểu rồi!

San chỉ còn biết nhìn bạn bằng đôi mắt xót xa. Nó yên chí mình là thân phận một con chó, nó không còn là người nữa, nó phải hành động như một con chó thực thụ.

Ngươi bác vật nói về những trường hợp điên trong tù:

– Một lần tao thấy có thằng lên con điên, nó tưởng mình là con gà, nó gáy cục te cục tác suốt ngày. Thằng Ấn cũng vào trường hợp đó, phải coi chừng không nó sẽ vào cầu tiêu ăn cứt cho coi.

– Vậy nữa sao?

– Đó là một việc rất đau lòng tao chắc rằng khi thằng Ấn bị đưa xuống phòng an ninh, nó bị đánh đập dữ quá, ý nghĩ đình ninh khổ còn hơn con chó ăn sâu vào đầu nó khi nó nổi điên.

Ăn nằm ngủ say sưa ở góc phòng.
Tối bữa cơm San ra đánh thức bạn dậy.
Ăn ngơ ngác nhìn mọi người rồi sủa gâu
gâu mấy tiếng nó thè lưỡi liếm tay San.
Sau ngời chết trân không dám động dậy.

Tùng lắc đầu:

– Hồng rồi không còn cách gì cứu
vãn được hết.

Ăn ngời chồm hồm, hai tay chống
xuống đất, dáng ngời của nó giống hệt
con chó. Tùng bới cơm ra một cái tô lớn,
trộn tất cả thức ăn vào đó rồi đặt trước
mặt Ăn:

– Ăn đi mày!

Ăn gục mặt xuống ăn lấy ăn để, chỉ
một loáng nó đã ăn hết tô cơm ngời liếm
môi liếp mép. Tùng trộn thêm một tô
cơm nữa, nó lại ăn hết. Tùng lắc đầu:

– Nó ăn khỏe kinh khủng.

Ẩn đã biến thành con chó. một con chó thật dễ thương trong phòng giam. Nó có thể thân thiết với tất cả mọi người trong phòng. Nhưng khi nhìn thấy bóng giám thị, nó sủa nhặng lên hoặc gầm gừ.

Đêm nó tru lên từng hồi, sủa ong óng không còn ai ngủ nghe gì được Phòng giam đi đến quyết định làm đơn gửi Ẩn đi nhà thương Chợ Quán.

Một vài người trong phòng giam phản đối quyết định.

Thằng Ẩn điên vô hại, nó không làm hại ai hết cứ để nó ở lại phòng giam này.

Gã trưởng phòng Chín Mái gắt lên:

– Để vậy coi sao được nó không còn là con người nữa.

Gã tù án lưu cười nhạt:

– Ở đây ai là người giơ tay lên coi, nói thiệt tôi muốn đổi địa vị thằng Ấn, tôi muốn làm con chó ngu si...

Chín Mái chỉ vào mặt tên tù án lưu:

– Tao mà là tù lưu xứ như mày tao không biến thành con chó, tao thắt cổ chết cho rồi, mày còn chờ gì, hy vọng gì, tất cả mọi người đều nuôi hy vọng thằng Ấn cũng vậy nó cản trở lại thành người dù có phải làm một con người đau thương. Mình hơn cầm thú ở chỗ đó.

Gã tù án lưu chỉ cười nhạt, những nếp nhăn lên trán của gã nhú lại, gã đã chờ đợi, đã hy vọng suốt mấy chục năm trời nay, bây giờ tuổi đã già không còn hy vọng gì nữa. Gã lẩm bẩm:

– Tao sẽ chết, tao nghĩ đến chuyện

đó từ lâu.

Khi nhà thương cử người lên mang Ăn đi, nó vùng vẫy kêu la thảm thiết. Họ phải trói gô hắt lại, nhét giẻ vào miệng hắt mới mang được xuống cầu thang.

San xót xa nhìn theo bạn, chàng lẩm bẩm, mình mất thêm một người bạn, đầu óc San rỗng tuếch.

Buổi tối khi những chiếc chiếu trải ra trong phòng giam, gã tù án lưu đun nước pha trà, hắt cho nguyên cả gói trà vào cái ca nhựa, chế nước sôi sâm sấp. Gã ra mời San và Tùng. Gã không quên hỏi San:

– Mà có kẹo bánh gì không mang ra đây góp vui.

San còn máy phong bánh đậu xanh và ít kẹo đậu phộng mang ra nốt. Ba

người ngồi quanh ly trà. Lão tù án lưu thân mật:

– Đêm nay mình uống với nhau chắc rằng sẽ chẳng bao giờ còn uống nữa, tao quý hai thằng bây nhất.

San ngẩn lên:

– Sao bác nói vậy?

Gĩ tù án lưu chột cười:

– Biết đâu mai một chúng mày không tự do bất tử.

– Tự do sao được, chưa có án, sức mấy?

Gĩa tù án lưu gạt đi:

– Thôi, không nói chuyện đó nữa, đêm nay tự nhiên tao buồn, tao muốn uống trà ngồi tán dóc với bụi bây vậy

thôi.

Tùng chen lời:

– Uống trà thì đêm nào không “uống”!

– Hôm nay tao mời tụi bây, tao xả lảng, gia tài tù tội tao không có gì quý giá. Tao có hai món đồ kỷ niệm muốn cho tụi bây, tao không xài đến nữa.

Gã lục trong giỏ ra một cái ống vố và một cái đốt làm bằng rong biển. Lão đưa cho San cái ống vố:

– Mấy biết tao quý cái ống vố này đến độ nào, có thằng đòi đánh đổi ba bịch thuốc Ruby mà tao không chịu đó, còn cái đốt này chính tao làm khi ở ngoài đảo, tao cho thằng Tùng.

San ngắm nghía cái ống vố bằng gỗ

mun đen nhánh chạm trở thành hình một cái đầu lâu nhe răng, hai con mắt sâu hoắm. Đặc biệt khi mỗi thuốc hút người ta thấy đôi mắt và chiếc miệng chiếu ra đỏ lừ. Gã tù án lưu coi chiếc ống vố này như một báu vật. Gã đi nhặt những mẫu thuốc thừa của anh em xé ra nhồi vào điếu hút suốt ngày. Gã tù án lưu chậm rãi kể:

– Chiếc ống vố này là kỷ niệm của một người bạn tù rất thân của tao, hắn bị tử hình, hắn chết vì cái ông điếu này đó.

San ngạc nhiên:

– Dĩ thần vậy sao?

– Đó là sự thật, hắn cũng bị án lưu xứ như tao, khi ra ngoài đảo hắn kiếm được một khúc cây, mài rửa mãi mới hoàn thành. Ai cũng khen cái ống vố đẹp, câu

chuyện này đến tai một ông xếp người Pháp, mới đầu ông ta dùng tiền bạc, sự sung sướng để hy vọng xin được cái ống vố này làm kỷ niệm. Nhưng vô ích, thằng bạn tao nhất định không cho ông, nó nói cái hạng chó săn đó đâu đáng cầm vào cái ống điều của nó.

Ông xếp nổi sùng đem giam nó vào cùng khổ sở, nó phải giao cái ống điều cho tao giữ, nó nói: “chắc hẳn thằng xếp này định hại tao để lấy cái ống điều đây, tao phải liều mạng”. Quả nhiên, một buổi tối thằng xếp và đàn em ập vào phòng giam khám xét đòi lấy. Nhưng cái ông điều đã mất tiêu. Tao ngày hôm trước đã đổi sang phòng giam khác mất rồi. Thằng bạn tao bị đánh một trận nên thân. Một ngày kia, nó xin được gặp ông xếp, ông xếp tưởng nó đã xiêu lòng, không ngờ khi tới gần nó chồm lên, dùng đũa tre

nhọn đâm xuyên qua yết hầu ông. Sau đó thẳng bạn tao lãnh cái án tử hình.

Câu chuyện chấm dứt, trà cũng nhạt dần. Lão tù án lưu nhìn qua song sắt:

– Sao đêm nay tao thấy chóng hết quá.

Lão nhìn San và Tùng bằng đôi mắt trù mẫn, đưa tay ra bắt tay hai người khi hồi kèn giới nghiêm thổi vang ngoài bốn nước.

– Vĩnh biệt hai người bạn trẻ.

Tất cả mọi người về chỗ nằm. Nửa đêm bỗng có tiếng la của gã tù nằm cạnh lão tù án lưu:

– Máu! Máu!

Cả phòng giam nhốn nháo trở dậy, họ chạy lại chỗ gã tù án lưu nằm. Máu

chảy loang ở phía dưới chiếu, lão tù án lưu đắp chiếu kín mít. Gã trưởng phòng Chín Mái lật chiếc chiếu lên, gã tuyên bố:

– Nó tự vận chết rồi, nó cắt gân máu.

Bên cạnh hẳn có một mảnh gương nhỏ. San bồn thần nhìn người bạn già:

– Vĩnh biệt bác!

Mặt lão tù án lưu bình thản như người ngủ say.

* * *

Mùa xuân trôi qua bình thản trong khám đường, San cảm thấy cô đơn, những người bạn thân của chàng lần lượt được tự do hoặc đổi phòng khác. Bây giờ San ngồi ăn cơm một mình,

bữa cơm thật tẻ nhạt. San nghĩ bụng mình không thể sống mãi trong không khí này, mình nổi điên lên mất. Những cuốn sách Anh văn đưa em San gửi vào San đã học thuộc lòng bây giờ chàng bắt đầu học ngữ vựng trong cuốn tự vị. San học từ sáng đến chiều, khuya không ngủ được chàng cũng lôi ra học.

Buổi chiều thứ bảy, San được ra lưới thăm nuôi. Chàng gặp Hồng ở dưới phòng đợi. Lâu lắm chàng mới được gặp nàng, Hồng càng ngày càng trở nên héo hắt. Nàng khẽ cúi đầu chào San. San cố gắng nhích lại gần Hồng:

- Có ra lưới không?
- Có ạ!
- Sao lâu lắm không đi thăm nuôi?
- Một hai tháng má em mới ở dưới

tỉnh lên một lần.

San nhìn trước nhìn sau không thấy ai hỏi nhỏ:

– Bao giờ tự do?

Nụ cười của Hồng héo hắt:

– Không biết, chắc còn lâu lắm, còn anh?

– Cũng không biết!

Hồng chợt trở nên buồn bã nói nhỏ:

– Tù phụ nữ sắp đổi đi rồi!

– Đi đâu?

– Nghe nói đổi lên Thủ Đức.

San im lặng, một lát sau hỏi:

– Vậy là chúng mình không còn gặp nhau nữa.

Hồng cúi xuống nhìn chân mình, nàng nói thật nhỏ:

– Đành vậy!

San chợt thò tay nắm lấy bàn tay Hồng:

– Ra trước em anh sẽ gửi thư cho em.

– Giám thị thấy, anh chết bây giờ!

– Kệ nó!

Nàng ngượng ngịu gỡ tay San:

– Quên em đi

San nhìn thấy nước mắt Hồng rơm rớm. Hồng nhìn chàng thật nhanh rồi quay mặt đi.

Một hồi chuông xé lên, San di chuyển theo dòng người ra thăm nuôi.

San ngồi ở chiếc ghế dài, Hồng ngồi tận đằng kia với bọn phụ nữ. Một lát sau em trai của San xách giỏ đi vào, chiếc giỏ nhỏ xíu lỏng chỏng vài thứ đồ, nhìn chiếc giỏ San biết em mình kỳ này không có tiền, để gửi đồ vào cho anh đều đặn, thằng em San phải nhịn cả tiền ăn sáng, San hiểu tình thương của em đối với mình.

Thằng em San tới ngồi đối diện chàng, nó hỏi ngay:

– Bao giờ thì anh xử?

San lắc đầu chán nản:

– Không biết, mẹ có gửi thư về không?

Đứa em San gật đầu:

– Có, mẹ bây giờ khổ lắm. mẹ phải

đi làm u già để kiếm tiền gửi về.

Tự nhiên San thấy xót xa, San nghĩ đến mẹ thật nhiều, người đàn bà ấy đã một thuở vàng son, và bây giờ thì như thế. San nén tiếng thở dài:

– Còn họ hàng mình?

– Không trông mong gì được ở họ hết, em nói anh đừng buồn, họ không muốn thấy mặt anh, không muốn nhận anh. Em đã bỏ đi rồi!

– Đi đâu?

– Hiện giờ vẫn chưa có chỗ ở nhất định.

San in lặng, một lát mới nói với em:

– Việc thăm nuôi anh hằng tuần không cần thiết, cố lo thân trước đi.

– Mẹ nói anh sẽ về.

San thấy buồn, chàng nắm tay em:

– Anh sẽ cố gắng xây dựng lại cái gia đình này, mình chưa tuyệt vọng. Mặc dầu khi ra khỏi tù anh là kẻ tay trắng...

Một hồi chuông rung lên, San đứng dậy:

– Về đi tuần sau không phải vào nữa, điều cần thiết nhất là đừng bỏ họ.

Đoàn người đi trở về phòng lãnh đồ. San tới cạnh Hồng, nhưng chàng không nói được gì, vì có người giám thị đứng chắn ngang. Tới khi lãnh xong đồ để trở lại phòng. San mới nói nhỏ:

– Vĩnh biệt Hồng!

Buổi tối, San ngồi uống trà một mình, chàng nghĩ ngợi mông lung. Chàng nhìn

sổ thẻ bài của mình, sổ thẻ bài cách biệt những sổ mới hàng ngàn sổ. Mình đã nằm trong khám này quá lâu, một năm, hai năm và có thể người ta quên những tội nhân khác.

Ở một góc phòng giam có một gã thanh niên nằm nhìn chàng. Hắn mới đổi về đây, hắn đã nằm tù bốn năm rồi mà không được xử. Hôm hắn mới đến, hắn ngồi ăn cơm một mình, những người bạn tù mới nhìn hắn xì xào:

– Thằng này tù đại hình đó!

San hỏi:

– Tội gì?

– Giết người, hắn giết một lượt ba, bốn mạng lận.

San ngừng lên nhìn gã:

– Hình như tao biết thằng này.

– Mấy còn nhớ vụ thẩm sát gần trọn gia đình ở Phú Nhuận không?

San à một tiếng. Gã tù mới chột nghe thấy gã ngó lại San, đôi mắt tròn xoe và lên tiếng:

– Dù má thằng nào nói gì tao đó?

Bọn tù im lặng, gã được thế:

– Dù má thằng này từng giết người mà thằng này đâu có ngán ai nhỉ.

Tự nhiên San cười gằn, gã tù mới đi lại phía San:

– Mấy cười tao?

San gật đầu:

– Tao cười mấy đó, mấy muốn gì?

– Cười tao, tao giết thấy mẹ!

San cười lớn đứng dậy:

– Đừng mang cái án giết người vào đây chộc tao, khổ lắm con ạ, mấy tưởng bánh hủ, ông nói thật mấy chỉ là thằng giết đàn bà con nít.

Trưởng phòng Chín Mái thấy không khí gay cấn chạy đến can:

– Thôi tao xin tụi bây, phòng này xảy ra nhiều chuyện lộn xộn quá rồi, chúng mày không thương tao.

Gã tù mới đành nuốt giận từ hôm đó hẳn để tâm theo dõi San. Đêm hôm nay hẳn thấy San ngồi một mình dáng điệu rầu rầu của San làm hẳn chú ý. Hẳn ngồi dậy sang chiếu San, tự động ngồi xuống:

– Cho uống ly trà được không?

San ngó hăn, gặt đầu:

– Xin mời!

San rót trà ra một ly khác:

– Trà ướp hoa sói.

Hăn xoa hai tay vào nhau:

– Trời lạnh uống trà thì tuyệt nhất rồi.

San mở cái lon sữa Guigoz mời hăn:

– Kẹo đậu phộng ăn đi.

Gã tù mới than thở.

– Ở tù mà có người nuôi đều đều thì tuyệt rồi, tôi mồ côi hoàn toàn.

– Anh không có thân nhân à?

– Có cũng như không, bố tôi không có nhận tôi nữa.

– Tại sao vậy?

Hắn cười nhạt:

– Bố tôi nghiêm khắc lắm, ông cho rằng tôi đã nhúng tay vào một vụ án bí ối.

San im lặng, gã tù mới chăm chú nhìn San:

– Có lẽ anh cũng nghĩ vậy. Tất cả mọi người, bởi vậy tôi cô độc, tôi sinh ra mặc cảm với mọi người.

– Có gì mà mặc cảm.

Đôi mắt gã tù mới chột xa xôi:

– Tôi đã giết gần trọn gia đình đó, chỉ vì 1 chút tự ái, nếu xét về phương diện tình cảm tôi là một con người bất nhân độc ác. Vì gia đình đó giúp đỡ tôi rất nhiều.

Tự nhiên San muốn tìm hiểu người bạn mới:

– Còn về phương diện khác?

– Tôi có cái lý của tôi, tôi giết người vì yêu.

San ngồi bó gối:

– Lại tình yêu nữa!

Gã tù mới gật gù:

– Đúng vậy, tôi yêu Thoa, đứa con gái lớn trong gia đình đó.

Gã tù tìm bọc quần áo gối đầu, mắt hần nhìn lên trần phòng giam:

– Khi tôi giải ngũ tôi là một kẻ bơ vơ, trước khi bỏ ra đi tôi có hứa với bố tôi khi nào sự nghiệp thành, tôi mới trở về. Phải nói là tôi may mắn vô cùng, vừa

ra khỏi quân đội tôi có việc làm ngay, ông xếp tôi là chủ nhân một hãng buôn nhôm lớn. Ông ta thu dụng tôi vì thấy tôi đứng đắn, có tư cách. Khi tôi tới nhà để làm việc Thoa còn bé tí. Ngoài công việc làm cho hãng tôi còn kèm cho Thoa học, càng ngày tôi càng được cảm tình của gia đình này, họ dành cho tôi một phòng trên lầu, coi tôi như người nhà. Thoa lớn dần và yêu tôi. Năm đó tôi hai mươi lăm tuổi, tôi tính đến chuyện xây dựng với con chủ. Nhưng không ngờ, sau này tôi tuyệt vọng, tình yêu đó chỉ mang thêm cho tôi nhiều nỗi buồn.

Một hôm trời cũng lạnh như bữa nay, buổi tối tôi đi đón Thoa đi học tư về như mọi bữa. Tôi mừng rỡ khi thấy Thoa ra khỏi cổng, nhưng Thoa lờ tôi đi, một người con trai khác đến, nàng nói: “Từ mai anh khỏi đi đón tôi nữa, có anh

Hùng đón tôi rồi!” Tôi lạng người, Thoa còn tàn ác chỉ tôi giới thiệu với gã thanh niên kia:

– Đây là anh thư ký của ba em.

Buổi tối hôm ấy tôi trở về nhà với tâm trạng buồn khổ, tất cả những lời Thoa nói với tôi nàng đều quên cả, tôi không trách nàng phụ rẫy tôi, chỉ trách nàng đã hạ nhục tôi. Mình là kẻ ư suy nghĩ, sự suy nghĩ ấy càng ngày càng ngày càng lớn trong đầu tôi.

Mãi mười hai giờ Thoa mới trở về, tôi nuốt giận ra hỏi Thoa: “Sao em về muộn vậy?” Thoa nổi giận: “Ai anh em với anh, tôi đi đâu mặc tôi, anh là kẻ làm công ở nhà này, anh yên phận đi”. Tôi chỉ nói nhỏ: “Thoa đừng khinh tôi”.

Giọng gã tù nhân trầm trầm. Mặt hần bóng sắt lại:

– Mình là một thằng con trai, sống nhục nhã làm sao chịu nổi. Tao nghĩ đến chuyện bỏ nhà này ra đi, làm lại cuộc đời một lần nữa. Nhưng tao nghĩ lại công ơn của ông bà chủ mà tao coi như cha mẹ. Tao không thể quên được những buổi chiều...

Định không bao giờ quên được những buổi chiều ấy. Những buổi chiều đi cất hàng cùng với bà chủ. Những lời nói của bà, những hứa hẹn của bà cho Định. Bà hiểu người con trai này đã yêu con gái mình:

– Bác hy vọng cháu sẽ hạnh phúc!

Nhưng hạnh phúc đó không bao giờ đến với Định. Sự chịu đựng có giới hạn. Định đã đòi đi mấy lần nhưng đều bị cản.

– Một hôm vào một ngày cuối năm sau buổi cãi nhau với Thoa, tao xách búa lên phòng, ở trên đó tao còn ít đồ đạc cần thiết, tao phải lên gỡ nốt cái mắc áo. Thoa nằm ở giường, nàng xoay mặt vào tường, nghe tiếng động nàng quay lại nàng hỏi bằng giọng gắt gỏng:

– Làm gì vậy?

Định quay lại nhỏ nhẹ nói:

– Anh gỡ cái mắc áo!

– Ai anh em với nhà anh.

Định đặt cái búa xuống:

– Thoa đừng nói thế, năm phút nữa tôi đi khỏi nhà này. Tôi muốn nói với Thoa một điều.

Thoa ngắt lời Định:

– Nói gì?

– Tôi không có lỗi gì cả, Thoa yêu người khác là quyền của Thoa, nhưng phải nói để Thoa hiểu rằng tôi là người con trai, tôi có cái danh dự của tôi, Thoa đừng sỉ nhục tôi, gia đình này tôi vô cùng mang ơn.

Thoa dữ tợn một cách hết sức vô lý:

– Không phải anh bám lấy gấu quần mẹ tôi sống suốt mấy năm trời nay.

Định điếng người, hấn không thể ngờ Thoa lại nói câu đó. Định tiến gần lại:

– Thoa nói câu gì vậy?

Thoa bướng bỉnh:

– Tôi nói anh là đồ hèn hạ, đồ sống bám đũng quần đàn bà.

Định giơ tay lên dứ:

- Tôi cấm Thoa nói câu đó.
- Mà đánh tao hả?

Sự nóng giận bốc lên đầu:

- Cô hỗn tôi đánh dần mặt cô!

Sau câu nói là một cái tát nảy đom đóm mắt. Thoa hét lên. Dưới nhà nghe tiếng lộn xộn, bà mẹ Thoa chạy lên, bà thấy Thoa nằm gục trên giường. Định còn đứng ở đó mặt hầm hầm.

Thấy mẹ lên, Thoa vừa khóc vừa vu vạ:

- Má ơi thằng Định toan hiếp con, nó còn đánh con.

Bà mẹ Thoa không còn nghĩ phải trái, bà vớ luôn cái búa ở bàn giơ lên phang:

– Đồ khốn nạn, tao nuôi ong tay áo.

Định trong thế kẹt, hấn không thể giải thích được gì, hấn lo tránh đỡ những nhát búa. Sự im lặng của Định càng làm bà mẹ điên tiết. Định bị dồn vào thế bí. Một nhát búa bổ trúng đầu Định, máu phun đỏ cả sàn gác. Nhìn thấy máu đỏ của mình, Định như điên lên, hấn nháy xỏ vào giềng lấy cái búa trong tay người đàn bà, hấn vung búa lên, hấn nghe tiếng la. Rồi tiếng chàng, tiếng la hét từ dưới nhà chạy lên cầu thang.

Máu làm mờ mắt Định, hấn không còn nhìn rõ, hấn chỉ nhìn thấy những vật đen di động trước mặt, hấn cần một lối để thoát. Chiếc búa vung lên. Định nghe những tiếng rú kinh hồn, hấn cũng hú lên như một con thú dữ.

Định ngừng kể, hấn xòe bàn tay ra:

– Chính bàn tay này, bàn tay này tao đã cầm búa sát hại gần trọn gia đình đó, khủng khiếp quá, tao không hiểu lúc đó cái gì ám vào người để tao hành động như vậy tao thấy mình như mê đi, máu bắn lên phòn phọt. Càng nhìn thấy màu đỏ tao càng kinh sợ... Khi tao ngừng tay, tao thấy xác nằm la liệt dưới chân. Tao bật khóc, tao cuống lên vì tiếng hò hét ở cầu thang, tao cầm búa tự đập vào đầu tao rồi tao ngất đi...

Đôi mắt của Định vẫn còn đầy vẻ sợ hãi hùng, hấn nhìn vào bàn tay mình lẩm bẩm nói:

– Ghê tởm quá!

San hỏi:

– Khi bị bắt mày khai thế nào?

– Như chuyện xảy ra, nhưng tao

không làm sao chứng minh được khi tao tàn sát tao nổi điên. Bác sĩ chứng nhận tao là một người bình thường...

Định buồn bã:

– Mình điên trong chốc lát, không làm sao chứng minh được. Mấy năm trời nay tao nằm tù đêm tao không ngủ nổi, tao cứ bị ám ảnh hoài về vụ thảm sát này!

– Mấy hồi hận?

– Hồi hận rất nhiều nhưng đã muộn quá rồi.

Định ngồi im, một lát sau nói:

– Có lẽ tao phải đền tội, tao có thể bị chặt đầu, bị bắn nhưng khi ra tòa tao sẽ quỳ lạy ông chủ tao, không để xin tha tội, tao lạy để tỏ lòng hồi hận.

San an ủi bạn:

– Đừng vội tuyệt vọng mình phải hy vọng thật nhiều.

Định thở dài:

– Còn tin tưởng gì nữa, tao chỉ muốn làm sao cho tiêu những ngày tháng vô vị này đi.

San với tay lên đầu nằm, cầm một quyển sách Anh văn lên:

– Chỉ còn mỗi cách là mày học.

Định lật từng trang giấy:

– Học hả, có lẽ như vậy tốt hơn, nhưng tao phải học hà tiện, hết sách thì mệt lắm.

San nắm lấy tay bạn:

– Yên trí, tạo ra khỏi tù, tao sẽ gửi thêm sách vào cho mày.

– Thật há!

San mỉm cười:

– Tin tưởng đi!

San nói tiếp:

– Quyền sách này tao học hết, tao nhường lại cho mày.

Định ngân ngai:

– Tao không có gì để đổi cho mày hết.

– Đừng nghĩ đến điều đó,

Đêm hôm đó nằm ngủ cạnh San,
Định tin tưởng:

– Nếu khổ sai chung thân tao còn có hy vọng ra khỏi tù, tức là 32 năm. Năm nay tao hai mươi tám tuổi, 32 năm sau là 60 tuổi. Tao có 32 năm để sửa soạn cho

tương lai.

San gây thêm tin tưởng cho bạn:

– Tao chắc không nặng đến thế đâu.
– Mấy nghĩ họ sẽ xử tao bao nhiêu năm?

– Mười lăm năm trở lại.

Định tươi cười ngay nét mặt:

– Vậy hả trời, mười lăm năm tù thôi thì tuyệt quá, người ta sẽ đưa tao ra đảo, khối thằng mãn án ở đảo trở nên giàu có.

– Làm gì mà giàu có?

– Này nhé, tù khổ sai thì được cất lều ở ngoài được đi đánh cá, được nuôi gà, trồng tía rau cỏ để bán lấy tiền. Tao sẽ cố gắng dành dụm, khi mãn án tao có một số vốn.

Định vẽ ra một tương lai thật đẹp, mắt hần mơ mộng như trẻ thơ:

– Ra đảo tạo sẽ tự dựng lấy một căn nhà lá, quây một khu vườn, sống thật khắc khổ làm được bao nhiêu tiền tao để dành, rồi khi mãn tù có tiền rồi, cuộc sống tao không đến nỗi bê bối, một cuộc sống lương thiện...

Định vươn vai:

– A sao hôm nay tao thấy tin tưởng thế này chính mây đã đem đến cho tao niềm tin...

San thấy mình vui lây, ít ra chàng đã đem niềm tin đến cho một người đã mất tin tưởng mấy năm trời nay, Đêm khuya dần. San buồn ngủ híp mắt.

– Thôi ngủ đi, mai mây bắt đầu học!

Chỉ một lát sau San chìm vào giấc ngủ. Gần sáng chàng choàng thức giấc, chàng thấy Định mở mắt nhìn lên trần phòng giam. Hắn vẫn chưa ngủ, hắn đưa bàn tay lên nhìn vào đó. Bàn tay sát nhân vấy máu. San nghe tiếng thở dài của bạn. San đập nhẹ vào người Định:

– Thôi ngủ đi đừng nghĩ ngợi gì nữa.

Định quay lại, hắn khẽ lắc đầu:

– Đêm nay tao không ngủ được, hình ảnh giết người lại đến nữa, tao vừa gây được sự tin tưởng đó lại mất ngay đó.

San ngồi dậy:

– Mấy nghĩ đến cuộc sống ở ngoài đảo đi.

Giọt nước mắt tự dưng ứa ra trên má

Định:

– Tội ác tao nặng quá, tao linh cảm thấy mình...

– Làm sao?

– Tao sẽ chết, tao sẽ chết như con chó...

Định nấc lên:

– Một kẻ bất nhân bạc ác, xã hội này ghê tởm tao..

Niềm hối hận vò xé tâm can Định, hẳn khóc như một đứa trẻ con:

– Tao muốn chết, chết cho rảnh nợ...

Hai tay hẳn đưa lên ôm lấy đầu:

– Trời ơi sao tôi khổ thế này?

Đêm yên lặng trôi ngoài song sắt.

Những ngày kế tiếp, Định sống vui hơn hẳn có San để tâm sự mỗi đêm, có sách học. Hấn học một cách kỹ lưỡng, dè sẻn. Hấn yên trí phần nào về thân phận.

– Chỉ có hai mươi năm khổ sai thôi phải không mấy, bao nhiêu thẳng khác tội tây đình mà chỉ có 10 năm. Tao hy vọng, tao lại hối cải, tao đang khởi sự viết một bức thư thật dài, bức thư gửi cho ông chủ tao, tâm hồn tao đỡ bứt rứt phần nào.

San nhìn qua song sắt, trời mưa rây rây, chàng mơ mộng:

– Câu chuyện của mày có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết.

– Ai viết?

– Tao!

– Màý định làm văn sĩ à?

San gật đầu:

– Tao nghĩ đến điều đó từ lâu.

Định khuyến khích:

– Nên lắm, ừ nếu trở thành văn sĩ thì tuyệt quá!

– Người ta nói văn sĩ khổ lắm, không biết rồi tao...

San bỏ lửng câu nói.

* * *

Mấy tuần nay thằng Linh không vào thăm San, chàng sống hoàn toàn trong tình trạng đói rách. Những bức thư của Linh viết vào hứa hẹn:

“Em phải lo cho xong chỗ ăn chỗ ở mới thăm anh được. Họ hàng mình không mong nhờ vả gì đâu, và em chắc rằng anh cũng không trông mong gì vào họ...”

San đưa bức thư cho Định xem. Định thân thiện như người nhà:

– Mà cho tao được coi em mà như em tao?

– Dĩ nhiên!

– Tao thèm có những người thân, thèm những bức thư mấy năm nay không có ai viết thư cho tao hết. Họ coi tao như chết rồi, ngày trước tao bao nhiêu bạn bè...

Cuộc sống của Định và San không đến nỗi thiếu thốn lắm. Định ngày nào cũng đi vác nước thuê để lấy thuốc lá đổi

lấy đồ ăn. San ái ngại cho bạn.

– Mày làm quá bệnh lại khổ thân.

Định cười thoải mái:

– Ăn thua gì. tao làm cho quen, sau này ra ngoài đảo tao còn phải làm nhiều hơn nữa kia.

Cả hai sống dựa vào nhau, ngày tháng đỡ buồn tẻ.

Một buổi tối San và Định ngồi cầm cú học. Bỗng người tù thư ký khám đường lên đập cửa:

– Phòng 2c2 chú ý:

Cả phòng giam đang ồn ào bỗng im phăng phắc, hướng nhìn ra song sắt. Người thư ký khám đường giơ mảnh giấy lên, chậm rãi đọc tên những người đi tòa, San reo lên:

– Có tên tao rồi!

Định bản thân:

– Có cả tao nữa!

Định bỏ rơi cuốn sách xuống, San để ý người hấn nổi gai ốc. Hấn không nói chuyện nữa, giở bọc quần áo ra, vuốt lại chiếc quần tây cho thẳng thăn.

– Ngày mai đi tòa, chưa biết số phận ra sao, nhưng mình cũng ăn mặc phải đàng hoàng.

San tính toán:

– Còn hai tháng nữa đủ một năm, tội trạng tao xét ra không có gì, vậy mà hàng năm trời họ mới xử.

Đêm nay Định nói thật ít, mặt hấn sất lại, hấn nằm ngó lên trần phòng giam, nhìn vào bàn tay từng vấy máu của

mình:

– Mấy về, mấy chỉ còn vài hôm nữa, có lẽ rồi chúng ta không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.

Định nói bằng giọng buồn buồn, hẩn nấn chặt lấy tay San:

– Đừng quên tao nhé!

– Không bao giờ tao quên mày!

Nụ cười của Định héo hắt:

– Tao thân với mày làm chi, thân để rồi buồn hơn. Mày đã đem đến cho tao niềm hy vọng, không biết rằng niềm hy vọng đó tao còn nuôi mãi được không?

Bất giác Định sờ tay lên cổ mình, hẩn hốt hoảng rồi hẩn lại bình tĩnh trở lại:

– Nếu số mạng đã an bài như thế, tao nhứt định không kháng cáo, không xin ân xá, tao thể vậy đó.

San ngồi nhồm dậy:

– Mà nói gì vậy?

– Tao linh cảm thấy tao bị tử hình.

– Bậy nào!

Giọng Định như một kẻ mê sảng:

– Thật thế, tao chưa nói với mấy về cơn ác mộng của tao đêm qua, tay thấy người tao đầy máu. Rồi tao thấy bà chủ, thấy Thoa và các đứa em, tất cả đều khóc... Đôi mắt Định mở lớn: Thoa nắm lấy đầu tao, nó giựt một cái, tao thấy đầu tao đứt liền. Nó nhìn vào mắt tao cười..

Định trở nên khốn khổ:

– Tao chết mất, thế nào cũng chết!

San chỉ còn biết an ủi bạn:

– Đó là giấc mơ, thôi ngủ đi để mai còn lấy sức.

– Tao ngủ không nổi, nhắm mắt lại là tao thấy người ta đến đòi mạng.

Định giơ bàn tay lên nhìn, nói làm nhảm:

– Bàn tay này đây, bàn tay vấy máu.

Bỗng hắt cười lên khanh khách. San mệt mỏi rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Gần sáng choàng thức giấc, San thấy Định ngồi dựa tường mắt mở thao thao. San ngồi dậy:

– Sao mà không ngủ?

Định cười buồn:

– Ngủ sao nổi, cứ nhắm mắt lại là lại thấy...

Định đứng dậy:

– Còn một chút cà phê và trà tạo pha nốt nhé, cũng sắp hết giờ giới nghiêm rồi đó.

Định đánh diêm châm lửa vào bếp lò, đặt ca nước lên, vừa đun nước, Định vừa nói:

– Hôm nay tụi mình phải nhịn đói đi tòa, không còn gì ăn lót lòng cà.

– Chiều hôm qua không để lại cơm nguội à?

– Không còn chút nào!

– Đành vậy!

Nhìn bạn lúi húi pha trà, cà phê, tự

nhiên San thấy thương bạn tha thiết. Với cái án đại hình đó điều dữ nhiều hơn điều lành. Tội nghiệp hẳn, tuổi hẳn còn quá trẻ, còn ham sống. San không dám nghĩ tiếp. San còn nhớ lần đầu tiên vào khám này, một người tù khuyên chàng không nên có bạn thân. Và đến bây giờ sau bao lần phải chia tay bạn, San mới thấy thấm thía. Những tình cảm này, những kỷ niệm này còn báu giá bằng mấy những tình cảm kỷ niệm ngoài đời.

San nhìn bạn khẽ thở dài. Ly cà phê đậm thiếu đường đắng ngắt, Ở ngoài bốn nước, tiếng keng báo hiệu hết giờ giới nghiêm rung lên. Trời vẫn tối mò mò.

Tiếng ồn ào từ tám khu khám đường dậy lên một lượt như ong vỡ tổ. San và các bạn đi học theo dãy hành lang do sự hướng dẫn của người tù công vụ. Lần lượt những người đi tù từ các phòng giam

nhập bọn. Trời lạnh họ đi sát vào nhau, những tiếng nói chuyện rì rầm, những tính toán được trình bày, San nghe tiếng một người nào đó nói nhỏ:

– Tao phản cung, nhất định phản cung, nhận ráo để tù rục xương à!

– Mấy phản cung bây giờ hơi muộn, chỉ tổ làm cho ông tòa ghét thêm.

– Đêm hôm qua tao tính kỹ rồi.

San nắm tay bạn bóp nhẹ:

– Nậy!

– Cái gì vậy?

– Hay là mấy phản cung đi.

Định nhú mắt:

– Phản cung làm sao?

– Khai rằng vì vô ý!

Định cười nhạt:

– Tội cố sát rành rành ra đó còn phản cung cái mẹ gì nữa. Liều với số mệnh.

– Dừng, phải tự cứu lấy mình,

Định lắc đầu:

– Không dễ đâu, có ăn thì có chịu. Đêm hôm qua tao đã nghĩ tao tàn sát cả gia đình người ta nay có phải chịu tội chết nữa tao cũng chưa đáng tội kia mà.

Đoàn tù xuống một chiếc cầu thang xoay tròn ốc, đèn ở đây tối hơn. San có cảm tưởng mình đang đi xuống địa ngục. Không khí lạnh buốt làm hai hàm răng San đập vào nhau. Tới phòng chờ đợi người tù công vụ điểm danh lại một lần nữa.

Một người nhìn sang bên kia chốn song trống rỗng than thở một cách khôi hài:

– Ôi bóng hồng còn đâu!

Bọn tù cười ồ, khu bên đó mọi khi phụ nữ đi tù được giải xuống. Họ ngăn cách khu đàn ông bằng một hàng chắn song thưa. Bây giờ họ bị đưa hết lên Thủ Đức. San chợt nghĩ đến Hồng, chàng lại tự nhủ hãy quên đi.

San ngoảnh lại thấy Định nhìn mình đăm đăm.

– Mai mấy tự do rồi.

– Chắc không?

– Sao không chắc, tội mày đâu có gì, biện lý tiểu hình.

Định nói bằng giọng buồn buồn, hần

nắm chặt lấy tay San:

- Đừng quên tao nhé!
- Không bao giờ tao quên mày!

Định trở nên bản thân:

- Còn tao, đại hình áo đỏ.

Nói xong hấn cúi gằm mặt, San ái ngại cho bạn.

- Tao sẽ nhớ đến mày mãi mãi.
- Quên đi, quên hết đi, đừng nên nhớ một chuyện gì ở trong này cả. Cho tao gửi lời thăm em mấy...

Người tù công vụ đã điểm danh xong. Anh ta ra lệnh:

- Thôi các người ra xe, chúc các người đi tòa gặp nhiều may mắn.

Anh ta tiến lại trước mặt Định, nhìn vào thẻ bài Định, đặt tay lên vai hắn:

– Không biết nói gì hơn là chúc mày may mắn.

Anh ta lưỡng lự một hồi rồi móc bao thuốc lá Bastos xanh trong túi ra đưa cả cho Định:

– Cầm lấy mà hút!

Định ngỡ ngàng không kịp mở miệng cảm ơn, anh ta đã quay đi. Nhìn vào mắt Định, San thấy nước mắt hắn doanh tròn. Hắn trở nên tuyệt vọng:

– Tao biết mà, ai cũng đoán án tạo nặng lắm, người ta rủ lòng thương cho một kẻ sắp xuống âm phủ.

– Đừng, đừng nghĩ ngợi gì hết!

San chỉ còn biết an ủi bạn như thế. Bọn tù ngoái cổ nhìn lại, họ xì xào với nhau. Khi bước lên xe họ nhường cho Định chỗ ngồi tốt nhất để nhìn xuống thành phố. Sự sẵn đón đó, lòng tốt đó càng làm cho Định thêm náo lòng. Hồi nãy hăn kêu đói, bây giờ một người bạn tù nhường hăn cho hăn một khúc bánh mì thịt mà hăn ăn không được. Khúc bánh mì còn nguyên trong tay.

Điều thuốc lá gắn trên môi hăn ngút khói

Xe chạy ra khỏi vòng thành khám đường, khu Hòa Hưng nhộn nhịp sinh hoạt buổi sáng. San có ngẩng cổ lên để nhìn xuống thành phố. Những quán cà phê, những quà hàng rong, cảnh vật không có gì đổi khác...

Một người kéo San ngồi xuống:

– Cho tao nhìn chút!

Hắn bấu tay vào lưới mắt cáo, reo lên:

– Saigon đẹp quá!

Chiếc xe lắc lư đi trong thành phố, giờ đi làm bắt đầu nên đường phố rất đông đảo. San búi lấy tấm lưới sắt nhìn xuống, chàng cố thu nhận lấy những hình ảnh tuy cũ kỹ nhưng mới lạ với San. San nhìn sang Định, đôi mắt hắn thật buồn, điều thuốc ngậm trên môi hắn tàn cong vồng. Hắn lơ đãng nhìn xuống thành phố như một kẻ đứng dừng. San an ủi bạn:

– Mày hãy tin tưởng đi!

– Tin tưởng cái gì?

– Bản án!

Định nhếch mép cười, nụ cười nửa như an phận, nửa khinh bạc:

– Tao không tin tưởng gì hết.

Hắn nắm bàn tay lại, mở ra, nhìn vào đó, nhìn vào những đường chỉ chạy ngang dọc trong lòng bàn tay:

– Đời sống tao ngắn ngủi và sẽ phải chết một cách thảm khốc. Hồi tao ở ngoài đời tao có đi xem bói, người ta nói thế...

– Ai mà tin được lời thầy bói,

– Hồi đó tao không tin, nhưng bây giờ tao tin, tao linh cảm thấy.

Hắn nhìn bóng lá cây thấp thoáng ngoài cửa xe:

– Chiều nay khi mặt trời xuống dưới ngọn cây kia số phận tao được quyết định.

Định im lặng nhìn xuống một góc đường.

– Một buổi chiều tao đi với Thoa ở dưới kia. Con đường đẹp ghê,

Định nói với sự xót xa, cố làm ra vẻ dửng dưng, trong đầu hằn chứa đầy kỷ niệm.

– Tao sẽ chết, sẽ gặp lại Thoa phải không mấy, nếu người ta tin rằng có linh hồn, nhưng gặp lại cũng chẳng sung sướng gì tao là kẻ đã hái sự sống của Thoa, hái tất cả mộng ước. Sự ân hận đó đến chết cũng không phai nhòa.

Xe đi hết con đường Nguyễn Du rợp bóng mát queo sang Công Lý. Phía

cửa tòa án, các thân nhân của can phạm đứng lố nhố. Họ nghển cổ lên nhìn vào trong xe khi xe rẽ vào sân tòa án.

Bên trong xe nhiều người nhồm lên, đột nhiên vui mừng:

– Kia rồi, vợ tao, cả con tao nữa.

Chiếc xe dừng lại. Một người giám thị mở cửa xe nhảy xuống trước, xua đuổi những người thân nhân bu quanh cửa xe. Một người ngó vào cửa la lớn:

– Xuống xe đi các cha nội!

Đám tù nhân lục đục đứng dậy, xuống xe, người giám thị gắt gỏng:

– Mấy thằng xử đại hình đứng riêng ra!

Định nhìn San buồn bã:

– Vĩnh biệt mấy!

San vừa đưa tay ra toan bắt tay bạn thì một cái đập phóng vào lưng chàng, một tiếng chửi thề:

– Dù mẹ bà đặt bắt tay nữa.

San bị đẩy ngã chúi về đằng trước, kéo theo kẻ bị còng chung với chàng.

Bóng Định khuất trên cửa tòa án. San và các bạn được đưa qua một khoảng sân rộng, không khí ở đây thâm u với những bức tượng cầm cân, cầm kiếm. Bọn tù ngồi xăm trên hành lang, đám phụ nữ tù Thủ Đức đã được giải đến trước.

San ngó đám tù phụ nữ, chợt nhớ đến Hồng. Nỗi nhớ xôn xao đó dậy lên trong lòng chàng. San ngồi dựa lưng vào tường, nhìn qua cửa sổ nhìn, đám lá cây, nhìn trời xanh và mây trắng San thấy

mình đứng đứng khi nghe hồi chuông ré lên báo hiệu giờ xử án.

Phía trong tòa tiếng búa gỗ chát chát trên bàn. Người giám thị bắt đầu gọi tên can phạm San nhìn vào những khuôn mặt tù tội, tất cả đều thâm trầm lo lắng họ ít nói chuyện với nhau hơn. Một vài người lăm bắm khẩn khứa. Những điều thuốc lá gấn trên môi không buồn dụi tàn.

Một vài người khác bàn tán, đoán chừng:

- Tao chắc tao bị một năm là cùng:
- Sức mấy, mày cướp giết đồ còn đánh người ta bị thương.

Gã này tặc lười:

- Dù mẹ tao kẹt vụ đó.

Một đứa con gái ngồi gần San, ả quan sát chàng khi khi chàng chợt quay lại, ả mỉm cười.

Tòa xử chớp nhoáng, mười phút sau, San đã trở ra, Mặt chàng bình thản như lúc nào.

Ả giang hồ hỏi:

– Máy tháng?

San ngồi trở lại chỗ, trả lời cộc lốc:

– Mai về!

– Có đón em không?

– Để coi đã!

– Coi mẹ gì, đón thì nói đón mà không thì nói không dứt đại mẹ cho rồi!

– Không!

À giang hồ thở phào, ả hơi có vẻ bất mãn nhưng vẫn nói:

– Vậy có tốt không!

Mười hai giờ trưa tòa đình xử, cả bọn trở ra xe.

San nhìn trước nhìn sau không thấy Định đâu. Vừa lúc đó người giám thị nói:

– Thằng Định chắc mất đầu quá, có lẽ phiên tòa chiều nay mới xử xong.

San lo lắng cho bạn, chàng nhìn lại tòa án khi chiếc xe ra khỏi cổng. Một người vỗ vào vai San:

– Mai mấy về rồi, vui không?

San ngẩng lên:

– Vậy thôi, chẳng vui mà cũng chẳng buồn.

– Coi bộ mày chịu cơm tù rồi.

San chỉ cười nhạt, lúc này chàng không muốn có ý kiến gì. San nghĩ đến ngày mai của mình. Những ngày tù tội và những ngày riêng tư. Những khuôn mặt nhìn xuống thành phố. San có cảm tưởng sau một năm tù tội, tâm hồn mình rã ròi, những tình cảm yếu mềm trước đó tan biến đi từ lúc nào. San trở nên lì lợm và coi thường mọi thử thách. Một tiếng nói nào đó vang trong đầu San, mày sẽ không thấy ngán sợ một cái gì.

Suốt một năm trời nằm trong tù, San chỉ rút được ngần ấy kinh nghiệm. Chàng thấy quá đủ cho tương lai mình.

Một con ruồi lạc trong xe bay vo ve trước mặt San. Nó tìm một chỗ đậu, một mụn ghẻ trên cánh tay San. Những mụn ghẻ ngứa làm người San ngứa ngáy

khó chịu, nhiều đêm San ngửa đên gối không ngủ nổi,

San theo dõi con ruồi, chàng nhìn theo đường bay của nó, lừa bắt, nhưng con ruồi quá nhanh, nó bay tung lên khi bàn tay kia của San chưa đụng tới. Nó bay vo ve trước mặt chàng như trêu người.

Con ruồi bay sang gã tù ngồi cuối xe, nó lại vo ve tìm một mụn ghẻ. Gã tù đang lim dim ngủ mở choàng mắt. Đôi mắt mệt mỏi, gã giơ lên, chụp hụt con ruồi đến mấy lần, gã lăm bắm chửi thề:

– Dù mẹ!

Gã tù ghẻ kiên nhẫn, gã để cho con ruồi đậu xuống một mụn ghẻ. Gã nhìn con ruồi dứng vùi vào một mụn ghẻ loét. Gã chắc chắc lưỡi hít hà, nói một mình:

– Đớp đi con, đớp cho no nê rồi chết mẹ con à!

Gã giơ bàn tay xương xẩu lên lừa.
Nhanh như cắt hủn chụp. Hủn reo lên:

– Được rồi!

Bọn tù ngồi trong xe ngó lại:

– Cái gì đó?

– Con ruồi!

– Trời, vậy mà mấy làm tao hết hồn!

Gã tù ghẻ nắm chặt bàn tay giơ lên:

– Con ruồi, nó chết với tao.

Gã dí nắm tay vào mắt nhìn ngó, gã
cười khà khà khoái trí:

– Cho mấy chết luôn, mấy thấy mẹ,
tao tù mấy cũng tù luôn. Tao là ông tòa
nghe mậy!

Gã cười một cách khoái trá:

– Công tố viện buộc tội mày, quân lưu manh mày xâm phạm mụn ghẻ tao bất hợp pháp, Theo bộ luật canh cải điều 69 mày đã phạm tội cố ý đả thương tao,

Hắn giơ tay lên:

– Anh em mình xử con ruồi này nghe.

Không khí nặng nề trong xe làm gã tù cụt hứng. Gã lẩm bẩm nói:

– Không ai xử tao truy tố luôn tao độc tài, tao hồng có tự do dân chủ gì ráo trọi.

Gã nhón tay cầm con ruồi lên nhìn ngó:

– Tao sẽ ngắt cánh mày, ngắt cụt đầu mày, ngắt chân mày.

Gã tù ghẻ mặt trở nên nghiêm trọng:

– Tòa phạt ngắt cánh mày!

Hắn ngắt hai cánh con ruồi, để vào giữa lòng bàn tay, con ruồi bò quanh quẩn.

Gã tù ghê lại lắc đầu:

– Không được, vậy còn nhẹ quá!

Gã ngắt thêm những cái chân con ruồi, cười khoái trá:

– Đời con tàn rồi con ơi!

Gã nhìn con ruồi, gã lắc đầu:

– Mấy sống cũng như chết rồi, tòa làm phước tuyên án tử hình mày.

Gã lại ngắt đầu con ruồi, gã bóp bẹp con ruồi trong hai ngón tay. Gã thần thờ nhìn vào tay mình. Gã không nói thêm một câu nào.

Bỗng phía góc có tiếng xe ồm ồm cất tiếng hát. Mọi người bừng minh, một người cất tiếng quát:

– Câm đi mày!

Nhưng gã tù hát vẫn tỉnh bơ, chiếc xe lắc lư trên con đường ngập nắng và tiếng động.

Gương mặt San phẳng lặng,

9.

KHI CÁC PHÒNG GIAM LÊN ĐÈN thì Định về. Hắn cất tiếng cười lớn vang suốt dãy hành lang dài. Tiếng cười của hắn vang dội khiến các tù nhân đang nói chuyện ồn ào phải im bật:

– Ai như thằng Định?

– Nó đó!

Cửa phòng giam mở, hai người giám thị kẻ hai bên Định:

– Lấy quần áo rồi đổi phòng!

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của hai người giám thị, San biết có điều chẳng lành. San vội đứng dậy đến bên Định:

– Sao hả mấy?

Đôi mắt Định long lanh, mặt hấn đỏ lên:

– Tử hình!

Dứt lời hấn cất tiếng cười ha hả, tiếng cười đầy khinh bạc, hấn sờ tay lên cổ:

– Người ta sẽ chặt đầu tao?

Hấn chột thần thờ:

– Chúc tất cả sớm tự do!

San đứng chết trân chàng không nói thêm được một lời nào với bạn. Chàng nắm tay Định thật chặt. Người giám thị xô San ra:

– Đi chỗ khác đây!

Một người bạn tù lầm bầm:

– Tội nghiệp nó còn trẻ quá, nó còn đáng được sống.

Một người khác nói lớn:

– Chống án đi đây ời!

Một số bạn bè mặc lời mắng chửi của người giám thị, vẫn xô lại bên Định đưa thuốc lá, mời uống trà.

Định bình tĩnh trở lại:

– Cám ơn, cám ơn tất cả anh em. Tôi không chống án đâu, tôi sẽ chịu chết, tôi sẽ phù hộ cho tất cả...

Bất chợt Định ôm lấy San, hấn nấc lên khóc:

– San, San tao thương mày, tao hết rồi, tao không còn gì phải lo, mày còn cả tương lai, ngày mai mày tự do phải không?

Hai người giám thị vội vàng đến giảng Định ra, giữ chặt hai tay hắn.

– Các người đang ra, nó nguy hiểm lắm đó!

Một người bạn tù tự động xếp dọn đồ đạc cho Định vào một cái túi, anh ta nhặt nhạnh không thiếu một thứ gì. Trưởng phòng Chín Mái tới cạnh Định đặt tay lên vai Định:

– Ngay đêm nay ký giấy chống án đi!

Hắn quay lại anh em:

– Tôi muốn yêu cầu anh em một điều. Định, một người bạn chúng ta,

một người cùng chung số phận hẩm hiu đã bị pháp luật lên một bản án quá nặng. Tôi yêu cầu anh em hãy nghĩ đến bạn, ai có cái gì ngon nhất nên tặng lại bạn, cho bạn chúng ta hưởng thụ.

Người bưng ly nước đến cho Định, người bưng tách cà phê. Chiếc xách tay của Định đầy nhóc thuốc lá.

Định uống hết, ăn hết những thứ các bạn mời. Chín Mái xách giỏ đến đưa cho Định:

– Đây là niềm an ủi chân thành nhất của các bạn gửi cho mày.

Sự đau khổ hằn trên gương mặt Định, nước mắt hằn chan hòa. Chín Mái lễ phép nói với hai người giám thị:

– Xin xếp thứ lỗi cho chúng tôi!

Hai người giám thị dễ dãi gật đầu.

Định nhìn chiếc giỏ xách tay với những gói thuốc lá ở trong, hẩn uể oải lắc đầu:

– Cám ơn tất cả anh em, tôi không cần nhiều đến vậy tôi chỉ lấy một gói thôi, xin trả lại...

Định nhặt một gói thuốc đút vào túi áo. Nét mặt hẩn xúc động, hẩn nhìn tất cả mọi người với sự luyến tiếc:

– Xin chào, xin chào tất cả...

Hẩn quay mặt nhìn ra ngoài đêm, nói nhỏ với hai người giám thị:

– Mình đi xếp ạ!

Tiếng bước chân Định và hai người giám thị xa dần ở phía cuối hành lang. Phòng giam im phăng phắc, đến năm

phút sau mới có tiếng thở dài, tiếng nói tội nghiệp.

San trở về chỗ nằm, chàng nằm gối đầu lên bọc quần áo ngựa mặt lên nhìn trần phòng giam. Đầu óc chàng rỗng tuếch, chỗ nằm bên cạnh chàng bỏ trống. San sờ tay sang bên cạnh, sàn xi măng lạnh ngắt.

San gắp một điều thuốc lá lên môi, đánh diêm châm lửa. Mùi que diêm cháy khét phất qua mũi chàng. Một sợi khói mỏng uốn éo bay lên. loãng trong không khí.

Phòng giam sau một hồi xầm xì bàn tán, lại trở về sinh hoạt cũ. Họ ngồi uống trà, hút thuốc Lào, ca vọng cổ. San đang lơ mơ ngủ, bỗng có tiếng đập cửa rầm rầm. gã trưởng phòng Chín Mái vội chạy ra. Người giám thị mở khóa đẩy một

gã tù mới vào, rách hăn cặp một manh chiếu, tay kia cầm chiếc chén nhôm và đôi đũa. Cửa phòng giam đóng ập lại, Gã tù mở ngơ ngác đứng nhìn sinh hoạt khám đường. Trưởng phòng Chín Mái hất hàm:

– Vô khai lý lịch.

Thư ký phòng cầm cuốn sổ, tới kéo hăn ra một góc. Xong xuôi, Chín Mái lại ra lệnh:

– Cho nó ngủ ở chỗ trống của thằng Định.

Gã vệ sinh phòng đưa tên tù mới đến cạnh San:

– Nằm ở đó!

Tên tù mới nhìn San, đôi mắt hăn trở nên bối rối:

– Anh cho tôi nằm đây?

Sau khẽ gạt đầu. Tền tù trải chiếu, ngồi dựa lưng vào tường, gã nhìn bao thuốc trên ngực San, San biết ý có lẽ hấn thềm lẩm. San đưa một điều thuốc cho hấn:

– Hút đi!

Hấn đón điều thuốc lá bằng cả hai tay, lắp bắp cảm ơn. Hấn hít một hơi thuốc nhả khói khoan khoái:

– Một tuần lễ nay mới được một điều thuốc.

Hấn bắt chuyện với San:

– Chỗ nằm này chắc có người đi khỏi?

– Ủ!

– Hẳn được tự do?

San ngó hẳn bằng cái nhìn lăm lỳ:

– Hẳn ra pháp trường!

Gã tù mới trợn mắt lên:

– Vậy sao? Trời ơi...

– Lạ lắm sao?

– Ghê quá, tội gì mà khủng khiếp vậy?

San ngồi dậy:

– Chú tội gì?

Gã tù mới bẽn lẽn:

– Dạ, người ta thừa... tôi. Con nhỏ đồng ý, rồi... rồi má nó thừa, kỳ cục quá!

– Hiếp dân phải không?

– Không phải, nó thương tôi thật, nó chịu mà, tại bà già nó.

San cười khẩy:

– Vậy là tội hiếp dâm, nếu nó là vị thành niên, chú sẽ ở tù năm năm.

Gã tù mới chột lo lắng;

– Chết mẹ, có chút xiu vậy mà...

– Ủa, chỉ cần năm phút thôi mây cũng ở tù năm năm!

Gã tù mới bần thần, lông mày hăn nhú lại:

– Biết vậy tôi bóp cổ cho nó chết ngắt luôn.

– Ấy, nếu thế thì lại giá khác!

– Sao?

– Đi ra pháp trường như thằng vừa ra khỏi phòng này.

Hắn lè lưỡi, rùng mình. Sự sợ hãi rất ngây thơ của một tên tù “con so”. San chợt nhớ lại những ngày đầu tiên của mình khi bước chân vào đây. Chàng cũng có những sự lo lắng, tâm trạng bồn khoăn như gã này,

Gã tù mới chợt hỏi:

– Anh tội gì?

San cười khẩy:

– Tao hả, bóp dái ông cò đến bất tỉnh nhân sự.

Gã tù mới phì cười:

– Tội gì mà kỳ cục vậy, xử chưa?

– Rồi!

– Bao giờ về?

– Sáng mai!

– Mai về rồi, tôi chưa quen với ai ngoài anh ở trong khám này.

San chợt nhớ đến lời khuyên của những người tù kinh nghiệm, đã khuyên chàng. Chàng lừ lừ nhìn gã tù mới:

– Ở tù không nên quen thân với ai hết, nếu chú không nghe lời tôi, chú sẽ đau khổ gấp ngàn lần bản án mà chú phải mang. Thôi khuya rồi ngủ đi!

San khép mắt lại, chàng gác tay lên trán, mặc kệ gã tù mới nằm mở mắt nhìn trần trần lên trần phòng giam.

San nghĩ đến ngay mai của mình....

NGUYỄN THỤY LONG

GIẤY PHÉP SỐ

2999 BTT/NT

NHK/QN NGÀY 18 – 11 – 1968

Giá bán: 100 đồng

